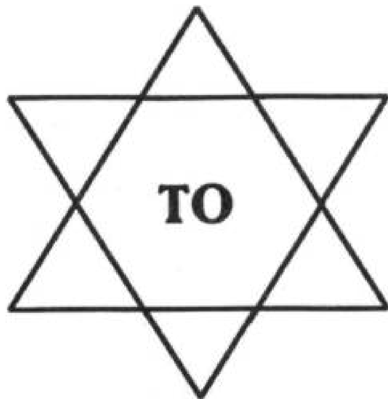
I. B. PRANAITIS

ΤΟ ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΟΥ ΤΑΛΜΟΥΔ

Τα Εγκλήματα του Σιωνισμού δια μέσου των Αιώνων

ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ

ΤΟΥ

ΤΑΛΜΟΥΔ

Το ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΟΥ ΤΑΛΜΟΥΔ μεταφράστηκε στην Αγγλική γλώσσα απ" τα Ρωσικά απ" τον Πάτερ I.B. Pranitis και εκδόθηκε το 1939 μετέπειτα από τον Συνταγματάρχη E.N. Sanctuary.

Το βιβλίο μεταφράστηκε απ" τα Ρώσικα από έναν προγενέστερο Ρωμαιοκαθολικό ιερέα, τον Leo H. Lehmann.

Αφού έγινε η πρώτη αυθεντική έκδοση το 1939, ο Συνταγματάρχης Sanctuary συνέχισε την έρευνά του και το 1940 έγραψε μια προσθήκη στο βιβλίο, με τον τίτλο **"ΤΟ ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΟΥ ΤΑΛΜΟΥΔ ΜΕΡΟΣ II",** το οποίο εκδόθηκε σε περιορισμένες εκδόσεις το 1941.

Η σύλληψη, η δίκη και η απαλλαγή ύστερα από 4 χρόνια της "Sedition" περιόρισαν την περαιτέρω εκτύπωση και κυκλοφορία της νέας έκδοσης, μαζί με το ΜΕΡΟΣ II.

Δυστυχώς, όλες οι προσπάθειες του Συνταγματάρχη Sanctuary να ξανατυπώσει αυτή την καινούργια έκδοση στα 1950 απέτυχαν και πέθανε, χωρίς να το έχει δει να ξανατυπώνεται. Το **"ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΟΥ ΤΑΛΜΟΥΔ"** ξανατυπώθηκε στο τέλος της δεκαετίας του 1970. Παρ" όλα αυτά, η επανεκτύπωση πάρθηκε απ" την αυθεντική έκδοση του 1939 η οποία δεν περιείχε το Δεύτερο Μέρος του Βιβλίου όπου περιέχονταν επιπρόσθετες πληροφορίες, συμπεριλαμβάνοντας το Τελετουργικό του Εβραϊκού Φόνου.

Στα 1972, η **"Ένωση Υπερασπιστών του Χριστιανισμού"** ήταν σε θέση να αποκτήσει ένα μέρος απ" την άλλοτε εκτεταμένη βιβλιοθήκη του Συνταγματάρχη Sank-tuary και μέσα απ" αυτό το υλικό ανακαλύπταμε αρκετά κεφάλαια καθώς και αντίγραφα από επιστολές του Col. Sanctuary σε συνεργάτες του, εξηγώντας το επιπλέον υλικό που προστέθηκε στο αυθεντικό κείμενο.

Η "Ένωση **των Υπερασπιστών του Χριστιανισμού"** είναι υπερήφανη που είναι σε θέση να επανατυ-πώνει το ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΟΥ ΤΑΛΜΟΥΔ ΜΕΡΟΣ II, συμπεριλαμβάνοντας στην αυθεντική ύλη και επιπρόσθετες σελίδες καθώς και παραρτήματα.

James K. Warker
1985

ΤΟ

ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ

του

ΤΑΛΜΟΥΔ

ΟΙ ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΡΑΒΒΙΝΙΚΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ

Το βιβλίο αυτό αφιερώνεται στους μυριάδες μυριάδων μαρτύρων που θα μείνουν ακλόνητοι στην ΠΙΣΤΗ του Ιησού Χριστού και θα αντισταθούν στην καταιγίδα της ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ του Αντίχριστου, τον οποίο οι Ταλμουδιστές παραπλανημένοι οικτρά θα τον αποδεχθούν ως τον Μεσσία.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΤΕΡΕΩΜΑ

Το βιβλίο αυτό είδε το φως του ήλιου το 1892, πριν από 100 ολόκληρα χρόνια. Έκτοτε, πουθενά δεν μπορούσε να ανατυπωθεί χωρίς προβλήματα. Η αλήθεια πάντοτε διώκεται. Παρ' όλα αυτά -δόξα τω Θεώ- εκδίδεται σήμερα για πρώτη φορά στην Ελληνική γλώσσα, σε μια δύσκολη στιγμή για την Ελλάδα και την Ορθοδοξία, αλλά και την παραπλανεμένη Οικουμένη που γνώρισε το Φως αλλά ακολούθησε το Σκότος.

Desktop Publishing: COMPUTERS I/O, Κ. Κεκές, τηλ. 031-200439

Εκτύπωση: Λιθογραφείο, Ι. Γαραντζώτης, τηλ. 031-245021

REV. I. B. PRANAITIS ΤΟ
ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΟΥ ΤΑΛΜΟΥΔ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαρία Πανταλέων
ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Μάκης Δανέζης
ΕΚΔΟΣΕΙΣ: ΣΤΕΡΕΩΜΑ

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΗ

Πολλοί άνθρωποι *σήμερα ενδιαφέρονται έντονα να γνωρίσουν αυτά που πραγματικά διδάσκει για τους Χριστιανούς, το Εβραϊκό Ταλμούδ και για ακριβή,* αυθεντική *πραγματεία πάνω σ" αυτό το θέμα, δεν είναι ανάγκη να προχωρήσουμε πέρα από τη σχολαστικότατη εργασία του Αιδεσμιώτατου Πάτερ - Β. Pranaitis, έναν ικανό Θεολόγο και Εβραϊστή, πρώην μέλους της Ανώτερης Ακαδημίας στην παλαιά Αγία Πετρούπολη. Η εργασία του είναι στα Εβραϊκά και* Λατινικά.

Αυτή, είναι η ακριβής *μετάφραση του* Λατινικού *κειμένου του Πάτερ Pranaitis, και είναι σίγουρο ότι θα εκτιμηθεί απ" αυτούς που ενδιαφέρονται να μάθουν το τί έγραψε αυτός ο μεγάλος σχολιαστής, σχετικά με αυτό το σημαντικό θέμα απ" τις Ταλμουδικές πηγές. Ο Πάτερ Pranaitis ήταν ένας απ" αυτούς που "εκκαθαρίστηκαν" [1] κατά τη διάρκεια της Κομμουνιστικής επανάστασης από τους Μπολσεβίκους στη Ρωσία.*

Πολλοί αναγνώστες θα θυμηθούν ότι εκδόσαμε ένα βιβλίο το 1934, με τίτλο "Είναι Πράγματι Έτσι Τα Πράγματα;" όπως έχει ειπωθεί *από πολλούς για ν' ανακαλύψουν πολλά πράγματα, μέχρι τότε άγνωστα. Κανένας αναγνώστης με ανοιχτό πνεύμα δεν θα μπορούσε ν" απαντήσει σ" αυτόν τον Ερωτηματικό τίτλο αρνητικά. Πιστεύουμε ότι η παρούσα δουλειά προσφέρει συνέχεια στο προηγούμενο μας βιβλίο και αυτό αποδεικνύει "Είναι Πράγματι Έτσι".* Οι *υπηρεσίες πληροφοριών των δυνάμεων άμυνας κάθε κράτους πρέπει να παρέχουν ακριβείς πληροφορίες για ν" αποφευχθεί μια ξαφνική επίθεση και καταστροφή.*

Το βιβλίο αυτό προωθήθηκε από κάποιον που τόλμησε να ρίξει το φως της δημοσιότητας στις *απόκρυφες Ραββι-νικές διδασκαλίες, θα παρακολουθήσουμε μ" ενδιαφέρον* τις αντιδράσεις *που θ" ακολουθήσουν την εμφάνιση του και θα τολμήσουμε να συστήσουμε στους επικριτές μας να είναι το ίδιο προσεχτικοί στο να στηρίξουν τις αποδείξεις τους, όσο έχει γίνει με τα γεγονότα που παρουσιάζονται στο παρόν βιβλίο.*

E.N. Sanctuary

---

1. Ο αναγνώστης παραπέμπεται στον επίλογο, σελ. 87, με τη σύσταση ό-τι θα διαβαστεί στην ώρα του - E.N.S.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Πολλοί άνθρωποι που ενδιαφέρονται για το Εβραϊκό ζήτημα, θα ήθελαν να ρωτήσουν κατά πόσο υπάρχει ή όχι κάτι μέσα στο Ταλμούδ, το οποίο δεν είναι ηθικό και ανώτερο. Η σύγχυση των γνωμών πάνω στο θέμα είναι τόσο μεγάλη, ώστε το ν"ακούει κανείς αυτούς που τόσα σοφά διαφωνούν γι" αυτό, θα νόμιζε ότι συζητούν για μια πανάρχαιη και μακρινή φυλή ανθρώπων, και όχι για το λαό του Ισραήλ που έζησε ανάμεσα μας σύμφωνα με έναν αμετάβλητο ηθικό κώδικα μέσω του οποίου η θρησκεία και η κοινωνική ζωή των Εβραίων έχει λειτουργήσει μέχρι σήμερα.

Αφού έτσι έχουν τα πράγματα, έχω αναλάβει την υποχρέωση να δείξω τί πραγματικά διδάσκει το Ταλμούδ για τους Χριστιανούς, ικανοποιώντας έτσι τις ευχές όσων επιθυμούσαν να ανακαλύψουν αυτό το δόγμα, από γνήσιες, αυθεντικές πηγές.

Σ" αυτό το κείμενο έχω μεταφράσει τα περισσότερο γνωστά Ταλμουδικά βιβλία που αναφέρονται στους Χριστιανούς, και έχω τακτοποιήσει τις πηγές σε τέτοια σειρά, ώστε να διαφαίνεται καθαρά η εικόνα που παρουσιάζει για τους Χριστιανούς το Ταλμουδικό κείμενο.

Για να μη τυχόν κατηγορηθώ για χρήση παρεφθαρμέ-νου κειμένου του Ταλμούδ ή για έλλειψη σωστής ερμηνείας, όπως έχει συμβεί μ" εκείνους οι οποίοι έχουν προσπαθήσει ν" αποκαλύψουν τις μυστικές Εβραϊκές διδασκαλίες, έχω παραθέσει το Εβραϊκό κείμενο πίσω απ" το Λαπνικό[2].

Έχω διαιρέσει το σύνολο του βιβλίου σε δύο μέρη.

---

2. Σ" αυτό το βιβλίο έχει παραλειφθεί το Εβραϊκόν κείμενο

Το πρώτο μέρος πραγματεύεται τις διδασκαλίες του Ταλμούδ σχετικά με τους Χριστιανούς, και το δεύτερο μέρος τους κανόνες τους οποίους οι Εβραίοι είναι υποχρεωμένοι ν" ακολουθήσουν όταν ζουν ανάμεσα σε Χριστιανούς.

Θα προλογήσω γι" αυτά εν συντομία σε σχέση με το ίδιο το Ταλμούδ, στο επόμενο κεφάλαιο.

ΤΟ ΤΑΛΜΟΥΔ

ΤΟ ΤΑΛΜΟΥΔ παίρνει τ" όνομά του από τη λέξη LAMUD - διδαγμένο, και σημαίνει Τη Διδασκαλία. Με μετονομασία έφθασε να σημαίνει το βιβλίο το οποίο περιέχει το Δίδαγμα, του οποίου η διδασκαλία ονομάζεται Talmud, είναι δηλαδή, το δογματικό βιβλίο που εκτενώς εμβαθύνει και επεξηγεί όλες τις θέσεις και τις διδασκαλίες του Εβραϊκού λαού.

Όσο αφορά στη γνησιότητα του Ταλμούδ, οι Ραββίνοι[3] αναφέρουν το Μωϋσή σαν τον πρώτο συγγραφέα. Υποστηρίζουν, ότι παράλληλα με το γραπτό νόμο που έλαβε ο Μωϋσής απ" το θεό στο Όρος Σινά σε πέτρινες πλάκες, που ονομάζονται *Torah Schebiktab,* έλαβε ακόμα και ερμηνείες γι" αυτό, ή κάποιο προφορικό νόμο, ο οποίος ονομάζεται *Torah Scebeal Peh.* Λένε ακόμη ότι αυτός είναι ο λόγος που ο Μωϋσής κάθισε τόσο πολύ στο βουνό, αφού θα μπορούσε ο θεός να του δώσει το γραπτό νόμο και μέσα σε μια μέρα[4].

Ο Μωϋσής λέγεται ότι μετέφερε αυτόν τον προφορικό νόμο στον Ιησού του Ναυή, και αυτός με τη σειρά του στους εβδομήντα Πρεσβυτέρους. Οι Πρεσβύτεροι αυ-

---

3. Rabbi Levin in *Berakhoth* Fol 5a. Rabbi Iochanan in *Megillah,* F, 19b

4. Για να αποδείξουν αυτά παραπέμπουν στην Έξοδο, Κεφ. XXIV,12: "Και ο θεός είπε στο Μωϋσή, έλα σ" εμένα πάνω στο βουνό και μείνε εκεί, και ενώ θα σου δώσω τις πέτρινες πλάκες, και τον νόμο, και τις εντολές που έχω γράψει, και αυτά μπορείς να τους διδάξεις "Υποστηρίζουν ότι σ" αυτή την παράγραφο οι λέξεις "πέτρινες πλάκες" σημαίνουν τις δέκα εντολές, ότι ο "νόμος" σημαίνει την Πεντάτευχο, οι "εντολές" σημαίνουν το *Mischnah,* "αυτά που έχω γράψει" τους Προφήτες και τους Αγιογράφους, τέλος "και αυτά μπορείς να τους διδάξεις" το *Gemarah. Berakhoth,* Fol 5a

τοί στους Προφήτες και οι Προφήτες στη Μεγάλη Συνα-γωγή. Επικράτησε η γνώμη ότι αργότερα μεταφέρθηκε μ" επιτυχία σε συγκεκριμένους Ραββίνους μέχρι που δεν ήταν πλέον δυνατόν να διατηρηθεί προφορικά.

Ό,τι και να ειπωθεί σχετικά μ" αυτή την ιστορία των Ραββίνων, είναι σαφώς γνωστό σ" εμάς ότι πριν απ" τη γέννηση του Χριστού υπήρχαν διάφορες σχολές στην Παλαιστίνη, στις οποίες διδάσκονταν η ιερή φιλολογία. Τα σχόλια των διδασκάλων του νόμου έχουν γραφεί σε μορφή διαγραμμάτων και καταλόγων σαν μια βοήθεια για απομνημόνευση και όλα αυτά, όταν συγκεντρωθούν μαζί, αποτελούν τις αρχές του Εβραϊκού Ταλμούδ.

Κατά τον δεύτερο μετά Χριστό αιώνα, ο Ραββίνος Jehuda, ο οποίος εξαιτίας της αγιότητας του βίου του, ονομάστηκε Ο Άγιος, και Ο Πρίγκιπας, συνειδητοποιώντας ότι ελαττώνονταν οι γνώσεις των Εβραίων, ότι χανόταν ο προφορικός τους νόμος και ότι διασκορπιζόταν ο Εβραϊκός λαός, ήταν ο πρώτος που συνέλαβε τρόπους και μέσα για την αποκατάσταση και διατήρηση του προφορικού τους νόμου. Συγκέντρωσε όλους τους καταλόγους και τα διαγράμματα και από αυτά έκανε ένα βιβλίο που ονομάστηκε *Sepher Mischnaioth* ή *Mischnah* - μια *Δευτέρωση* (Επανάληψη) ή δευτερεύων νόμος. Το διαίρεσε σε έξι μέρη, καθένα από τα οποία διαιρέθηκε σε πολλά κεφάλαια, Θα ασχοληθούμε αργότερα μ" αυτά.

Το *Mischnah* είναι το θεμελιώδες και το πρωταρχικό μέρος όλου του Ταλμούδ. Το βιβλίο αυτό έγινε αποδεκτό από τους Εβραίους παντού και αναγνωρίστηκε σαν ο αυθεντικός κώδικας του νόμου. Εξαπλώθηκε στις Ακαδημίες τους στη Βαβυλώνα — στα Σούρα, την Πουμπαντίθα και τη Νεχαντρέα - και στις Ακαδημίες στην Παλαιστίνη - στην Τιβεριάδα, Ιάμνια και Λυδία.

Καθώς οι ερμηνείες αυξάνονταν με το πέρασμα του χρόνου, οι φιλονικίες και οι αποφάσεις των διδασκάλων του νόμου που αφορούσαν το *Mischnah* καταγράφονταν και αυτά τα γραπτά αποτέλεσαν ένα ξεχωριστό μέρος του Ταλμούδ, που λέγεται *Gemarah.*

Αυτά τα δύο μέρη είναι τόσο πολύ διαπλατυσμένα σ" ολόκληρο το Ταλμούδ, ώστε το *Mischnah* χρησιμοποιείται σαν το κείμενου του νόμου και ακολουθείται απ" το

Gemarah σαν μια ανάλυση των διαφορετικών απόυεων ερμηνείας, οδηγώντας σε οριστικές αποφάσεις.

Άλλωστε, όλοι οι κανόνες του *Mischnah,* δεν διδάσκονταν στις Εβραϊκές σχολές. Οι κανόνες εκείνοι, των οποίων η χρησιμότητα ακυρώθηκε μετά την καταστροφή του Ναού του Σολομώντα και εκείνοι οι οποίοι αφορούσαν μόνο στους Αγίους Τόπους, δεν αναφέρονταν πια. Η επεξήγηση τους αφέθηκε μέχρι την έλευση του Ηλία και του Μεσσία του Ισραήλ. Για το λόγο αυτό κάποια μέρη του *Mischnah* παραλείπονται στο *Gemarah.*

Κατά την ερμηνεία του *Mischnah* απ" τον Ραββίνο Jehuda, στις Ραββινικές σχολές της Παλαιστίνης και της Βαβυλώνας ακολούθησε το καθένα τη δική του μέθοδο, και αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να ακολουθηθεί διαφορετικός τρόπος ερμηνείας που κατέληξε σ" ένα διπλό *Gemarah*—της Ιερουσαλημικής και της Βαβυλωνιακής Ερμηνείας. Ο συγγραφέας της Ιερουσαλημικής ερμηνείας ήταν ο Ραββίνος Jochanan, ο οποίος ήταν επικεφαλής της Συναγωγής στην Ιερουσαλήμ για οκτώ χρόνια. Έγραψε 39 κεφάλαια με σχόλια για τον *Mischnah,* τα οποία συμπλήρωσε τη χρονιά 230 μ.Χ.

Το Βαβυλωνιακό *Gemarah,* ωστόσο, δεν διαμορφώθηκε από κανέναν, ούτε σε κανένα χρονικό διάστημα. Ο Ραββίνος Aschi το ξεκίνησε 327 μ.Χ. και εργάστηκε πάνω σ" αυτό εξήντα χρόνια. Αυτός ακολουθήθηκε από τον Ραββίνο Maremar γύρω στο έτος 427 μ.Χ. και ολοκληρώθηκε από τον Ραββίνο Abina περί το έτος 500 μ.Χ. Το Βαβυλωνιακό *Gemarah* έχει 36 κεφάλαια με ερμηνείες.

Αυτό το δίπτυχο *Gemarah,* προστιθέμενο στον *Misc— hnah,* δημιουργεί επίσης ένα δίπτυχο Ταλμούδ: της Ιερουσαλημικής σχολής, η οποία χάριν συντομίας δεν χρησιμοποιήθηκε πολύ, και της Βαβυλωνιακής σχολής, η οποία κέρδισε την εκτίμηση όλων των Εβραίων όλων των εποχών.

Στο *Gemarah* έγιναν προσθήκες σχολίων ονομαζόμενες *Tosephoth.* Ο Ραββίνος Chaia ήταν ο πρώτος ο οποίος διατύπωσε τις απόψεις του γύρω από το *Misch— naioth.* Αυτός και ο Ραββίνος Uschaia ήταν οι πρώτοι που εξήγησαν αυτό το βιβλίο που κυκλοφορούσε στις

σχολές. Τα σχόλια γύρω από το *Mischnah,* τα οποία έγιναν από τους Ραββίνους έξω απ" τις σχολές, ονομάστηκαν *Baraietoth* ή εξωγενείς και δευτερεύουσες απόψεις.

Αυτά τα Σχόλια συμπληρώθηκαν αργότερα από άλλες αποφάσεις ονομαζόμενες *Piske Tosephoth,* μικρές θέσεις και απλά παραδείγματα.

Για κοντά πεντακόσια χρόνια αφ" ότου συμπληρώθηκε το Βαβυλωνιακό Ταλμούδ, η μελέτη της βιβλιογραφίας ήταν έντονα κωλυόμενη σε μερικά σημεία εξ" αιτίας δημόσιων καταστροφών και μερικώς οφείλονταν στις διαφωνίες ανάμεσα στους μελετητές. Αλλά τον ένατο αιώνα και άλλοι Ραββίνοι έκαναν νέες προσθήκες στο Ταλ-μούδ. Επικεφαλής όλων αυτών ήταν το *Tosephoth* του Ραββίνου Ascher.

Εκτός από αυτά εμφανίστηκε το *Perusch* του Ραββίνου Moische ben Maimon, τον επονομαζόμενο από τους Εβραίους Rambam για συντομία, από τους Χριστιανούς Maimonides, και από τον Ραββίνο Schelomo, Jarchi ή Raschi.

Έτσι, το *Mischnah, Gemarah, Tosephoth,* οι περιθωριακές σημειώσεις του Ραββίνου Ascher, το Piske Tosephoth και το *Perusch Hamischnaioth* του Maimonides, όλα αυτά μ" ένα όνομα, αποτελούν ένα εκτεταμένο μεγάλο έργο, το οποίο ονομάζεται ΤΟ ΤΑΛΜΟΥΔ.

Τα κύρια μέρη του Ταλμούδ, τα οποία αναφέραμε πιο πάνω, είναι έξι:

I. ZERAIM: Αφορά τους σπόρους. Πραγματεύεται τους σπόρους, τα φρούτα, τα βότανα, τα δένδρα: τη δη μόσια και ιδιωτική χρήση των φρούτων, και διαφόρων σπόρων κτλ.

II. MOED: Αφορά τις εορτές. Πραγματεύεται τον χρόνο, και τον τρόπο, την αργία του Σαββάτου και τις άλλες γιορτές πότε αρχίζουν, τελειώνουν και πως γιορ τάζονται.

III. NASCHIM: Αφορά τις γυναίκες. Πραγματεύεται παντρεμένες και εγκαταλειμμένες συζύγους, τα καθήκο ντα τους, τις σχέσεις τους, τις αρρώστειές τους κ.λπ.

IV. NEZIKIN: Αφορά τις ζημιές. Πραγματεύεται τις ζημιές που υπέστησαν άνθρωποι και ζώα, τις ποινές και τις αποζημιώσεις.

V. KODASCHIM: Αφορά την αγιότητα. Πραγματεύε ται τις Θυσίες και πλήθος ιερών τελετών.

VII. TOHOROTH: Αφορά τον εξαγνισμό. Πραγματεύεται την βεβήλωση και τον εξαγνισμό των αγγείων, κλι-νοσκεπασμάτων και άλλων αντικειμένων.

Καθένα από αυτά τα έξι μέρη, τα οποία οι Εβραίοι ονομάζουν *Schishah Sedarim* - έξι εντολές ή κανόνες, διαχωρίστηκε σε βιβλία ή φυλλάδια, ονομαζόμενα *Massiktoth,* και τα βιβλία σε κεφάλαια ή *Perakim*.

I. ZERAIM. Περιέχει 11 βιβλία ή *Masechtoth*.

1. **BERAKHOTH.** Ευλογίες και προσευχές. Πραγ ματεύεται τους λειτουργικούς κανόνες.
2. **PEAH.** Γωνία από το χωράφι. Πραγματεύεται τις γωνίες και τους σπόρους από τα χωράφια, οι ελιές και τα σταφύλια ν" αφεθούν στους φτωχούς.
3. **DEMAI.** Αμφίβολα πράγματα. Αν θα πληρώνε ται ή όχι ο Συναγωγικός φόρος γι" αυτά.
4. **KILAIM.** Αναμίξεις. Πραγματεύεται τις διάφο ρες μίξεις των σπόρων.
5. **SCHEBHTH.** Ο Έβδομος. Πραγματεύεται τον Σαββατικό Χρόνο.
6. **TERUMOTH.** Προσφορές και ελλείψεις. Οι Ουράνιες προσφορές για τους ιερείς.
7. **MAASEROTH.** Οι Φόροι, που πρέπει να απο δοθούν στους Λεβίτες.
8. **MAASER SCHENI.** Ο Δεύτερος Φόρος.
9. **CHALLAH** - Το Ζυμάρι, η μερίδα που πρέπει να δοθεί στους Ιερείς.
10. **OPLAH.** Ο Απερίτμητος. Έχει να κάνει γύρω από τα φρούτα ενός δένδρου κατά τα πρώτα τρία χρόνια μετά το φύτεμα του.
11. **BIKKURIM:** Τα Πρώτα Φρούτα πρέπει να προσφερθούν στο Ναό.

II. MOED. Περιέχει δώδεκα βιβλία ή *Masechtoth.*

1. **SCMABBATH** - Το Σάββατο. Πραγματεύεται είδη εργασίας απαγορευμένα εκείνη τη μέρα.
2. **ERUBHIN** — Συνδυασμοί. Περιέχει κανόνες (διαταγές) γύρω από την διατροφή του Σαββάτου.
3. **PESACHIM** - Το Εβραϊκό Πάσχα. Πραγματεύ εται τους κανόνες της γιορτής του Εβραϊκού Πάσχα και της Πασχαλινής Λυχνίας.
4. **SCHEKALIM** - Shekel Ασημένιο νόμισμα. Έχει να κάνει με το μέγεθος και το βάρος του νομίσματος.
5. **IOMA** - Η Μέρα της Επανόρθωσης. Έχει να κάνει με τις οδηγίες για τη Μέρα αυτή.
6. **SUKKAH** - Το Ιεροφυλάκειον. Πραγματεύεται τους νόμους που αφορούν το τραπέζι της Αρτοφόρου.
7. **BETSAH** — Το Αυγό της Ημέρας της Γιορτής. Πραγματεύεται το είδος της δουλειάς που απα γορεύεται και επιτρέπεται στις γιορτές.
8. **ROSCH HASCHANAH** - Νέο Έτος. Πραγμα τεύεται τη Γιορτή της Πρωτοχρονιάς.
9. **TAANITH** — **Νηστείες.** Έχει να κάνει με τις δημόσιες Νηστείες.
10. **MEGILLATH** - Η Περγαμηνή. Πραγματεύεται το διάβασμα του βιβλίου της Εσθήρ. Περιέχει την περιγραφή της Γιορτής του Purim.
11. **MOED KATON** - Δευτερεύον Γιορτή. Πραγ ματεύεται τους νόμους που σχετίζονται με τις μέρες που παρεμβάλλονται ανάμεσα στις πρώ τες και τελευταίες μέρες του Pesach και Succoth.
12. **CHAGIGAH** - Σύγκριση των Ιεροτελεστιών των τριών Γιορτών του Pesach, Sukkoth και Tabernacles.

III. NASCHIM-Περιέχει επτά Βιβλία ή Masechtoth.

1. **JEBBAMOTH** - Αδελφές του Νόμου. Πραγματεύεται το Γάμο.

2. **KETHUBOTH** - Οι Πράξεις του Γάμου. Πραγ ματεύεται τις διευθετήσεις του Γάμου.
3. **KIDDUSCHIN** - Υποσχέσεις Γάμου.
4. **GITTIN** — Φυλλάδιο γύρω από Διαζύγια.
5. **NEDARIM** - Όρκοι. Έχει να κάνει με τους όρκους, τις αναβολές τους ή τη μη πραγματο ποίηση τους.
6. **NAZIR** - Ο Ναζαρίτης. Περιέχει τους νόμους που αφορούν τους Ναζαρίτες και αυτούς που διαχώρισαν εαυτούς τους από τον κόσμο και αφοσιώθηκαν στο θεό.
7. **SOTAH** - Η Γυναίκα ένοχη Μοιχείας.

IV. NEZIKIN. Περιέχει δέκα βιβλία ή Masechtoth.

1. **BABA KAMA** - Πρώτη Πύλη. Πραγματεύεται της Ζημιές,τα Τραύματα και τις θεραπείες τους.
2. **BABA METSIA** - Μεσαία Πύλη. Περιέχει τους νόμους γύρω από την θεμελιώδη ιδιοκτη σία, γύρω από την εμπιστοσύνη, την αγορά και την πώληση, δανεισμό, εκμίσθωση και ε νοικίαση.
3. **BABA BATHRA** - Τελευταία Πύλη. Πραγμα τεύεται τους νόμους που αφορούν τη γνήσια κληρονομιά και τις κοινωνικές σχέσεις τις βα σισμένες στον παραδοσιακό νόμο. Επίσης α φορούν την κληρονομική επιτυχία.
4. **SANHEDRIN** - Δικαστήρια. Πραγματεύεται τα δικαστήρια και τις διαδικασίες τους και τις τι μωρίες των μεγαλυτέρων εγκλημάτων.
5. **MAKKOTH** - Βαθμίδες. Οι σαράντα βαθμίδες (μείον μια) που επιδόθηκαν στα εγκλήματα.
6. **SCHEBUOTH** - Όρκοι. Πραγματεύεται τα δι αφορετικά είδη των όρκων.
7. **EDAIOTH** - Μαρτυρίες. Περιέχει μια συλλογή από παραδοσιακούς νόμους και αποφάσεις συ γκεντρωμένα από τις διδασκαλίες των διακε κριμένων Ραββίνων.
8. **HORAIOTH** - Αποφάσεις. Πραγματεύεται τις

ποινές των Δικαστών και την τιμωρία των παραβατών.

9. **ABHODAH ZARAH** - Ειδωλολατρεία. **10. ABHOTH** - Πατέρας. Πραγματεύεται τους νόμους των Πατέρων. Επίσης ονομάζεται PIRKE ABHOTH.

V.KODASCHIM Περιέχει εννέα βιβλία ή *Masechtoth.*

1. **ZEBBACHIM** - Θυσίες. Πραγματεύεται τις θυσίες ζώων και τον τρόπο της προσφοράς τους.
2. **CHULIN** - Εμφανή Πράγματα. Πραγματεύεται τον παραδοσιακό τρόπο της σφαγής των ζώων για κανονική χρήση.
3. **MENACHOTH** - Κρεατο-προσφορές. Πραγμα τεύεται τις κρεατο— και οινο-προσφορές.
4. **BEKHOROTH** - Η Πρώτη Γέννηση. Πραγμα τεύεται τους νόμους που αφορούν την αρχική Γέννηση του ανθρώπου και των ζώων.
5. **ERAKHIN** - Κρίσεις. Πραγματεύεται τον τρό πο με τον οποίο τα πρόσωπα τα αφιερωμένα στο Θεό με όρκο, είναι νομικώς καλυμένα.
6. **TEMURAH** - Αλλαγή. Πραγματεύεται τους νόμους που αφορούν αγιασμένα αντικείμενα τα οποία έχουν αλλαχθεί.
7. **MEILAH** — Καταπάτηση, Ιεροσυλία. Πραγμα τεύεται τα αμαρτήματα από παραβιάσεις ή βε βηλώσεις Θεϊκών πραγμάτων.
8. **KERITHUTH** - Αποκοπές. Πραγματεύεται τα αμαρτήματα επικεντρωμένα στην τιμωρία απο κοπής και στην έκφραση τους μέσω των Θυσι ών.
9. **TAMID** - Η Καθημερινή θυσία. Περιγράφει τις υπηρεσίες του Ναού σε σχέση με τις καθη μερινές πρωινές και απογευματινές προσφορές.
10. **MIDDOTH** - Μετρήσεις. Περιγράφει τις με τρήσεις και την περιγραφή του Ναού.
11. **KINNIM** - Οι Φωλιές των Πουλιών. Πραγμα τεύεται τις θυσίες τις αποτελούμενες από που-

λιά, οι προσφορές των φτωχών κ.λπ.

VI. TOHOROTH. Περιλαμβάνει 12 βιβλία ή *Masechtoth.*

1. **KELIM** - Σκεύη. Πραγματεύεται τις συνθήκες κάτω από τις οποίες τα οικιακά σκεύη, φορέ ματα κ.λπ. δέχονται τυπικό εξαγνισμό.
2. **OHOLOTH** - Σκηνές. Πραγματεύεται τις σκη νές και τα σπίτια και πώς λερώνονται και κα θαρίζονται.
3. **NEGAIM** - Λοιμοί. Πραγματεύεται τους κανό νες τους σχετικούς με τη λέπρα.
4. **PARAH** - Το Δαμάλι. Πραγματεύεται τους κα νόνες που αφορούν το κόκκινο δαμάλι και τη χρήση της στάχτης του για τον εξαγνισμό των μιαρών.
5. **TOHOROTH** - Εξαγνισμοί. Πραγματεύεται κά ποια κατώτερα στάδια της μη αγνότητας που διαρκούν μόνο μέχρι το ηλιοβασίλεμα.
6. **MIKVAOTH** - Πηγές. Πραγματεύεται τις συν θήκες κάτω απ" τις οποίες οι πηγές και οι δε ξαμενές είναι κατάλληλες να χρησιμοποιηθούν στις τελετουργικές εξαγνίσεις.
7. **NIDDAH** - Έμμηνος ρύση. Πραγματεύεται τη φυσιολογική ακαθαρσία που προέρχεται από φυσιολογικές λειτουργίες στις γυναίκες.
8. **MAKSCHIRIN** - Προετοιμασίες. Πραγματεύε ται τα υγρά που προετοιμάζουν και επιτρέπουν τους καρπούς και τα φρούτα να λάβουν τελε τουργικό εξαγνισμό.
9. **ZABHIM** - Αφορά τις νυχτερινές μολύνσεις και τη γονόρρεια. Πραγματεύεται τη βεβήλωση που απορρέει από τέτοιους μυστικισμούς.
10. **TEBHUL IOM** - Καθημερινό πλύσιμο.
11. **IADAIM** - Χέρια. Πραγματεύεται την τυπική βρωμιά των χεριών, σύμφωνα με τον παραδο σιακό νόμο, καθώς και τον εξαγνισμό τους.
12. **OKETSIN** - Μίσχοι από Φρούτα. Πραγματεύ εται τα κοτσάνια και τις φλούδες των φρούτων

σαν φορείς λειτουργικής ακαθαρσίας. Το πλήρες Ταλμούδ περιλαμβάνει 63 βιβλία σε 524 κεφάλαια. Μαζί μ" αυτά προστίθενται άλλα τέσσερα σύντομα φυλλάδια, τα οποία δεν έχουν περιληφθεί στο κανονικό Ταλμούδ. Έχουν προστεθεί από κατοπινούς συγγραφείς και ερμηνευτές.

Αυτά τα 4 φυλλάδια είναι:

MASSEKHETH SOPHERIM - Το Φυλλάδιο των Κειμενογράφων. Πραγματεύεται τον τρόπο γραφής των νομικών βιβλίων. Έχει 21 κεφάλαια.

EBHEL RABBETI - μια εκτεταμένη πραγματεία για το Πένθος. Έχει 14 κεφάλαια. **KALLAH** - Η Νύφη, για την απόκτηση νύφης, τα στολίδια της και άλλα πράγματα σχετικά με τη νύφη. Έχει ένα κεφάλαιο.

MASSEKHETH DEREKH ERETS - Ο τρόπος της Ζωής. Διαιρείται στο RABBAH - μεγαλύτερα μέρη και ZUTA - τα μικρότερα μέρη. Έχει 16 κεφάλαια. Στο τέλος προστίθεται ένα ειδικό κεφάλαιο, το PEREK SCHALOM - για την Ειρήνη.

Επειδή το Ταλμούδ αποτελείται από πολλούς τόμους χωρίς συνοχή, δημιουργήθηκε η ανάγκη μιας περίληψης των κυριότερων σημείων για τη διευκόλυνση της μελέτης του βιβλίου. Για την ικανοποίηση αυτής της ανάγκης, ο Ραββίνος Isaac ben Jacob Alphassi, δημοσίευσε το 1032, ένα μικρό Ταλμούδ, το οποίο το ονόμασε *Hala-khoth — Διδασκαλίες.* Στο διδασκαλίες του, ο Ραββίνος, παρέλειπε όλες τις μακροσκελείς συζητήσεις και διατήρησε μόνο τα σημεία εκείνα που είχαν σχέση με την πρακτική πλευρά της ζωής. Επειδή όμως το έργο του δεν είχε οργάνωση και συνοχή, δεν θεωρήθηκε αξιόλογο.

Ο πρώτος που δημοσίευσε μια ολοκληρωμένη μελέτη πάνω στον Εβραϊκό Νόμο ήταν ο Maimonides, ο γνωστός σαν **"Ο Αετός της Συνανωνης".** Στα 1180, ο Maimonides παρουσίασε την πολυσυζητημένη μελέτη του *Mischnah Torah - Επανάληψη του Νόμου,* επίσης γνωστή και με τον τίτλο *Iad Chazakah — Το Δυνατό*

Χέρι. Αποτελείται από τέσσερα μέρη ή τόμους και 14 βιβλία. Περιέχει δε ολόκληρο το Ταλμούδ. Ο Maimonides συμπεριέλαβε στη μελέτη του και πολλές φιλοσοφικές συζητήσεις. Επίσης, αποπειράθηκε να θεμελιώσει πολλούς δικούς του νόμους. Για το λόγο αυτό, αφορίστηκε από την Συναγωγή του και καταδικάστηκε σε θάνατο. Διέφυγε στην Αίγυπτο όπου και πέθανε στα 1205.

Παρ" όλα αυτά όμως, η *αξία* της δουλειάς του μεγάλωνε με την πάροδο του χρόνου και για ένα μικρό χρονικό διάστημα μια "εξαγνισμένη" έκδοση του βιβλίου αποτέλεσε σημείο αναφοράς για τους Εβραίους. Το μειονέκτημα της δουλειάς του Maimonides είναι βέβαια το γεγονός ότι περιέχει πολλούς νόμους οι οποίοι ήταν "ανενεργοί" μετά την καταστροφή του Ναού του Σολομώντα.

Στα 1340, ο Ραββίνος Jacob ben Ascher, παρουσίασε μία καινούρια έκδοση του έργου του Maimonides, η οποία ήταν απαλλαγμένη απ" όλους τους φιλοσοφικούς νεωτερισμούς του τελευταίου, καθώς και απ" όλους τους παλιούς νόμους που δεν έβρισκαν πλέον εφαρμογή. Η νέα αυτή έκδοση, που ήταν απόλυτα εναρμονισμένη με τις ιδέες των Ραββίνων, ονομάστηκε από τον Jacob ben Ascher, *Arbaa Turim* - Οι *Τέσσερις Εντολές,* οι οποίες είναι:

I. ORACH CHAHM — Οι σπόροι της Ζωής και απόψεις για την καθημερινή ζωή στο σπίτι και στη Συναγωγή.

II. JORE DEAH - Περιέχει πληροφορίες για φαγητά, εξαγνισμούς και άλλους θρησκευτικούς νόμους.

III. CHOSCHEN HAMMISCHPAT - Προσωπικές εκτι μήσεις για τους νόμους του αστικού και ενοχικού δικαί ου

IV. EBHEN HAEZER - Ο Βράχος της Βοήθειας, που αναφέρεται στους νόμους του γάμου.

Η διαφωνία σε πολλά σημεία μεταξύ των Alphasi, Maimonides και Jacob ben Ascher είχε σαν αποτέλεσμα τη διαφορετική ερμηνεία των ίδιων νόμων. Το γεγονός αυτό έκανε επιτακτική την ανάγκη ενός βιβλίου που θα περιείχε σύντομες και σαφείς λύσεις πάνω στο πρόβλημα των διαφορών και που θα αποτελούσε ένα σύστημα νόμων άξιο λόγου για τους Εβραίους.

Την ανάγκη αυτή ήλθε να ικανοποιήσει ο Joseph Karo, ένας Ραββίνος από την Παλαιστίνη (1488-1577), με την έκδοση μιας πολυσυζητημένης ερμηνείας - σχόλιο πάνω στο *Arbaa Turim,* την οποία τιτλοφόρησε *Schulchan Aruth - "Το Έτοιμο Τραπέζι".* Παρ" όλα αυτά όμως, επειδή τα έθιμα των Εβραίων της Ανατολής διέφεραν σημαντικά από εκείνα των Εβραίων της Δύσης, *"Το Έτοιμο Τραπέζι"* του Joseph Karo δεν ήταν εξίσου επαρκές για όλους τους Εβραίους. Για το λόγο αυτό, ο Ραββίνος Mosche Isserles εξέδωσε ένα βιβλίο σχολιάζοντας *Το Έτοιμο Τραπέζι,* με τον τίτλο *Darkhe Mosche* - Οι Αντιλήψεις *του Mosche,* το οποίο έγινε το ίδιο ευρύτατα αποδεκτό στη Δύση, όπως αυτό του Joseph Karo στην Ανατολή.

Σήμερα, "*Το Έτοιμο Τραπέζι"* θεωρείται ο επίσημος κώδικας Νόμων για τους Εβραίους, και χρησιμοποιείται κατά κύριο λόγο για τις μελέτες τους. (Για τους σύγχρονους Εβραίους το Ταλμούδ είναι τόσο σημαντικό όσο τα γραπτά των Αγίων Πατέρων της Εκκλησίας για τους Χριστιανούς. Το *Έτοιμο Τραπέζι* είναι αντίστοιχο με τη δική μας Σύνοψη). Επίσης, έχουν εκδοθεί πολλά έργα που σχολιάζουν τα διάφορα μέρη του βιβλίου. Πρέπει να σημειωθεί ότι το βιβλίο αυτό ανέκαθεν θεωρήθηκε από τους Εβραίους ως ιερό. Υπήρξε πάντα, για αυτούς, μέχρι και σήμερα, πιο σημαντικό και από την Αγία Γραφή. Αυτό φαίνεται πολύ καθαρά ακόμα και στο Ταλμούδ:

ΣΤΟ εδάφιο *Babha Metsia,* σελίδα 33α, διαβάζουμε: **"Όσοι αφοσιώνονται στη μελέτη της Βίβλου είναι ενάρετοι, αλλά όχι αρκετά, όσοι μελετούν το Mischnah είναι ενάρετοι και θα ανταμειφθούν, όσοι όμως καταπιάνονται με τη μελέτη του Ge-marah είναι οι ανώτεροι ενάρετοι".** Το ίδιο και στο εδάφιο *Sopherim* XV, 7, σελ.13b: ***"Η* Αγία Γραφή μοιάζει με το νερό, το** *Mischnah* **με το κρασί και το** Gema-*rah* **με το αρωματικό κρασί".**

Στα γραπτά των Ραββίνων, μια πολύ γνωστή και γενικά αποδεκτή άποψη είναι η εξής:

"Παιδί μου, να δίνεις περισσότερη σημασία στα λόγια των Γραφών παρά σ" αυτά των Νόμων"* (* βλ. Erubhin, εδάφιο 21b). Και το γιατί το βλέπουμε στο εδάφιο *Sanhedrin* X, 3, σελ.88b: "Αυτός που παραβαίνει τα λόγια των Γραφών αμαρτάνει περισσότερο από τους παραβάτες των Νόμων".

Ακόμα, στις περιπτώσεις όπου υπάρχει διαφορά απόψεων μεταξύ των Νόμων και των Δασκάλων, και οι δύο γνώμες θεωρούνται ως ο Λόγος του θεού.

ΣΤΟ εδάφιο *Erubhim,* σελ.131b, όπου αναφέρεται ότι υπήρχε διάσταση απόψεων μεταξύ των Σχολών Hillel και Schamai, βγαίνει το εξής συμπέρασμα:

"Οι απόψεις και των δύο είναι ο Λόγος του θεού".

Στο βιβλίο *Mizbeach** (* βλ. Joan Buxtorf, *Recensio operis Talmud,* σελίδα 225), κεφάλαιο V, διαβάζουμε την εξής άποψη:

"Τίποτα δεν είναι ανώτερο από το ιερό Ταλμούδ".

Και οι σύγχρονοι υποστηρικτές του Ταλμούδ μιλάνε σχεδόν με την ίδια θέρμη γι" αυτό* (* βλ. Talmud Babli, χωρίο *Berachoth,* εκδ. Berlin, 1842, πρόλογος σελ.8).

Η ΑΠΟΨΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΤΑΛΜΟΥΔ

Το τί έχουν κατά καιρούς σκεφτεί οι Χριστιανοί για το Ταλμούδ είναι εμφανέστατο από τα πολλά ψηφίσματα και διατάγματα που έχουν εκδοθεί και σύμφωνα με τα οποία οι θρησκευτικοί ηγέτες της Εκκλησίας και του Κράτους προέγραψαν πολλές φορές και καταδίκασαν σε αφανισμό τον δευτερεύοντα Ιερό Κώδικα Νόμων των Εβραίων. Στα 553 μ.Χ. ο Αυτοκράτορας Ιουστινιανός απαγόρευσε τη διάδοση των βιβλίων του Ταλμούδ σ" όλη την επικράτεια της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας.* (* βλ. *Authe-rticae Constitutiones, Novella 146).* Τον 13ο αιώνα "οι

Πάπες Γρηγόριος ο 9ος και Αθώος ο 4ος, καταδίκασαν τα βιβλία του Ταλμούδ με την αιτιολογία ότι περιείχαν κάθε είδους αχρειότητα και βλασφημία κατά της Χριστιανικής αλήθειας και διέταξαν να καούν γιατί διέδιδαν πολλές φοβερές αιρέσεις" (Βλ. *Corp iuris can VII Dek-retal, lib V, Tit IV, cap 1).*

Αργότερα, τα βιβλία του Ταλμούδ καταδικάστηκαν από πολλούς Ρωμαιοκαθολικούς Ποντίφικες - Ιούλιος III, Παύλος IV, Πίος IV, Πίος V, Γρηγόριος XIII, Κλεμέντι-ος VIII, Αλέξανδρος VII, Βενεδίκτος XIV, και από άλλους οι οποίοι κυκλοφόρησαν νέες εκδόσεις του Καταλόγου (Index) Απαγορευμένων Βιβλίων σύμφωνα με τις οδηγίες του Συμβουλίου του Trent, ακόμα και στις μέρες μας.[*]

[* Στην τελευταία έκδοση του *Index Expurgatorius* (1887) "κατόπιν διαταγής του Πάπα Λέων XIII, "το Ταλμούδ και άλλα Εβραϊκά βιβλία" προγράφονται ως εξής:

"Παρά το γεγονός ότι το Εβραϊκό Ταλμούδ με το γλωσσάρι του, τα σχόλια του, τις ερμηνείες του είχαν απαγορευθεί, όπως αναφέρεται στον Κατάλογο που εκδόθηκε από τον Πάπα Πίο IV, εντούτοις, αν εκδίδονταν χωρίς να φέρουν τον τίτλο του Ταλμούδ και χωρίς τις ποταπές συκοφαντίες εναντίον της Χριστιανικής θρησκείας, θα μπορούσαν να κυκλοφορήσουν ελεύθερα. Όμως, ο Πάπας Κλεμέντιος VIII, στον Κανονισμό που εξέδωσε στη Ρώμη το σωτήριο έτος 1592 μ.Χ. κατά των ασεβών έργων και των Εβραϊκών βιβλίων, προέγραψε και καταδίκασε το Ταλμούδ λέγοντας ότι δεν ήταν διατεθειμένος να επιτρέψει ή να ανεχτεί την έκδοση του ούτε κάτω από τις προαναφερόμενες συνθήκες. Για το λόγο αυτό, δήλωσε με σαφήνεια και ακρίβεια ότι επιθυμούσε τα ασεβή Ταλμουδικά, Καμπαλιστικά και τα υπόλοιπα αισχρά βιβλία των Εβραίων να καταδικαστούν για πάντα και για πάντα να παραμείνουν απαγορευμένα και παράνομα. Επίσης τόνισε, την ανάγκη για την αέναη και απαραβίαστη τήρηση του Κανονισμού σχετικά μ" αυτά τα βιβλία".

Η πιο πρόσφατη προσπάθεια για τον τελειωτικό εξοστρακισμό των βιβλίων του Ταλμούδ έγινε στα 1510 από τον Αυτοκράτορα Μαξιμιλιανό, ο οποίος, παρακινούμε-

νος από τον προσηλυτισμένο πρώην Εβραίο Johannus Pfefferkorn, διέταξε να δημευτούν και να παραδοθούν στα Πανεπιστήμια για έλεγχο όλα τα Εβραϊκά βιβλία. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να δημιουργηθεί το περίφημο θέμα **"Reuchlinian"** από το όνομα του Reuchlin, συμβούλου του Δούκα του Βίρτενμπεργκ, ο οποίος υπερασπίστηκε μερικά κομμάτια από το Ταλμούδ και υποστηρίχτηκε από τους διάσημους Ουμανιστές Έρασμο από το Ρότερνταμ, Ούρλιχ Χάττεν, Αιγίδιο από Βιτέρμπο και άλλους. Το θέμα αυτό απασχόλησε ολόκληρη την Ευρώπη τότε. Μετά από αρκετή μελέτη τα Πανεπιστήμια του Έρ-φορντ, της Μαγκουντίνα, της Λουβαίν και του Παρισιού κατηγόρησαν τον Reuchlin ότι προπαγάνδιζε υπέρ των Εβραίων. Ο βασικός ιεροεξεταστής Dominus Hoogstra-ten, όμως, του απήγγειλε την κατηγορία του διεφθαρμένου αιρετικού και τον κάλεσε σε απολογία. Τελικά το δέμα έφτασε στα δικαστήρια της Ρώμης στα 1516 και οι δικαστές αποφάσισαν υπέρ του Reuchlin. Η υπόθεση έκλεισε από τον Πάπα Λέων Χ, ο οποίος διέταξε και τις δύο πλευρές να αποσιωπήσουν το θέμα, χωρίς όμως να δώσει κάποια συγκεκριμένη λύση στο πρόβλημα. Έτσι, ούτε ο Reuchlin ανακηρύχτηκε αθώος, ούτε το Ταλμούδ καταδικάστηκε σε αφανισμό.

[Όσον αφορά το θέμα της στάσης που κράτησε η Καθολική Εκκλησία απέναντι στους Εβραίους, βλέπε το Παράρτημα Ι στο τέλος του βιβλίου: "Η Στάση που κράτησαν οι Πάπες απέναντι στους Εβραίους"]-

Στις αρχές του 16ου αιώνα, όταν η γαλήνη της Εκκλησίας διαταράσσονταν από νεόφερτες θρησκείες, οι Εβραίοι άρχισαν ανοιχτά να διανέμουν το Ταλμούδ, βοηθούμενοι και από την τυπογραφία, η οποία μόλις είχε εμφανιστεί. Η πρώτη τυπωμένη έκδοση του Ταλμούδ που περιείχε όλες τις βλασφημίες εναντίον της Χριστιανικής θρησκείας. Δείγμα αυτής της έκδοσης, που αποτελείται από 12 τόμους σε σελίδες, βρίσκεται εκτεθιμένο στην Αυτοκρατική Σάλα της Βιβλιοθήκης της Βιέννης, απ" όπου έχουν γίνει πολλά αντίγραφα, εκδόθηκε στη Βενετία στα 1520*. Σχεδόν όλα τα Εβραϊκά βιβλία που εκδόθηκαν εκείνο τον αιώνα, ο οποίος θεωρήθηκε ευνοϊκός για τους Εβραίους, είναι ολοκληρωμένα και γνήσια.

Προς τα τέλη του 16ου αιώνα και τις αρχές του 17ου, όταν πολλοί διάσημοι άντρες ανέλαβαν επιμελώς τη μελέτη του Ταλμούδ, οι Εβραίοι, φοβούμενοι για τους εαυτούς τους, άρχισαν να εξαλείφουν τα κομμάτια εκείνα του Ταλμούδ που ήταν εμφανώς εχθρικά προς τους Χριστιανούς. Έτσι, το Ταλμούδ που εκδόθηκε στη Βασιλεία στα 1578 έχει ακρωτηριαστεί σε πολλά σημεία.

Επιπλέον, σε μια Σύνοδο που έγινε στην Πολωνία στα 1631, ο Ραββίνος της Γερμανίας και άλλων χωρών δήλωσαν ότι θα έπρεπε να απαγορευτεί οποιαδήποτε έκδοση η οποία θα μπορούσε να ενοχλήσει τους Χριστιανούς και θα κατέληγε σε καταδίωξη του Ισραήλ. Για το λόγο αυτό, είναι εμφανής η απουσία πολλών στοιχείων από τα Εβραϊκά βιβλία που εκδόθηκαν από τον επόμενο αιώνα και ύστερα. Οι Ραββίνοι βέβαια εξηγούν από μνήμης τη σημασία αυτών των στοιχείων, μιας και έχουν στην κατοχή τους τα πρωτότυπα βιβλία, που πολύ σπάνια μπορούν να πέσουν στα χέρια Χριστιανών.

Παρ" όλα αυτά, τα Εβραϊκά βιβλία που εκδόθηκαν αργότερα στην Ολλανδία — υπέστησαν πολύ λίγους ακρωτηριασμούς, μιας και εκεί είχαν βρει καταφύγιο οι Εβραίοι που εκδιώχθηκαν από την Ισπανία. Έτσι, η Ολλανδική έκδοση του Ταλμούδ στα 1644-1648 είναι σχεδόν πανομοιότυπη μ" αυτήν της Βενετίας* (" Τυπωμένη με μικρούς χαρακτήρες, σε τετράδιπλο σχήμα. Πρέπει να σημειωθεί ότι σχεδόν όλες οι εκδόσεις του Ταλμούδ έχουν τον ίδιο αριθμό σχεδίων και την ίδια κατανομή κειμένου. Το μεγάλο ή μικρό μέγεθος εξαρτάται από τον τύπο).

Το πιο πρόσφατο τέχνασμα που χρησιμοποιήθηκε για την εξαπάτηση των λογοκριτών ήταν η προσθήκη της λέξης *haiah (ήταν)* στο πρωτότυπο κείμενο, υποδηλώνοντας ότι το κρίσιμο θέμα εντοπίζονταν κάποτε ακριβώς εκεί.* (* Παραθέτω ένα σχετικό δείγμα αυτού, το *Schul-chan Arukh,* κομμάτι της Βενετσιάνικης έκδοσης του

---

* Οι Εβραίοι αρέσκονται να διευκρινίζουν θριαμβευτικά ότι την ίδια αυτή χρονιά ο Martin Luther έκαψε τον Ταύρο του Πάπα Λέο Χ, βλ. το άρθρο του Em. Deitsch στο περιοδικό Quarterly Review, Οκτώβρ.1867, με τον τίτλο "Τι είναι το *Ταλμούδ;".*

1594 λέει: "Οσο γι" αυτούς που λατρεύουν τα άστρα και τους πλανήτες, όταν δεν βρίσκονται σε πόλεμο μαζί μας... δεν πρέπει να αφήνονται ελεύθεροι", κτλ. Στο ίδιο σημείο, σε μια έκδοση του 1873 στη Βίλνα διαβάζουμε: "Οσο για τους ειδωλολάτρες των επτά ανθρώπων, κατά τη διάρκεια που δεν ΗΤΑΝ σε πόλεμο μαζί μας... δεν πρέπει να αφήνονται ελεύθεροι" κτλ.). Μ" αυτόν τον τρόπο, όμως, έξυναν απλώς της επιφάνεια, καθώς σε πολλά σημεία δείχνουν εμφανώς τί ακριβώς εννοούν. Όπως για παράδειγμα, με τις λέξεις *gam attah, "ακόμα και τώρα",* δηλ. "ο νόμος υποχρεώνει", καθώς και με τις λέξεις *aphilu bazzeman hazzeh, "*μέχρι και σήμερα", δηλ. Ό νόμος ορίζει" και παρόμοια.* (* βλ. Choschen ham. 338, 10 Jore deah, 159, 1, κτλ.).

θα πρέπει να γίνει εδώ κάποια αναφορά και στο εξίσου γνωστό βιβλίο των Εβραίων, που ονομάζεται ZOHAR.

Σύμφωνα με τη γνώμη ορισμένων Ραββίνων, αφού ο Μωϋσής πήρε οδηγίες σχετικά με την ερμηνεία του νόμου στο Όρος Σινά, δεν τις γνωστοποίησε στον Joshua ούτε και εκείνος στους Πρεσβύτερους, αλλά στον Ααρών και αυτός στον Ελεάζαρ.

Έτσι συνεχίστηκε η προφορική παράδοση μέχρι την καταγραφή τους σ" ένα βιβλίο με τίτλο ZOHAR, από το όνομα ZEHAR, που σημαίνει λάμπω προς τα έξω. Όπως υποδηλώνει και ο τίτλος του, πρόκειται για μία λεκτική απεικόνιση των βιβλίων του Μωϋσή, ένα κείμενο-σχόλιο πάνω στη Πεντάτευχο της Παλαιάς Διαθήκης.

Συγγραφέας του βιβλίου θεωρείται ο Ραββίνος Schimeon ben Jochai, μαθητής του Ραββίνου Akibha, ο οποίος, πενήντα χρόνια μετά την καταστροφή του Ναού, τελείωσε τη ζωή του σαν μάρτυρας γύρω στο έτος 120 μ.Χ. στον Ανδριανό Πόλεμο εναντίον των Εβραίων. Επειδή όμως, στο βιβλίο αναφέρονται ονόματα ανδρών που έζησαν αρκετούς αιώνες μετά από την προαναφερόμενη χρονολογία και επειδή ούτε ο Rambam (Ραββίνος Mosche ben Nachman), ούτε ο Ραββίνος Ascher, που

πέθαναν γύρω στα 1248 μ.Χ., δεν αναφέρουν τίποτε γι" αυτό, είναι πιο πιθανό ότι βρίσκονται πιο κοντά στην αλήθεια αυτοί που υποστηρίζουν ότι το ZOHAR είδε για πρώτη φορά το φως της δημιουργίας στον 13ο αιώνα. Ένα ακόμα γεγονός που ενισχύει αυτή την άποψη είναι η εμφάνιση, περίπου την ίδια εποχή, ενός βιβλίου το οποίο είναι παρεμφερές σε επιχειρηματολογία και στυλ με τον Χαλδαϊκό τρόπο γραφής.
Αποτελείται από τρεις τόμους σε μεγάλο οκταπλό σχήμα βιβλίου.

Πολλά έργα έχουν δημοσιευθεί από Εβραίους Δασκάλους, τα οποία χρησιμεύουν στη μελέτη του Εβραϊκού Νόμου και θεωρούνται πολύ σημαντικά επειδή εξηγούν διφορούμενα σημεία του Ταλμούδ. Μερικά απ" αυτά αναφέρονται σ" αυτό το βιβλίο και είναι τα ακόλουθα:

BIAR — Διακηρύξεις, Διασαφήσεις, Σχόλια πάνω σε άλλα Σχόλια. Αυτές οι διακηρύξεις διαφέρουν μεταξύ τους.

HALAKHOTH - Συνηθέστερα HILKHOTH - Πορίσματα ή Διατριβές. Ξεχωριστά βιβλία των γραφών και του Ταλμούδ από Ραββίνους, όπως Maimonides, Beshai, Edels,, Moses του Kotzen, Kimchi και άλλους. Στις περισσότερες περιπτώσεις περιλαμβάνονται λήμματα από το HILKOTH AKUM του Maimonides. Τα λήμματα περιλαμβάνουν διατριβές με θέμα τα άστρα και τους πλανήτες καθώς και η υπάρχουσα κατάσταση στα διάφορα έθνη. Υπάρχει και μία ακόμα διατριβή με θέμα τα απαγορευμένα φαγητά που τιτλοφορείται HILKHOTH MAAKHA-LOTH ASAVOROTH.

IUCHASIN ή SEPHER IUCHASIN - Διατριβή πάνω στη γενεαλογία. Ιδέες πάνω στη θρησκευτική και Εβραϊκή ιστορία από καταβολής του κόσμου μέχρι το 1500. Εκδόθηκε στην Κρακοβία στα 1580.

JALKUT - Ανθολογία σχολίων πάνω σε διάφορα αρχαία βιβλία, με αλληγορικό και όχι λογοτεχνικό νόημα. Συγγραφέας: Ραββίνος Shimeon της Φρανκφούρτης.

KED HAKKEMACH - Το "Βαρέλι με το αλεύρι". Περιέχει, κατά αλφαβητική σειρά, μέρη όπου συστάθηκαν

θεολογικές κοινότητες. Συγγραφέας: Ραββίνος Bechai του Λούμπλιν.

MAGEN ABRAHAM - Η Ασπίδα του Αβραάμ. Συγγραφέας: Perizola.

MIZBEACH HAZZAHABH - Ο Χρυσός Βωμός. Καμπαλιστικό βιβλίο, γραμμένο από τον Ραββίνο Schelomon ben Rabbi Mordechai και τυπωμένο στη Βασιλεία, στα 1602.

MACHZOR - Ένας Κύκλος. Βιβλίο προσευχών που χρησιμοποιούνται στις μεγάλες γιορτές.

MENORATH HAMMAOR - Κερί φωτός. Ταλμουδικό βιβλίο που περιέχει Aggadoth και Medraschim, δηλ. αλληγορικά και ιστορικά σχόλια που αναφέρονται σε ολόκληρο το Ταλμούδ. Συγγραφείς: Ραββίνος Isaac Abhu-habh. Εκδόθηκε στα 1544.

MAIENE HAIESCHUAH - Οι Πηγές του Σωτήρα. Ένα εξαιρετικό κείμενο με σχόλια για τον Δανιήλ, γραμμένο από τον Ραββίνο Isaac Abarbanel. Περιέχει πολυάριθμες συζητήσεις ενάντια στους Χριστιανούς. Εκδόθηκε στα 1551.

MIKRA GEDOLAH - Η Μεγάλη Σύγκληση. Εβραϊκή Βίβλος με σχόλια από τους Ραββίνους Salomon Iarchi και Ezra.

MASCHMIA IESCHUAH - Ο Ιεροκήρυκας της Σωτηρίας. Επεξηγήσεις για όλους τους προφήτες και τη μελλοντική απολύτρωση. Συγγραφέας: Ραββίνος Abarbanel.

NIZZACHON — Νίκη. Επιθέσεις κατά των Χριστιανών και των Τεσσάρων Ευαγγελίων. Συγγραφέας: Ραββίνος Lipman. Εκδόθηκε στα 1559.

SEPHER IKKARIM - Βιβλίο για τις βασικές αρχές της πίστης. Περιέχει μία πολύ σκληρή επίθεση εναντίον της Χριστιανικής πίστης.

EN ISRAEL - Το Μάτι του Ισραήλ. Αξιόλογο βιβλίο που έχει και 2ο μέρος με τον τίτλο -BETH JAKOBH- Το Σπίτι του Ιακώβ. Περιλαμβάνει τις τερπνότερες Ταλμουδικές ιστορίες. Εκδόθηκε στη Βενετία το 1547.

SCHAARE ORAH - Οι Πύλες του Φωτός. Αξιόλογο βιβλίο Καμπαλιστικού περιεχομένου. Συγγραφέας: Ben Joseph Gekatilia.

SCHEPHAA TAL - Η Αφθονία της Δροσιάς. Καμπαλι-

στικό βιβλίο. Σημαντικό βοήθημα για την κατανόηση του ZOHAR και άλλων παρόμοιων βιβλίων. Συγγραφέας: Ραββίνος Schephtel Horwitz της Πράγας.

TOLDOTH IESCHU - Οι Γενιές του Ιησού. Μικρό φυλλάδιο γεμάτο βλασφημίες και κατάρες. Περιέχει την ιστορία του Χριστού σε συνδυασμό με ψευδείς και ανακριβείς δηλώσεις.

Κατά την προετοιμασία αυτού του βιβλίου χρησιμοποίησα τις ακόλουθες **πηγές:**

TALMUD. Εκδόσεις του Άμστερνταμ, 1644-48, σε 14 τόμους.

SCHULKHAN ARUKH, γραμμένο από το Ραββίνο Joseph Karo. Εκδοση της Βενετίας, 1594. Χωρίς σχόλια.

IORE DEAH. Πολυάριθμα λήμματα. Εκδοση της Κρακοβίας.

ZOHAR. Έκδοση του Άμστερνταμ, 1805. Τρείς τόμοι.

MIKRA GEDOLAH. Έκδοση του Άμστερνταμ, 1792, δώδεκα τόμοι, Έκδοση της Βασιλείας, 1620, δύο τόμοι. Έκδοση της Βενετίας.

HILKHOTH AKUM, του Ραββίνου Maimonides, έκδοση Vossius, 1675.

Σαν **βοηθητικές πηγές** χρησιμοποίησα: **JOANNES BUXDORFIUS** (α) Lexicon Chaldaicum, Talmundiceum et Rabbinicum, Βασιλεία, 1640. (β) De Abreviaturis Hebraicis. Operis Talmudis Recensio. Bi-bliotheca Rabbinica Βασιλεία, 1712. (γ) Synagoga Ju-daica, Βασιλεία, 1712.

JOH. CHRISTOPHORI WAGENSEILH, Sota. Aldtorfi Noricorum, 1674.

GEORGH ELIEZ EDZARDI: Tractatus taclmudici "AVODA SARA". Αμβούργο, 1705.

JACOBI ECKER: "Der Judenspiegel im Lichte der Wahrheit" (Ο Εβραϊκός Καθρέπτης στο Φως της Αλήθειας). Paderborn, 1884.

AUGUST ROHLING: Die Polemik und das Mansche-nopfez das Rabbinismus (Η πολεμική και η Ανθρώπινη

θυσία του Ραββινισμού). Paderborn, 1889. Για τη συγγραφή του βιβλίου αυτού χρησιμοποίησα μόνο το έργο εκείνων οι οποίοι θεωρούνται κορυφαίοι από τους ίδιους τους Εβραίους και Χριστιανούς, και παράθεσα αμερόληπτα τις απόψεις αυτών των πολυμαθών ανθρώπων. ("Η ιερή Χριστιανική θρησκεία δεν έχει ανάγκη από ψεύτικες μαρτυρίες, ούτε και βοηθείται με κανέναν τρόπο από αυτές" I.C. Wagens, στο βιβλίο Sota, σελ. 298). Η μεγάλη τους επιμέλεια και τη μεταφορά λημμάτων από κείμενα βιβλίων τα οποία είχα τη δυνατότητα να μελετήσω, αποτελεί απόδειξη για μένα ότι παρέθεσα με την ίδια επιμέλεια λήμματα, ακόμα και από πηγές λιγότερο γνωστές, στις οποίες εκείνοι είχαν μεγαλύτερη πρόσβαση απ" ότι εγώ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΤΑΛΜΟΥΔ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ

ΠΡΩΤΑ θα δούμε το τι αναφέρει το Ταλμούδ για τον Ιησού Χριστό, το θεμέλιο λίθο της Χριστιανοσύνης, και στη συνέχεια τι αναφέρει για τους Χριστιανούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

ΠΩΣ ΑΝΑΦΕΡΕΤΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΤΟ ΤΑΛΜΟΥΔ

Σε πολλά σημεία των Ταλμουδικών βιβλίων γίνεται αναφορά στη γέννηση, τη ζωή, το θάνατο και τη διδασκαλία του Ιησού. Δεν αναφέρεται όμως συνέχεια με το ίδιο όνομα, άλλοτε τον αποκαλούν *"Εκείνος ο Ανθρωπος",* άλλοτε "Κάποιος", άλλοτε "Ο *Γιος του Μαραγκού"*. **Άρθρο 1 -ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ** 1. Το αληθινό όνομα του Χριστού στα Εβραϊκά είναι **Jeschua Hanotsri** - Ιησούς ο Ναζωραίος. Τον ονομάζουν Nostrim, από τη πόλη της Ναζαρέτ όπου μεγάλωσε. Έτσι, οι Χριστιανοί αναφέρονται στο Ταλμούδ με το όνομα **Nostrim** - Ναζωραίοι.

Επειδή το *Jeschua* σημαίνει "Σωτήρας", το όνομα Ιησούς πολύ σπάνια αναφέρεται στα Εβραϊκά βιβλία (π.χ. στο Maiene ieschua, σελ. 66b). Συνήθως βρίσκουμε τη συντομογραφία του, Jeschua, όνομα το οποίο εσκεμμένα θεωρείται ότι αποτελείται από τα αρχικά των λέξεων Immach SCHemo Vezikro - Είθε το όνομα και η θύμηση του να εξαλειφθούν, (βλ. στο Abbrev Jeschua του I. Duxtorf: "Όταν οι Εβραίοι μιλούν μεταξύ τους για τον Ιησού δεν το αποκαλούν Jeschua, αλλά *Isschu,* όνομα που ανταποκρίνεται σχεδόν πιστά στις λέξεις αυτής της

κατάρας. Πριν μερικά χρόνια, μιλώντας με έναν Εβραίο, μου είπε ότι το Ischu σημαίνει επίσης *Jeschu Scheker* (ψεύτης) *Utoebah* (και βδελυγμία). Και ποιός δεν θα τρομοκρατούνταν μ"αυτά τα λόγια; Αυτός ο Εβραίος ζούσε στη Φρανκφούρτη και στο Αννόβερο και είχε ταξιδέψει σ"όλο τον κόσμο. Όταν είδε πόσο με τρομοκράτησαν αυτά που μου είπε, η πίστη του στον Ιουδαϊσμό άρχισε να εξασθενεί, μιας και δεν ήταν αντίθετος προς την Χριστιανική θρησκεία και πολύ συχνά είχε συζητήσει το θέμα αυτό μαζί μου και με τον Δόκτωρα Αμάντο Πολά-νο. Ανακάλυψα επίσης, από διάφορες πηγές, δύο ακόμα μυστικές λέξεις από την Εβραϊκή Καμπάλα, που έχουν σχέση μ" αυτό το όνομα. Είναι γνωστό πως στα ιερά κείμενα των Ισραηλιτών υπάρχει προειδοποίηση για την αποφυγή της λατρείας του *Elohe Nekhar* - ξένος θεός η θεά. Τί πραγματικά σημαίνει όμως *Elohe Nekhar;* Σύμ-φωνα με την αριθμητική μέθοδο της *Grammatria* τα γράμματα που υπάρχουν στο Elohe Nekhar δίνουν άθροισμα 316, και μαζί φτιάχνουν τη λέξη *Jeschu.* Αυτό αναφέρεται στο τέλος του βιβλίου Abhkath Rokhel. Έτσι λοιπόν, οι Εβραίοι διδάσκουν ότι το όνομα του θεού ατιμάζεται το ίδιο είτε με τη λατρεία του *Elohe Nekhar* είτε με τη λατρεία του Jeschu. Φοβού τη μοχθηρία του ερπετού! Ο Αντώνιος βρήκε επιπλέον και μια υποσημείωση σ" ένα βιβλίο για την Εβραϊκή πίστη και θρησκεία, σε κάποιο Εβραϊκό προσευχητάριο όπου αναφέρεται μια προσευχή που αρχίζει με το *Alenu...* Αρχικά, το λεξιλόγιο της προσευχής περιείχε ορισμένα στοιχεία τα οποία αργότερα παραλήφθηκαν από το φόβο των Χριστιανών, το κενό όμως παρέμεινε σαν προειδοποίηση για μεγάλους και μικρούς ότι στο σημείο εκείνο, κάτι είχε παραληφθεί. Οι λέξεις που παραλήφθηκαν, *hammischtacha-vim lehebhel varik umitpallelim lelo ioschia,* σημαίνουν "Αυτοί που υποκλίνονται επιδεικνύουν ματαιοδοξία και ηλιθιότητα, και λατρεύουν εκείνον που δε μπορεί να τους σώσει". Αυτό αναφέρεται γενικά για τα είδωλα, υπονοεί όμως τον Ιησού, του οποίου το όνομα συμβολίζεται εδώ με τα γράμματα ....")

2. Ο Χριστός αναφέρεται στο Ταλμούδ με το όνομα Otho Isch - "Εκείνος ο Ανθρωπος", δηλ. αυτός που εί-

ναι γνωστός σε όλους. Στο εδάφιο *Abhodah Zarah,* 6a, διαβάζουμε:

> *"Χριστιανός ονομάζεται αυτός που ασπάζεται τις ψευδείς διδασκαλίες εκείνου του ανθρώπου, ο οποίος δίδαξε να γιορτάζεται πρώτη μέρα του Σαββάτου, δηλ. να τελείται λειτουργία την πρώτη μέρα μετά το Σάββατο".*

3. Αλλού τον ονομάζουν απλώς *Peloni* — "Κάποιος". Στο *Chagigah,* 4b, διαβάζουμε:

Ή Μαρία ... μητέρα κάποιου, για τον οποίο αναφέρεται στο Schabbath." (104β). Το ότι η Μαρία δεν είναι άλλη από τη μητέρα του Ιησού, αποδεικνύεται αργότερα.

4. Ο Ιησούς αναφέρεται επίσης περιφρονητικά, ως *Naggar bar Naggar - Ό* γιος ενός μαραγκού που είναι κι αυτός μαραγκός"* (*βλ. *Abhodah Zarah,* 50b), και αλ λού ως *Ben charsch etaim* - "Ο γιος ενός ξυλουργού".

5. Επίσης, τον αποκαλούν *Talui* — "Αυτός που τον κρέμασαν". Ο Ραββίνος Samuel, γιος του Meir, στο *Hilch.* Akum του Maimonides, αναφέρει το γεγονός ότι απαγορεύεται σε οποιονδήποτε να παίρνει μέρος στις Χριστιανικές γιορτές των Χριστουγέννων και του Πάσχα, επειδή γιορτάζονται προς τιμήν αυτού που τον κρεμάσανε. Και ο Ραββίνος Aben Ezra, σ"ένα σχολιασμό του πάνω στη Γέννεση (XXVII, 39) τον αποκαλεί *Talui,* τον οποίο αναπαράστησε ο Αυτοκράτορας Κων/νος στο λάβαρο του. ...επί της βασιλείας του Κων/νου, ο οποίος εγκαθίδρυσε μιαν άλλη θρησκεία και τοποθέησε το σχήμα *αυτού που τον κρέμασαν* στο λάβαρο του".

ΑΡΘΡΟ II - Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Το Ταλμούδ διδάσκει ότι ο Ιησούς Χριστός ήταν νόθος και ότι η σύλληψή του έγινε κατά τη διάρκεια έμμηνης περιόδου. Επίσης, αναφέρει ότι είχε την ψυχή του Esau και ήταν μάγος και αποπλανητής, αλλά και ανόητος, ότι πέθανε με σταύρωση και κατέληξε στην κόλαση και α-πό τότε έγινε είδωλο από τους οπαδούς του. **1. ΝΟΘΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΣΥΝΕΛΗΦΘΕΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΕΜΜΗΝΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ**

Τα ακόλουθα τα διαβάζουμε στο εδάφιο *Kallah* (lb,18b)

"Κάποτε, ενώ οι Πρεσβύτεροι κάθονταν στην Πύλη, δύο νεαροί άνδρες πέρασαν από μπροστά τους, εκ των οποίων ο ένας είχε καλυμμένο το κεφάλι του και ο άλλος όχι. Ο Ραββίνος Eliezer παρατήρησε πως ο νεαρός με το ακάλυπτο κεφάλι, ήταν νόθος — *mamzer,* ενώ ο Ραββίνος Jehoschua είπε ότι η σύλληψή του έγινε κατά τη διάρκεια έμμηνης περιόδου — *ben niddah.* Ο Ραββίνος Akibah, όμως δήλωσε ότι είχαν συμβεί και τα δύο. Όταν οι άλλοι τον ρώτησαν γιατί τολμούσε να εναντιωθεί στους συναδέλφους του, ο Ραββίνος Akibah απάντησε ότι είχε αποδείξεις γι" αυτό που έλεγε. Πήγε λοιπόν προς τη μητέρα του νεαρού, την οποία είδε να κάθεται στην αγορά πουλώντας λαχανικά και της είπε: "Κόρη μου, αν μου απαντήσεις με ειλικρίνεια σ"αυτό που θα σε ρωτήσω, σου υπόσχομαι ότι θα σωθείς στην επόμενη *ζωή."* Η γυναίκα απαίτησε από το Ραββίνο Akibah να ορκιστεί ότι θα κρατούσε την υπόσχεση του, και αυτός το έκανε — μόνο όμως εξωτερικά, γιατί μέσα του αρνήθηκε τον όρκο. Έπειτα τη ρώτησε: "Πες μου, τί είναι αυτός ο γιος σου;" Εκείνη του απάντησε: "Την ημέρα που παντρεύτηκα είχα περίοδο και ο άντρας μου με άφησε. Ένα διαβολικό πνεύμα όμως ήρθε και κοιμήθηκε μαζί μου, και απ"αυτή την ένωση γεννήθηκε ο γιος μου". Έτσι αποδείχτηκε ότι ο νεαρός δεν ήταν μόνο νόθος αλλά είχε συλληφθεί και κατά τη διάρκεια της περιόδου της μητέρας του. Όταν αυτοί που έκαναν τις ερωτήσεις στον Ραββίνο το άκουσαν αυτό, είπαν: "Είχε στ"

αλήθεια δίκιο ο Ραββίνος Akibah, όταν διόρθωσε τους Πρεσβύτερους!", και στη συνέχεια αναφώνησαν: "Ευλογημένος ο Κύριος και θεός του Ισραήλ, που φανέρωσε το μυστικό του στο Ραββίνο Akibah, το γιό του Ιωσήφ"). Το ότι οι Εβραίοι πιστεύουν ότι αυτή η ιστορία αναφέρεται στον Ιησού και τη μητέρα του Μαρία είναι εμφανές στο βιβλίο τους *Toldath Jeschu - "Ο*ι Γενεολογία του Ιησού" - όπου η γέννηση του Σωτήρα μας είναι δοσμένη σχεδόν με τα ίδια λόγια* (* βλ. *Synag. Jud.* Κεφάλαιο VIII, σελ. 133.).

Μια άλλη παρόμοια ιστορία βρίσκουμε στο *Sanhe-drin,* 67α:

> *Άπ" όλους όσους καταδικάζονται από το Νόμο σε θάνατο, μόνο αυτός* ("συγκεκριμένα, ο αποπλανητής, που αποπειράται να παρασύρει κάποιον άλλο να λατρέψει είδωλα και να πιστεύει σε μια ψεύτικη θρησκεία) σύρεται σε δίκη με πανουργία. Πως γίνεται αυτό; Ανάβουν ένα κερί σε κάποιο δωμάτιο και βάζουν μάρτυρες σε ένα άλλο δωμάτιο που επικοινωνεί με το πρώτο, απ" όπου οι τελευταίοι μπορούν να δουν στο μέσα δωμάτιο και ν"ακούσουν τη συζήτηση, αλλά ο μέσα δεν μπορεί να τους δει. Τότε αυτός που προσπάθησε ο αποπλανητής να παρασύρει, του ζητά να επαναλάβει αυτά που του είπε πρωτύτερα. Αν το κάνει, τότε αυτός τον ρωτά αν το θεωρεί σωστό να εγκαταλείψουν τη λατρεία του Θεού τους που είναι στον ουρανό και να λατρεύουν είδωλα. Αν ο απο-ηλανητής μετανοήσει, τότε όλα είναι εντάξει. Αν όμως απαντήσει ότι αυτό είναι το καθήκον τους και αυτό είναι σωστό να γίνει, τότε οι μάρτυρες που τον άκουσαν στο έξω δωμάτιο, τον σέρνουν μπροστά* στο δικαστή και τον θανατώνουν *με* λιθοβολισμό. *Αυτό έκαναν και στο γιο της*

Stada στην πόλη Lud, και τον κρέμασαν την παραμονή του Εβραϊκού Πάσχα. Ο γιός της Stada ήταν και γιος του Pandira, και ο Ραββίνος Choscher μας λέει ότι ο Pandira ήταν άνδρας (*Μια υποσημείωση λέει ότι ο γιός της Stada πήρε το όνομα από τον πατέρα του και όχι από τη μητέρα του, αν και ήταν νόθος) της Stadas, της μητέρας και ότι έγινε τον καιρό του Paphus, γιού του Jehuda. Μητέρα όμως ήταν stada - πόρνη, και ονομαζόταν Μαρία από τα Μάγδαλα (κομμώτρια στο επάγγελμα), η οποία όπως λέγεται στην Pumba-dita, εγκατέλειψε τον άντρα της".* Το νόημα εδώ είναι ότι αυτή η Μαρία ονομάζονταν Stada, δηλ. πόρνη, επειδή, σύμφωνα με αυτά που διδάσκονται στη Pumbadita, εγκατέλειπε τον άντρα της και διέπραξε μοιχεία. Αυτό αναφέρεται επίσης στο Ταλμούδ της Ιερουσαλήμ* και στον Maimonides* (**βλ. Sanhedrin,* κεφ. VII κοντά στο τέλος, και *Iebhammoth,* τελευταίο κεφάλαιο).

Το ότι αυτά αναφέρονται στη Μαρία, τη μητέρα του Ιησού, επαληθεύεται στο Εδάφιο *Chagigah,* 4b:

"Οταν ο Ραββίνος Bibhai δέχτηκε κάποτε τον επισκέπτη του Αγγέλου του Θανάτου (του διαβόλου), ο τελευταίος είπε στο βοηθό του: "Πήγαινε και φέρε μου τη Μαρία την κομμώτρια (δηλ. σκότωσε την). Ο βοηθός πήγε και έφερε μεν τη Μαρία, αλλά την κομμώτρια για μικρά παιδιά — αντί της άλλης Μαρίας.

Μια υποσημείωση εξηγεί το παραπάνω κείμενο έτσι:

"Η ιστορία με τη Μαρία την κομμώτρια διαδραματίστηκε στο καιρό του Δεύτερου Ναού. Αυτή ήταν η μητέρα του Peloni —"εκείνου του ανθρώπου", όπως αποκαλείται στο εδάφιο Schabbath" (σελ. 104β).

Το κείμενο αυτό στο Schabbath, λέει τα εξής:

Ο Ραββίνος Eliezer ρώτησε τους Πρε-

σβύτερους: "Ο γιος της Stada δεν εξασκούσε την Αιγυπτιακή μαγεία και την έκρυβε σε σχισμές στη σάρκα του;" Εκείνοι απάντησαν: "Αυτός που λες ήταν ένας ανόητος και εμείς δεν δίνουμε σημασία στο τι κάνουν οι ανόητοι. Ο γιός της Stada και του Pandira". σελ., όπως παραπάνω στο Sanhedrin, 67α.

Η μαγεία στην οποία επιδίδονταν ο γιος της Stada ερμηνεύεται στο βιβλίο Beth Jacobh, σελ. 127α, έτσι:

"Οι μάγοι, πριν φύγουν από την Αίγυπτο, πρόσεχαν πολύ να μην αφήνουν γραπτά κείμενα για τη μαγεία, από φόβο μήπως κάποιοι άλλοι μάθουν τα μυστικά της. Αυτός όμως, σκαρφίστηκε μια καινούργια κρύπτη χαράζοντας ή κόβοντας πάνω στο δέρμα του σε διάφορα σημεία τα οποία, όταν οι πληγές έκλειναν, δεν έδιναν καμιά ένδειξη για το τι σημαίνουν" (*Μεγαλύτερη αναφορά γίνεται στο βιβλίο Toldath Jeschu, όπου ο Ιησούς αναφέρεται ως μάγος, όπως θα δούμε παρακάτω. Αναφορά γίνεται επίσης και στο Ταλμούδ της Ιερουσαλήμ, κεφ. 12).* Ο Buxtorf λέει* (* βλ. στο Lexicon Jud. in verbo Jeschu)

"Υπάρχουν λίγες αμφιβολίες για το ποιός ήταν ο Ben Stada, ή ποιός θεωρούσαν οι Εβραίοι ότι είναι. Παρά το γεγονός ότι οι Ραββίνοι στις προσθήκες που έκαναν στο Ταλμούδ προσπαθούν να κρύψουν τη μοχθηρία τους λέγοντας ότι αυτός *που αναφέρουν δεν ήταν ο Ιησούς Χριστός, εντούτοις* η *απάτη είναι εμφανέστατη και πολλά γεγονότα αποδεικνύουν ότι έγραφαν και πίστευαν όλα αυτά τα πράγματα για τον Ιησού.* **Πρώτα-πρώτα,** τον *αποκαλούν γιό του Pandira. Ο Ιησούς ο Ναζωραίος λοιπόν, αναφέρεται σε άλλα σημεία* (*βλ. Το Ταλμούδ της Ιερουσαλήμ,*

το Abhodah Zarah, κεφ. II, το Schabbath, κεφ. XIV, το Beth Jacobh, 127a) του Ταλμούδ, όπου φανερά τον αποκαλούν: Ιησούς ο γιος του Pandira. Επίσης, ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός (* Lib. 4) στο βιβλίο του "Η Γενεαλογία του Χριστού", αναφέρει τον Panthera και τον Γιό του.*

Κατά **δεύτερο λόγο,** *αυτή η Stada λέγεται ότι είναι η Μαρία, και αυτή με τη σειρά της ότι είναι* η *μητέρα του Peloni - "του κάποιου", ο οποίος είναι σίγουρα ο Ιησούς. Γιατί οι Εβραίοι συνήθιζαν να καλύπτουν το όνομα του Ιησού κατά τέτοιο τρόπο; Επειδή φοβόταν να το αναφέρουν καθαρά. Αν είχαμε αντίγραφα των αυθεντικών κειμένων, σίγουρα θα ήταν μια απόδειξη. Και αυτό ήταν επίσης το όνομα της μητέρας του Ιησού του Ναζωραίου.*

"Τρίτον, τον αποκαλούν *Αποπλανητή του Λαού. Τα Ευαγγέλια * (* βλ. Ματθ. XXVII, 63) μαρτυρούν ότι αυτή την ονομασία χρησιμοποιούσαν οι Εβραίοι για το Χριστό, και τα γραπτά τους κείμενα, μέχρι και σήμερα, αποδεικνύουν ότι τον αποκαλούν ακόμα έτσι* (*βλ. Sanhedrin, 107b).*

"Τέταρτον, τον *ονομάζουν "αυτός που τον κρέμασαν", το οποίο κάνει προφανή αναφορά στη Σταύρωση του Χριστού, κυρίως αφού και ο προσδιορισμός του χρόνου "την παραμονή του Πάσχα" συμπίπτει με το χρόνο της σταύρωσης του Ιησού. Στο Sanhedrin (43α) γράφουν: "Την παραμονή του Πάσχα κρέμασαν τον Ιησού".*

"Πέμπτον, όσον *αφορά στους δύο μαθητές των Πρεσβυτέρων που αναφέρει το Ταλμούδ της Ιερουσαλήμ, οι οποίοι* στάλθηκαν σα *μάρτυρες κατασκοπείας και κατηγορίας εναντίον του Ιησού, αυτοί σίγουρα είναι οι δύο ψεύτικοι μάρτυρες" που αναφέρουν οι Ευαγγελιστές Ματθαίος* (**

κεφ. XXVI, 60-61) και Λουκάς (*κεφ. XX, 5).*

"Έκτον, *αναφορικά με τα όσα λέγονται για το γιό της Stada που εξασκούσε* τις *Αιγυπτιακές μαγικές τέχνες κόβοντας τη σάρκα του:* η ίδια *κατηγορία απαγγέλε-ται και εναντίον του Χριστού στο αισχρό βιβλίο τους Toldoth Jeschu.*

"Τέλος, *τα χρονικά όρια συμπίπτουν. Ο γιός της Stada έζησε τον καιρό που έζησε και ο Paphus, ο γιος τους Jehuda, ο οποίος ήταν σύγχρονος του Ραββίνου Akibah. Ο Akibah, όμως έζησε τον καιρό της* Ανάληψης *του Χριστού, και λίγο μετά. Η Μαρία επίσης λέγεται* ότι *έζησε τον καιρό του Δεύτερου Ναού. Όλα αυτά δείχνουν καθαρά ότι οι Εβραίοι βεβηλώνουν κρυφά το όνομα του Ιησού, θεωρώντας* ότι ο *γιός της Stada είναι ο Ιησούς Χριστός, ο γιος της Μαρίας.*

*"Άλλα γεγονότα ίσως να έρχονται σε αντίθεση μ"αυτό. Αλλά αυτές οι αντιφάσεις δεν είναι τίποτα καινούργιο στα Εβραϊκά κείμενα και γίνεται εσκεμμένα ώστε οι Χριστιανοί να μην αντιλαμβάνονται εύκολα την απάτη" (*Υπάρχουν Εβραίοι που οι ίδιοι το ομολογούν. Για παράδειγμα, στο βιβλίο Sepher Juchasin (9b): "Οι Ραββίνοι ανέκαθεν εξαπατούσαν* τους *Ναζωραίους λέγοντας ότι ο Ιησούς τον οποίο αναφέρει το Ταλμούδ δεν είναι ο Ιησούς Χριστός των Χριστιανών. Επιτρέπουν αυτό το ψεύδος στον εαυτό τους για* τη *διατήρηση της ειρήνης", στο βιβλίο του Rohlıng "Die Polemik und das Men-schenopfer des Rabbinismus, ut supra). 2.* Επιπλέον, "Στα μυστικά βιβλία των Εβραίων, που δεν επιτρέπεται να περιέλθουν εύκολα στα χέρια των χριστιανών, γράφουν ότι το πνεύμα του Esau μπήκε στο Χριστό και ότι γι αυτό το λόγο ήταν κακός και ότι ήταν

ο ίδιος ο Esau"* (*Synag. Judaica,* σελ. 217. Βλ. ακόμα στο *Lexicon in verbo Jeschu* του Buxtorf).

3. **ΜΕΡΙΚΟΙ ΤΟΝ ΑΠΟΚΑΛΟΥΝ ΑΝΟΗΤΟ ΚΑΙ ΤΡΕΛΛΟ**

Στο *Schabbath,* 104b, διαβάζουμε: "Αυτοί [οι Πρεσβύτεροι], απάντησαν σ"εκείνον [τον Ε-λιέζερ]: "Ήταν ένας ανόητος και κανείς δε δίνει σημασία σε ανόητους!"

4. ΕΞΟΡΚΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΜΑΓΟΣ

ΣΤΟ αισχρό βιβλίο *Toldoth Jeschu,* ο Σωτήρας μας ο Ιησούς Χριστός βλασφημείται ως εξής:

> *"Και, ο Ιησούς είπε: Δεν προφήτευσαν για μένα οι πρόδρομοι και προφήτες μου ο Ησαΐας και ο Δαβίδ; Ο Κύριος είπε σ"εμένα, εσύ είσαι ο Υιός μου, σήμερα σ" έφερα στον κόσμο, κτλ. (Ps. II, 7)*
>
> *Παρόμοια κάπου αλλού: Ο Κύριος είπε στον Κύριο μου, κάθισε από τη δεξιά μου πλευρά* (* Ps. CX, 1). Τώρα, ανέρχομαι στον Πατέρα μου που είναι στον ουρανό και θα καθίσω στα δεξιά του, κι αυτό θα το δείτε με τα μάτια σας. Εσύ, όμως, Ιούδα, δε θα φτάσεις ποτέ τόσο ψηλά* (* Αναφέρεται* ότι *ο Ιούδας ήταν ανταγωνιστής του Χριστού στο θέμα των θαυμάτων). Έπειτα, ο Ιησούς πρόφερε το μεγαλειώδες όνομα του Θεού (IHVH) και συνέχισε να το προφέρει μέχρις ότου σηκώθηκε άνεμος και τον ανέβασε ψηλά, κάπου ανάμεσα στη γη και τον ουρανό. Το ίδιο έκανε και ο Ιούδας και ο άνεμος τον ανέβασε* κι *αυτόν ψηλά. Έτσι," και οι δυό ήταν έρμαιοι του ανέμου προς μεγάλη έκπληξη των παρευρισκόμενων. Τότε ο Ιούδας, προφέροντας ξανά το θείο όνομα έπιασε τον Ιησού και τον έσπρωξε προς τα κάτω, στη γη. Το ίδιο όμως προσπάθησε να κάνει και ο Ιησούς κι έτσι ακολούθησε μια πάλη μεταξύ τους. Όταν ο Ιούδας είδε ότι δε μπορούσε να* νικήσει τον *Ιησού, κατού-*

ρησε επάνω του και έτσι βρώμικοι όπως ήταν και οι δύο, έπεσαν στο έδαφος. Και ούτε μπορούσαν να ξαναχρησιμοποιήσουν το Θείο όνομα ξανά μέχρις ότου να καθαριστούν."

Το αν αυτοί που πιστεύουν τέτοιες διαβολικές συκοφαντίες αξίζουν μεγαλύτερο μίσος ή οίκτο, αυτό δε μπορώ να το πω* (* Sota του Wagenseil, σελ. 1049).
Σε κάποιο άλλο σημείο του ίδιου βιβλίου αναφέρεται ότι στο χώρο του Ιησού υπήρχε μια πέτρα την οποία ο Πατριάρχης Ιάκωβος έχρισε με λάδι* (* βλ. Γέννεσις, XXVIII). Στην πέτρα αυτή είχαν σκαλιστεί τα τετραγραμμικά στοιχεία του Ονόματος (ΙΗVΗ)*,(* κανείς δεν γνωρίζει πως προφέρεται το σεπτό όνομα του Θεού. Το μόνο σίγουρο είναι ότι δεν διαβάζονταν Jehovah, αν και ακούγεται συχνότερα έτσι. Γιατί τα φωνήεντα του τετραγράμματου είναι τα φωνήεντα του ονόματος Adonai και έτσι οι Εβραίοι διαβάζουν ΙΗVΗ. Δεν αναφέρεται ποτέ όμως στα βιβλία τους, από σεβασμό, με εξαίρεση την Αγία Γραφή. αντ"αυτού υπάρχει είτε η ένδειξη " είτε η λέξη Haschem - Όνομα.) που αν κάποιος μπορούσε να το μάθει, θα ήταν σε θέση να καταστρέψει τον κόσμο. Γι" αυτό το λόγο, απεφάνθηκαν ότι δεν έπρεπε κανείς να τα μάθει, και *έλαβαν* δύο σκυλιά σε δύο σιδερένιες κολώνες πριν το Ιερό, έτσι ώστε "αν κάποιος τα μάθαινε, τα σκυλιά θα του γαύγιζαν βγαίνοντας έξω και από το φόβο του θα ξεχνούσε. Και συνεχίζει: "Ο Ιησούς μπήκε μέσα, έμαθε τα γράμματα και τα έγραψε σε μια περγαμηνή. Επειτα, έκοψε τη σάρκα του μηρού του και την τοποθέτησε εκεί και, αφού πρόφερε το όνομα, η πληγή δεραπεύτηκε" (* *Lexicon,* του Buxtorf). **5. ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΗΣ**

Στο Εδάφιο *Sanhedrin* (103α) τα λόγια του Ψαλμού XCI, 10 "Κανένα κακό δεν θα έρθει κοντά στην κατοικία σου", εξηγούνται ως εξής:

"Ώστε ποτέ να μην έχει *γιό ή μαθητή, που θα αλατίζει το φαγητό του τόσο πολύ, ώστε να καταστρέφει δημόσια τη γεύση του* [* (του μεταφραστή) ο γιος ή ο μαθητής], όπως ο Ιησούς ο Ναζωραίος".*

Το να αλατίζεις το φαγητό σου υπερβολικά ή το να καταστρέψεις τη γεύση σου, λέγεται παροιμιακά για όποιον διαφθείρει το ήθος του ή ατιμάζει τον εαυτό του ή παρασύρεται στην αίρεση και την ειδωλολατρεία και το διακηρύσει ανοικτά στους άλλους. **6. ΑΠΟΠΛΑΝΗΤΗΣ**

ΣΤΟ ίδιο βιβλίο, το *Sanhedrin* (107β), διαβάζουμε: "Ο Mar είπε: ο Ιησούς, αποπλάνησε, διέφθειρε και κατέστρεψε το Ισραήλ".

7. ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ

Τελικά, για τα εγκλήματα και την ασέβεια του υπέστη την τιμωρία ενός ατιμασμένου θανάτου σε σταυρό την παραμονή του Εβραϊκού Πάσχα όπως είδαμε παραπάνω).

8. ΘΑΜΜΕΝΟΣ ΣΤΗ ΚΟΛΑΣΗ

Το βιβλίο *Zohar,* III, (282), αναφέρει ότι ο Ιησούς πέθανε σαν το κτήνος και τον έθαψαν στην ίδια "βρωμερή σωρό ... όπου πετάνε τα πτώματα των σκυλιών και των γαϊδουριών, και όπου οι γιοι του Esau [οι Χριστιανοί] και του Ισμαήλ [οι Τούρκοι], καθώς και ο Ιησούς και ο Μωάμεθ θάφτηκαν χωρίς να τους γίνει περιτομή και βρώμικοι σαν ψώφια σκυλιά"* (*Στο βιβλίο *Synag. Judaica, (κεφ. III,* σελ. 75) διαβάζουμε: "Εκείνος που αποκόβεται (δηλ. που δεν υπακούει τυφλά στη διδασκαλία των Ραββίνων) θα υποστεί τα μαρτύρια των καταραμένων, όπως θεσπίζει ο Ταλμουδικός Νόμος περί Τιμωρίας στο Εδάφιο de Repudiis (Gitt. c.5): Εκείνος που καταφρονεί τα λεγόμενα των σοφών ανδρών, θα πεταχτεί στη βρώμικη σωρό, μαζί με τους καταραμένους". Με κυριεύει η φρίκη επαναλαμβάνοντας ότι οι Εβραίοι βλασφημούν διηγούμενοι πως ο Σωτήρας μας Ιησούς Χριστός, το όνομα Του οποίου είθε να είναι πάντα ευλογημένο, υπέστη τούτη την τιμωρία, πεταμένος μέσα στη Γέενα, αν και έρχεται σε αντίθεση με τις παραδόσεις και τη Διδασκαλία των Πατέρων της Εκκλησίας...)

9. ΛΑΤΡΕΥΤΗΚΕ ΣΑΝ ΘΕΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΟΠΑ ΔΟΥΣ ΤΟΥ ΜΕΤΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ

ΣΤΟ βιβλίο του *Avoda Sara,* ο George El. Edzard παραθέτει τα ακόλουθα, παρμένα από το σχολιαστή του βιβλίου του Maimonides, *Hilkoth Akum* (V, 3):

> *"Σε πολλά σημεία του Ταλμούδ γίνεται αναφορά στον Ιησού το Ναζωραίο και τους μαθητές του, καθώς επίσης και στο γεγονός ότι οι Χριστιανοί πιστεύουν ότι δεν υπάρχει άλλος Θεός εκτός απ" αυτόν. Στο βιβλίο Chizzuk Emunah* (* βλ. Wagens, Sota, σελ. 69) μέρος I, κεφ. 36, διαβάζουμε: Οι Χριστιανοί το χρησιμοποιούν σαν επιχείρημα [Ζαχαρίας XII, 10] και λένε: Θυμηθείτε πως ο Προφήτης προείπε ότι στο μέλλον οι Εβραίοι θα κλάψουν και θα μοιρολογήσουν γιατί σταύρωσαν και σκότωσαν το Μεσσία που στάλθηκε σ"αυτούς. Και για να αποδείξουν ότι ο Προφήτης εννοούσε τον Ιησού το Ναζωραίο, που κατέχει και τη θεία και την ανθρώπινη φύση, αναφέρουν τα εξής:* Και κοίταξαν προς αυτόν, τον οποίο είχαν διατρυπήσει με καρφιά και έκλαυσαν, όπως μια μητέρα κλαίει για το πρωτότοκο της!"

Ο Maimonides, στο βιβλίο του *Hilkoth Melakhim* (IX, 4)* *(Ibidem,* σελ. 346), προσπαθεί να αποδείξει πόσο λάθος κάνουν οι Χριστιανοί λατρεύοντας τον Ιησού: "Αν όλα όσα έκανε ήταν η προσδοκία του Ισραήλ, αν είχε ξανακτίσει το Ναό στη θέση του, και είχε ενώσει τις διάσπαρτες φυλές του Ισραήλ, τότε σίγουρα θα ήταν ο Μεσσίας... Αλλά, α-φού μέχρι τώρα δεν τα έκανε αυτά και έχει θανατωθεί, τότε προφανώς δεν είναι ο Μεσσίας τον οποίο ο Νόμος μας λέει να περιμένουμε. Ήταν σαν όλους τους καλούς και έντιμους Αρχοντες του Οίκου του Δαβίδ που πέ-θαναν και τους οποίους ο Κύριος τον εξύψωσε για έναν και μοναδικό λόγο: να αποδείξει σε πολλούς, όπως λέγε-ται (στο Δαβίδ. XI, 35): "Και μερικοί απ" αυτούς που καταλαβαίνουν θα υπο-

βιβαστούν, για να δοκιμαστούν και να εξαγνιστούν και να γίνουν αθώοι, ακόμα και μέχρι το τέλος του χρόνου, γιατί το πλήρωμα του χρόνου δεν έχει έρθει ακόμα". Ο Δανιήλ προφήτευσε επίσης και για τον Ιησού το Ναζωραίο τον οποίο θεωρούσε ότι ήταν ο Χριστός που καταδικάστηκε σε θάνατο με απόφαση της Γερουσίας (Δαβίδ. V.14): ..."και οι ληστές του λαού σου θα εξυψώσουν τους εαυτούς τους για να αποκαταστήσουν το όνομα τους, αλλά θα αποτύχουν". Τι πιο φανερό; Γιατί όλοι οι Προφήτες είπαν ότι ο Χριστός θα ελευθέρωνε το Ισραήλ, θα του έφερνε τη σωτηρία, θα επανέφερε τους διάσπαρτους στα άλλα έθνη και θα επισφράγιζε τους νόμους τους. Αντίθετα, εκείνος ήταν η αιτία της καταστροφής του Ισραήλ και της διασποράς και της ταπείνωσης και του υπόλοιπου λαού, με αποτέλεσμα ν"αλ-λάζει ο Νόμος και το μεγαλύτερο μέρος του κόσμου να παρασυρθεί στη λατρεία ενός άλλου θεού. Πραγματικά κανείς δε μπορεί να συλλάβει με τον μυαλό του τα σχέδια του Δημιουργού, ούτε και η στρατηγική του είναι ίδια με τη δική μας. Γιατί όλα όσα έφτιαξε ο Ιησούς ο Ναζωραίος και οι Τούρκοι που ήρθαν μετά απ"αυτόν, είναι απλά μια προεργασία για τον ερχομό του Χριστού του Βασιλέα, και για ολόκληρο τον κόσμο εξίσου μια προετοιμασία για να υπηρετήσει τον Κύριο όπως λέγεται: Γιατί τότε θα εξαγνίσω το στόμα όλων των ανθρώπων έτσι ώστε, όλοι να προφέρουν το όνομα του Κυρίου και να υποκλίνονται ενωμένοι μπροστά του* (*Sophon, III, 9). Πώς

γίνεται αυτό; Ήδη ολόκληρος ο κόσμος εξυμνεί το Χριστό, το Νόμο και τις Εντολές και οι ύμνοι αυτοί έχουν φτάσει μέχρι τα πέρατα της γης και σε ανθρώπους που δεν ανήκουν στην ίδια θρησκεία. Αυτοί όλοι συζητάνε μεταξύ τους για το Νόμο που δεν υπάρχει πια — μερικοί λένε ότι οι εντολές ήταν κάποτε αξιόλογες» αλλά τώρα έπαψαν να ισχύουν. Άλλοι λένε πως το όλο θέμα το καλύπτει μυστήριο και άλλοι ότι ο Μεσσίας—Βασιλιάς έχει έρθει και το δόγμα τους έχει δικαιωθεί. Όταν όμως ο Χριστός έρθει πραγματικά ως θριαμβευτής και εξυ-ψωθεί και εξυμνηθεί, τότε όλα θα αλλάξουν και θα φανεί πόσο ψεύτικα και ανούσια είναι όλα αυτά που λέγονται τώρα." **10. ΕΝΑ ΕΙΔΩΛΟ**

Στο εδάφιο *Abhodah Zarah* (21α *Toseph),* διαβάζουμε:

Είναι *σημαντικό να εξεταστούν* οι λό-γοι για *τους οποίους οι άνθρωποι σήμερα νοικιάζουν ή και πουλάν ακόμα τα σπίτια τους σε Εθνικούς. Μερικοί λένε ότι είναι νόμιμο επειδή αναφέρεται στο Tosephta: Κανείς δε θα νοικιάζει το σπίτι του σε Εθνικούς είτε εδώ [μέσα στο Ισραήλ] είτε αλλού, γιατί είναι γνωστό ότι θα φέρουν τα είδωλα τους σ"αυτό. Παρ" όλα αυτά,* επιτρέπεται να *τους νοικιάζεις σταύλους, α-χυρώνες και άλλα οικήματα, αν και είναι γνωστό ότι θα φέρουν είδωλα και εκεί* μέσα. Ο λόγος είναι *ότι μπορεί να γίνει διαχωρισμός μεταξύ ενός χώρου όπου ένα είδωλο μεταφέρεται για να αφεθεί μό-νιμα, και ενός άλλου όπου δεν θα αφεθεί μόνιμα, περίπτωση στην οποία και επι-στρέφεται η ενοικίαση. Και επειδή οι Ε-*

θνικοί που ζούν σήμερα ανάμεσα μας, δε φέρνουν τα είδωλα τους στο σπίτι τους για να τα αφήσουν εκεί μόνιμα, αλλά μόνο για λίγο — όταν πεθάνει κάποιος στο σπίτι, ή όταν υπάρχει ετοιμοθάνατος, ούτε και κάνουν θρησκευτικές τελετές εκεί -γι"αυτό επιτρέπεται η πώληση και η ενοικίαση *σπιτιών σ"αυτούς".*

Ο Ραββίνος Ascher στο σχόλιο του για το βιβλίο Abhodah Zarah (83d) μιλάει εξίσου καθαρά για αυτό το θέμα:

"Σήμερα, επιτρέπεται να νοικιάζει κανείς σπίτι σε Εθνικούς αφού φέρνουν τα είδωλα τους σ"αυτό μόνο για λίγο, όταν κάποιος είναι άρρωστος." Και στο ίδιο σημείο λέει: "Σήμερα έχουν τη συνήθεια να Λιβανίζουν *τα είδωλα τους."*

Όλα αυτά και πολλά παρόμοια αποδεικνύουν χωρίς αμφιβολία ότι, όταν οι Ραββίνοι μιλάνε για τα είδωλα των Εθνικών, οι οποίοι ζούσαν ανάμεσα τους εκείνη της εποχή, που κανένας δε λάτρευε είδωλα, εννοούν προφανώς το "είδωλο" του Χριστιανισμού, δηλ. του Εσταυρωμένου και τη Θεία Κοινωνία.

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ

Στα Εβραϊκά κείμενα δεν υπάρχει συγκεκριμένη λέξη για το Χριστιανικό Σταυρό. Ο σταυρός Τ ήταν στο οποίο σταύρωναν όσους καταδικάζονταν σε θάνατο, ονομάζονταν *Ταυ* από τους Φοίνικες και τους Εβραίους. Την ίδια ονομασία καθώς και το σύμβολο υιοθέτησαν οι Εβραίοι, οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι στο αλφάβητο τους. Ο Χριστιανικός Σταυρός, όμως εμφανίζεται με τα ακόλουθα *ονόματα:*

1. *Tsurath Haattalui* - το σχήμα αυτού που κρέμασαν* (*Aben Ezra στη Γένεση, XXVII, 39).
2. *Elil* - ματαιότητα, είδωλο.
3. *Tselem* - εικόνα. Εξ" ου και οι Σταυροφόροι στα Εβραϊκά βιβλία που ονομάζονται Tsalme rim (ein Tsalmer).

4. *Scheti Veerebh* — στημόνι και υφάδι, παρμένα από την υφαντική τέχνη.
5. *Kokhabh* - άστρο, από τις τέσσερις αχτίδες που πηγάζουν από αυτό.
6. *Pesila* - γλυπτό, σκαλιστό είδωλο.

Όπως όμως και να αναφέρεται, έχει πάντα την έννοια του ειδώλου ή κάτι που αξίζει περιφρόνηση όπως φαίνεται και από τα ακόλουθα αποσπάσματα: **ΣΤΟ *Orach Chaiim,* 113, 8:**

> ***"Αν ο Εβραίος κατά τη διάρκεια της προσευχής του, συναντήσει κάποιο Χριστιανό [Akum] με ένα άστρο [σταυρό] στο χέρι, τότε, ακόμα κι αν είναι στο σημείο της προσευχής όπου πρέπει να προσκυνήσει για*** **να εκδηλώσει τη** ***λατρεία του προς το θεό, δεν πρέπει να το κάνει γιατί μπορεί να θεωρηθεί ότι προσκυνάει ένα είδωλο".*** ΣΤΟ *Iore Dea,* 150, 2:
>
> > ***"Ακόμα κι αν μπει κάτι στο πόδι του μπροστά σ"ένα είδωλο ή πέσουν κάτω τα λεφτά του μπροστά σ"αυτό, ο Εβραίος δεν πρέπει ποτέ να σκύβει μπροστά στο είδωλο γιατί μπορεί να δεωρηθεί ότι υποκλίνεται σ"αυτό λατρεύοντας το. Αντίθετα, πρέπει να καθίσει κάτω ή να γυρίσει την πλάτη του ή το πλευρό του στο είδωλο και μετά να αφαιρέσει αυτό που του πλήγωσε το πόδι!"***

Οποτεδήποτε, όμως, δεν είναι δυνατό στον Εβραίο να γυρίσει τα νώτα του όπως προαναφέρθηκε, τότε ο ακόλουθος κανόνας πρέπει να τηρηθεί (στο *Iore Dea,* 3, ***Hagah):***

> ***"Δεν επιτρέπεται στον Εβραίο να υπο-*****κλιθεί ή να βγάλει** ***το καπέλο του μπρο-στά σε πρίγκηπες ή ιερείς που φέρουν, σύμφωνα με τα έθιμά τους, σταυρό πάνω*** **στο ένδυμα** ***τους. Πρέπει όμως, να είναι προσεκτικός ώστε να μη γίνει αντιληπτή αυτή η άρνηση. Για παράδειγμα, μπορεί***

να *ρίξει κάτω μερικά νομίσματα και να σκύψει για να τα μαζέψει πριν περάσουν από μπροστά του. Μ"αυτόν τον τρόπο επιτρέπεται στον Εβραίο να υποκλιθεί ή να βγάλει το καπέλο του μπροστά τους".* Διάκριση πρέπει να γίνεται επίσης στο αν φοριέται ο σταυρός από θρησκευτική ευλάβεια ή γύρω από το λαιμό σαν ενθύμιο ή κόσμημα. Στην πρώτη περίπτωση θεωρείται είδωλο, ενώ στη δεύτερη όχι απαραίτητα. Στο *Iore Dea,* 141, 1, *Hagah,* αναφέρονται τα εξής:

> *Ό σταυρός μπροστά στον οποίο υποκλίνονται πρέπει να* θεωρείται σαν είδωλο και δεν *πρέπει να χρησιμοποιείται* αλλά να *καταστρέφεται. Αντίθετα, "το στημόνι* ***και*** *το υφάδι" περασμένα από το λαιμό σαν ενθύμιο, δεν πρέπει να θεωρούνται ως είδωλα και μπορούν να χρησιμοποιη-θούν.*

Το σημείο του σταυρού που συνηθίζουν να κάνουν οι Χριστιανοί όταν προσεύχονται αναφέρεται στα Εβραίικα σαν "μια κίνηση των δακτύλων "εδώ και εδώ" (hinc et hinc)".* (*βλ. Kad. Hakkem, 20a).

ΑΡΘΡΟ III - Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ο Αποπλανητής και Ειδωλολάτρης δε δίδαξε τίποτε άλλο παρά αναληθείς και αιρετικές αρχές που ήταν παράλογες και αδύνατο να τηρηθούν.

1. ΑΝΑΛΗΘΕΙΣ ΑΡΧΕΣ

Στο *Abhodah Zarah* (6a) αναφέρεται το εξής:

> "*Ναζωραίος ονομάζεται αυτός που ασπάζεται την αναληθή διδασκαλία εκείνου του ανθρώπου που δίδαξε να τελούν τη θρησκευτική λατρεία την πρώτη μέρα του Σαββάτου".*

2. ΑΙΡΕΤΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ

Στο ίδιο βιβλίο, το *Abhodah Zar.* (κεφ. 1, 17a, *To seph)* αναφέρεται η αίρεση του Ιακώβου. Λίγο παρακάτω (27b) μαθαίνουμε ότι αυτός ο Ιάκωβος δεν ήταν άλλος

από το μαθητή του Ιησού:

"... *ο Ιάκωβος, ένας από τους μαθητές του Ιησού, για τον οποίο μιλήσαμε στο κεφάλαιο 1". Ο* Ιάκωβος όμως δεν δίδασκε το δικό του δόγμα, αλλά εκείνο του Ιησού.

3. ΑΔΥΝΑΤΟ ΝΑ ΤΗΡΗΘΟΥΝ

Ο συγγραφέας του *Nizzachon** (* βλ. Wagens, Sota, σελ. 822) προβάλει την εξής επιχειρηματολογία επί του θέματος:

"Ενας από τους γραπτούς νόμους των Χριστιανών είναι: Άν ένας Εβραίος σε χαστουκίσει γύρισε του και το άλλο μάγουλο και σε καμία περίπτωση μην ανταποδώσεις το χτύπημα." (* Διαστρέβλωση του κειμένου του Λουκά, κεφ. VI, 29). Και στο κεφ. VI, σειρά 27, λέει: "Αγαπά τους εχθρούς σου, Κάνε καλό σ"αυτούς που σε μισούν. Ευλόγησε αυτούς που σε καταριούνται και προσευχήσου γι"αυτούς που σε βλάπτουν, Σ"αυτόν που σε χαστουκίζει στο ένα μάγουλο πρόσφερε και το άλλο, Μην απαγορεύσεις σ"αυτόν που σου παίρνει το μανδύα να σου πάρει και το πανωφόρι" κτλ. Τα ίδια αναφέρει και ο* **Ματθαίος** 5:39. *Δεν έχω δει όμως κανένα Χριστιανό να τηρεί αυτό το νόμο, ούτε κι* ο ίδιος ο *Ιησούς συμπεριφέρονταν όπως δίδασκε. Για παράδειγμα, διαβάζουμε στον* **Ιωάννη,** 18:22, *ότι, όταν κάποιος τον χτύπησε στο πρόσωπο, δε γύρισε και το άλλο μάγουλο, αλλά θύμωσε και τον ρώτησε "Γιατί με χτυπάς; Στις* **Πράξεις των Αποστόλων, 23:3,** *διαβάζουμε* κάτι παρόμοιο: *όταν ο Αρχιερέας διέταξε τους παρευρισκόμενους να χτυπήσουν τον Παύλο στο στόμα, ο τελευταίος δεν γύρισε* και το άλλο μάγουλο. *Αντίθετα, τον κατα-ράστηκε λέγοντας: Ο Θεός θα σε πλήξει,* τοίχε ασβεστωμένε* κτλ. *Αυτό είναι αντί-*

θετό στα πιστεύω τους, και καταστρέφει τη βάση πάνω στην οποία στηρίζεται η θρησκεία τους, καθώς υπερηφανεύονται ότι ο νόμος του Ιησού είναι εύκολο να τη-ρηθεί. Αν ο ίδιος ο Παύλος, που μπορεί να θεωρηδεί ο Εκπρόσωπος του Ιησού, δε μπόρεσε να τηρήσει την εντολή του Ιησού, ποιος από τους άλλους που πιστεύουν σ"αυτόν μπορεί να μου αποδείξει ότι είναι σε θέση να το κάνει;"

Ο συγγραφέας βέβαια, έχοντας στα χέρια του τα Ευαγγέλια και τις Πράξεις των Αποστόλων, δεν είναι δυνατό να μη μπόρεσε να καταλάβει με ποια έννοια ο Ιησούς έδινε εντολή στους πιστούς να γυρίσουν και το άλλο μάγουλο σ"αυτόν που τους χαστουκίζει, τη στιγμή μάλιστα που σε κάποιο άλλο σημείο τους έδωσε την εντολή να κόβουν ένα χέρι ή ένα μπράτσο ή να βγάλουν ένα μάτι αν νομίζουν ότι αυτό θα τους σκανδάλιζε. Καθένας ο οποίος έχει έστω και την παραμικρή γνώση της Αγίας Γραφής δεν σκέφτηκε ποτέ ότι αυτές οι εντολές θα έπρεπε να θεωρηθούν μη αλληγορικές. Μόνο η βαθιά μοχθηρία και η άγνοια των καιρών που έζησε ο Ιησούς μπορούν να θεωρηθούν ως εξήγηση στο γιατί οι Εβραίοι, ακόμα και μέχρι σήμερα, χρησιμοποιούν αυτά τα κείμενα για να δυσφημίσουν τη διδασκαλία του Ιησού Χριστού*. (* βλ. K. Lippe, *Der Talumdjude vor dem Katholisch-protestantisch-orthodoxen Dreirichter-Kol-legium,* σελ. 16, 1884).

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙ

ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ

Σ"αυτό το κεφάλαιο θα ασχοληθούμε με τρία θέματα:

1. Τα ονόματα με τα οποία οι Χριστιανοί αναφέρο νται στο Ταλμούδ.
2. Τί είδους ανθρώπους παρουσιάζει τους Χριστια νούς το Ταλμούδ.
3. Τι λέει το Ταλμούδ σχετικά με τη θρησκευτική λατρεία των Χριστιανών.

ΑΡΘΡΟ Ι — Τα Ονόματα που προσδίδει το Ταλμούδ στους **Χριστιανούς**

Όπως σ"εμάς οι Χριστιανοί πήραν το όνομα τους από το Χριστό, έτσι και στην γλώσσα του Ταλμούδ οι Χριστιανοί ονομάζονται *Notsrim,* από τον Ιησού το Να-ζωραίο. Αναφέρονται όμως μέσα στο Ταλμούδ οι Χριστιανοί και με όλα τα ονόματα που χρησιμοποιούνται για να προσδιορίσουν όλους τους μη-Εβραίους: *Abhodah Zarah, Akum, Obhde Elilim, Minim, Nokhrim, Edom, Amme Haarest, Goim, Apikorasim, Kuthrim.*

1. Abhodah Zarah - Ξένη λατρεία, ειδωλολατρεία. Το Ιαλμουδικό εδάφιο πάνω στην ειδωλολατρεία έχει σαν επικεφαλίδα: *Obdhe Abhodah Zarah* - Λάτρεις Ειδώλων. Το ότι η φράση *Abhodah Zarah* σημαίνει πραγματικά τη θρησκεία των ειδώλων φαίνεται και από το ίδιο το Ταλμούδ: "Ας έρθει ο Nimrod να καταθέσει ότι ο Αβραάμ δεν ήταν υπηρέτης της *Abhodah Zarah".* Στην ε-ποχή όμως που έζησε ο Αβραάμ δεν υπήρχε κανένα ξέ-

νο είδος θρησκείας ούτε από τους Τούρκους ούτε από τους Ναζωραίους, παρά μόνο η λατρεία του αληθινού θεού και η ειδωλολατρεία. Στο *Schabbath* (ibid. 82α) αναφέρεται:

Ο Ραββίνος Akibah λέει: Πως ξέρουμε πως η *Abhodah Zarah* **μολύνει, όπως, μια ακάθαρτη γυναίκα, όσους επιδίδονται σ"αυτή; Επειδή ο Ησαΐας λέει: θα τους πετάξετε μακριά όπως ένα πανί ματωμένο από περίοδο, και θα πείτε σ"αυτούς "Ύπαγε όθεν".** Στο πρώτο μέρος αυτού του χωρίου γίνεται αναφορά σε είδωλα φτιαγμένα από χρυσό και ασήμι. Επίσης, ο πολύμαθος Maimonides επιδεικνύει εμφανέστατα το γεγονός ότι οι Εβραίοι θεωρούσαν τους Χριστιανούς ως *Abhodah Zarah.* Στο *Perusch* (78c) λέει:

> **"Και ας είναι γνωστό ότι οι Χριστιανοί που πιστεύουν στον Ιησού, αν και οι διδασκαλίες τους διαφέρουν, είναι όλοι λάτρεις ειδώλων** *(Abhodah Zarah)".*

2. Akum - Αυτή η λέξη αποτελείται από τα αρχικά των λέξεων *Obhde Kokhabkim U Mazzaloth* — λάτρεις των αστεριών και των πλανητών. Έτσι χαρακτήριζαν αρ χικά οι Εβραίοι τους μη—Εβραίους που είχαν παντελή ά γνοια για την ύπαρξη του αληθινού θεού. Έπειτα, όμως, η λέξη *Akum* χρησιμοποιήθηκε στα Εβραϊκά βιβλία και ειδικά στο *Schulkham Arukh,* για τους Χριστιανούς. Αυ τό είναι εμφανές σε πολλά σημεία:

Στο *Orach Chaiim* (113,8), όσοι χρησιμοποιούν το σταυρό ονομάζονται *Akum.* Στο *Iore Dea* (148, 5, 12), όσοι γιορτάζουν τις γιορτές των Χριστουγέννων και οκτώ μέρες αργότερα της Πρωτοχρονιάς, ονομάζονται λάτρεις των αστεριών και των πλανητών.

> *"Ετσι, αν σταλεί κάποιο δώρο* στους *Akum, ακόμα και ημέρα, την όγδοη μέρα μετά τα Χριστούγεννα, την οποία ονομάζουν Πρωτοχρονιά", κτλ.*

3. Obhde Elilim - Υπηρέτες των Ειδώλων. Αυτή η ο νομασία έχει την ίδια σημασία με το *Akum.* Μ"αυτήν α ποκαλούν συχνά τους μη— Εβραίους. Στο *Orach Chaiim.*

ψα παράδειγμα (215, 5), διαβάζουμε:

Ή προσευχή δεν μπορεί να λέγεται πάνω από Λιβάνι που ανήκει στους υπηρέτες των ειδώλων".

Την περίοδο όμως που γράφτηκε το *Schulkham Arukh* δεν υπήρχαν λάτρεις των αστεριών και των πλανητών (*Akum),* δεν υπήρχαν "υπηρέτες των ειδώλων" ανάμεσα σ"αυτούς που ζούσαν με τους Εβραίους. Έτσι, για παράδειγμα,ο συγγραφέας του Σχολίου πάνω στο *Schu— ulkham Arukh* (με τον τίτλο *Magen Abraham),* ο Ραββί-νος Calissensis, που πέθανε στην Πολωνία στα 1775, γράφει στην σημ. 8 στο Νο. 244 από το *Orach Chaiim* (όπου επιτρέπεται να τελειώσει κάποια εργασία την ημέρα του Σαββάτου με τη βοήθεια ενός *Akum):* "Εδώ στην πόλη μας συζητιέται το πρόβλημα της τιμής για την πρό-σληψη αυτών που λατρεύουν τα αστέρια και τους πλανήτες για να καθαρίζουν τους δρόμους το Σάββατο"* (*βλ. Ecker, *Judensp.,* σελ. 17).

4. *Minim* - Αιρετικοί. Στο Ταλμούδ αναφέρεται ότι αυτοί που έχουν στην κατοχή τους βιβλία που ονομάζονται Ευαγγέλια, είναι αιρετικοί. Έτσι, στο *Schabbath* (11b) αναφέρεται:

Ό Ραββίνος Meir αποκαλεί τα βιβλία των Minim Aven Gilaion [άνομους τόμους], γιατί αυτοί τα ονομάζουν Ευαγγέλια".

5. *Εδώμ* - Εδωμίτες. Ο Ραββίνος Aben Ezra, όταν μιλά για τον Αυτοκράτορα Κων/νο, που άλλαξε τη θρησκεία του και τοποθέτησε την εικόνα αυτού που κρέμασαν στο λάβαρο του, προσθέτει: "Γι" αυτό το λόγο η Ρώμη αποκαλείται το Βασίλειο των Εδωμιτών".

Επίσης, ο Ραββίνος Bechai στο βιβλίο του *Kad Hakkamach* (σελ. 20α, για τον Ησαΐα, κεφ. LXVI, 17) γράφει:

"Εδωμίτες ονομάζονται αυτοί που κινούν τα δάχτυλα τους "εδώ και εδώ" (αυτοί που κάνουν το σημείο του σταυρού). Κατά τον ίδιο τρόπο, ο Ραββίνος Bechai σχολιάζοντας τα λόγια του Ησαΐα (loc. cit.), "αυτοί που τρώνε το *κρέας* του γουρουνιού" προσθέτει:: "Αυτοί είναι οι Εδωμί-

τες". Παρ" όλα αυτά, ο Ραββίνος Kimchi τους αποκαλεί "Χριστιανούς". Και ο Ραββίνος Abarbinel, στο έργο του *Maschima Jeschua* (36d) λέει: "Όι Ναζωραίοι είναι Ρωμαίοι, γιοί του Εδώμ."

6. Goi - Φυλή, ή λαός. Οι Εβραίοι αποκαλούν *Goi* και έναν άνδρα μη-Εβραίο - έναν Εθνικό, και μια γυναίκα μη—Εβραία την αποκαλούν *Goiah.* Μερικές φορές, αλλά πολύ σπάνια, αποκαλούν μ"αυτό το όνομα τους Ισμαηλινούς* (* βλ. *Γέννεση* XII, 2, *Έξοδος* XIX, 6 και Ησαΐας I, 4). Περισσότερο όμως χρησιμοποιείται για τους μη-Εβραίους και τους ειδωλολάτρες. Στα Εβραϊκά βιβλία με θέμα την Ειδωλολατρεία*, οι λάτρεις των ειδώλων αναφέρονται συχνά μ"αυτό το όνομα. Goi (* βλ. *Abhodah Zarah,* και *Hilkhoth Akum* του Maimonides). Για το λόγο αυτό σε πιο πρόσφατες εκδόσεις του Ταλμούδ* (* βλ. π.χ. στην Έκδοση της Βαρσοβίας, 1863) η χρήση της λέξης Goi αποφεύγεται εσκεμμένα και αντικαθίσταται από άλλες λέξεις για τους μη-Εβραίους.

Είναι γνωστό ότι οι Εβραίοι αποκαλούν στη γλώσσα τους τους Χριστιανούς που ζουν ανάμεσα τους, Goim. Ούτε και οι ίδιοι οι Εβραίοι δεν το αρνούνται αυτό. Μερικές φορές στα περιοδικά ευρείας κυκλοφορίας, λένε ότι αυτή η λέξη δε σημαίνει τίποτα το επιβλαβές ή κακό* (* βλ. *Israelite,* No 48, 1891). Το αντίθετο όμως φαίνεται στα βιβλία τους που είναι γραμμένα στην Εβραϊκή γλώσσα. Για παράδειγμα, στο *Goscher Hammischpat* (34, 22), λέξη Goim χρησιμοποιείται με ένα διεφθαρμένο νόημα:

"Όι *Προδότες και οι Επικούρειοι και οι Αποστάτες είναι χειρότεροι από τονς Goim."*

7. Nokhrim - ξένοι, αλλοδαποί. Η λέξη αυτή χρησι μοποιείται για όλους τους μη-Εβραίους, και κατά συνέ πεια και για τους Χριστιανούς.

8. Amme Haarets - Άνθρωποι της γης, ανόητοι. Υ πάρχουν μερικοί που ισχυρίζονται* (* βλ. Franz Delitzsch, *Schachmatt des Blutluhnern,* 1883, σελ. 41) ότι μ"αυτό τον όρο αποκαλούνται μόνο οι ακαλλιέργητοι και οι αμόρφωτοι άνθρωποι, και όχι οι αλλόφυλοι. Υπάρ χουν βέβαια και κείμενα που δεν αφήνουν καμία αμφι βολία πάνω στο όλο θέμα. Στην Αγία Γραφή, στο βιβλίο

του Έσδρα, κεφ. X, 2, διαβάζουμε: "Αμαρτήσαμε απέναντι στο θεό μας, και παντρευτήκαμε ξενόφερτες γυναίκες *[nokhrioth]* από τους ανθρώπους της γης". Το γεγονός ότι η έκφραση "άνθρωποι της γης" υπονοεί τους ειδωλολάτρες φαίνεται καθαρά στο *Zohar,* I, 25a: "Οι Άνθρωποι της γης - *Obhde Abhodah Zarah,* ειδωλολάτρες* . (Άρα ο Buxtorf σωστά μεταφράζει *(Lexicon,* σελ. 1626) την έκφραση *Amme Haarets* σε "Εθνικοί", το οποίο δυσαρετεί τον Καθηγητή Delitzsch).

9. *Basar Vedam* - Σάρκα και οστά. Άνθρωποι ασελγείς, οι οποίοι είναι καταδισκασμένοι σε αφανισμό και οι οποίοι δε μπορούν να έρθουν σε επικοινωνία με το θεό. Το ότι οι Χριστιανοί είναι "σάρκα και οστά", αποδεικνύεται από το προσευχητάριο:

> *"Όποιος συναντήσει Χριστιανό σοφό και μορφωμένο, μπορεί να αναφωνήσει: Ευλογημένος ας είσαι ω! Κύριε, Βασιλιά του Σύμπαντος, που διανέμει τη σοφία σου σε Σάρκα και Οστά" κτλ.*

Ακόμη σε μίαν άλλη προσευχή, στην οποία παρακαλούν το θεό να αποκαταστήσει σύντομα τη Βασιλεία του Δαβίδ και να στείλει τον Ηλία και τον Μεσσία, κτλ, του ζητούν να τους απαλλάξει από τη φτώχια τους ώστε να μην χρειάζεται να δέχονται δώρα από "σάρκα και οστά", ούτε να συναλλάσονται μαζί τους, ούτε και να ζητούν απ"αυτούς"* (* βλ. *Synag. Jud.* C.XII, sel. 257 και 263).

20. *Apikorosim* — Επικούρειοι. Όλοι όσοι δεν τηρούν τις εντολές του θεού, όπως και όλοι όσοι συμπεριλαμβανομένων και των ίδιων των Εβραίων, εκφράζουν προσωπικές κρίσεις σε θέματα πίστης αποκαλούνται μ"αυτό το όνομα* (* Οι Εβραίοι της Βαρσοβίας έκαναν κάτι παρόμοιο όταν, στα 1892, κατήγγειλαν τον εκδότη της εφημερίδας *Hatseflrah,* επειδή τόλμησε να πει ότι δεν έχουν την ίδια θρησκευτική *αξία* ούτε την ίδια ισχύ όλα όσα αναφέρονται στο Ταλμούδ). Πόσο μάλλον, λοιπόν, οι Χριστιανοί.

11. Kuthim — Σαμαρίτες. Αφού όμως δεν υπάρχουν πια Σαμαρίτες, και αφού γίνεται πολύ συχνά μνεία για τους Σαμαρίτες σε πρόσφατα Εβραϊκά βιβλία, ποιος μπο-

ρεί να αμφισβητήσει ότι υπονοούνται οι Χριστιανοί;

Επιπλέον, όσον αφορά σ"αυτό το θέμα της ονομασίας των μη- Εβραίων, θα πρέπει να τονιστεί ιδιαίτερα ότι οι Εβραίοι χρησιμοποιούν στα κείμενα τους αυτές τις λέξεις χωρίς διάκριση και διαχωρισμό όταν αναφέρονται στο ίδιο θέμα, και σχεδόν με τις ίδιες λέξεις. Για παράδειγμα, στο Εδάφιο *Abhodah Zarah* (25b) χρησιμοποιείται η λέξη *Got,* ενώ στο *Schulkham Arukh (Iore Dea* 153, 2) η λέξη *Akum.* Στο *Kerithuth* (6b) χρησιμοποιείται η λέξη Goim, στο *Jebhammoth* (61α) η λέξη *Akum,* στο *Abhodah Ζατ,* (2α) η φράση *Obhde Elilim,* στο *Thoseph* οι λέξεις *Goim* και *Obhde Ab,* στην Βενετσιάνικη έκδοση του *Choscher Ham* η λέξη *Kuthi,* ενώ στη Σλαβική η λέξη *Akum.* Και υπάρχουν πολλές ακόμα περιπτώσεις που θα μπορούσε να μνημονευθούν.

Ο Maimonides, στο βιβλίο του περί Ειδωλολατρείας αποκαλεί χωρίς διάκριση όλους τους παρακάτω ειδωλολάτρες: *Goim, Akum, Obhde Kokhabhim, Obdhe Elilim,* κτλ.

ΑΡΘΡΟ ΙΙ— Τι αναφέρει το Ταλμούδ για τους Χριστιανούς

Στο προηγούμενο κεφάλαιο είδαμε τί πιστεύουν οι Εβραίοι για τον Ιδρυτή της Χριστιανικής Θρησκείας, και πόσο πολύ περιφρονούν το όνομα του. Μ"αυτά τα δεδομένα, είναι αναμενόμενο ότι δεν θα είχαν καλύτερη γνώμη για τους πιστούς του Ιησού του Ναζωραίου. Πραγματικά, τίποτα πιο βδελυρό δεν μπορεί να ειπωθεί από αυτά που λένε για τους Χριστιανούς. Λένε ότι είναι ειδωλολάτρες, οι χειρότεροι άνθρωποι, πολύ χειρότεροι από τους Τούρκους, δολοφόνοι, μοιχοί, ακάθαρτα ζώα, σαν τη βρωμιά, ανάξιοι να ονομάζονται άνθρωποι, κτήνη με ανθρώπινη μορφή, άξιοι να ονομάζονται κτήνη, αγελάδες, γαϊδούρια, γουρούνια, σκυλιά, ή χειρότεροι και από σκυλιά. Λένε ακόμα πως πολλαπλασιάζονται όπως τα κτήνη, πως έχουν διαβολική καταγωγή, πως οι ψυχές τους προέρχονται από το διάβολο και επιστρέφουν στην κόλαση μετά το θάνατο και ότι ακόμα και το σώμα ενός νεκρού Χριστιανού δε διαφέρει απ"αυτό ενός ζώου.

1. ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΣ

Εφόσον οι Χριστιανοί ασπάζονται τη διδασκαλία εκεί-

νου του ανθρώπου, τον οποίο οι Εβραίοι θεωρούν Αποπλανητή και Ειδωλολάτρη, και εφόσον τον λατρεύουν σα θεό, είναι επόμενο ότι αξίζουν το όνομα του ειδωλολάτρη το ίδιο όπως και εκείνοι που ζούσαν ανάμεσα στους Εβραίους πριν τη γέννηση του Χριστού, και για τους οποίους οι τελευταίοι διακήρυσσαν ότι θα έπρεπε να εξολοθρευθούν με κάθε δυνατό τρόπο.

Αυτό φαίνεται και από τα επίθετα που προσδίδουν στους Χριστιανούς, και από τα σαφέστατα λόγια του Maimonides, τα οποία αποδεικνύουν ότι όλοι όσοι ονομάζονταν Χριστιανοί θεωρούνταν ειδωλολάτρες* (* *Vide Infra,* κεφ. II, σελ. 42). Οποιοδήποτε κι αν μελετήσει τα Εβραϊκά βιβλία που μιλούν για τους "Λάτρεις των Αστεριών και των Πλανητών", τους "Επικούρειους", τους "Σα-μαρίτες" κτλ., δεν μπορεί παρά να συμπεράνει ότι αυτοί οι ειδωλολάτρες δεν είναι άλλοι από τους Χριστιανούς. Οι Τούρκοι αποκαλούνται πάντα "Ισμαηλίτες", ποτέ ειδωλολάτρες.

2. ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΕΙΝΑΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ

> Ο Maimonides στο *Hilhoth Maakhaloth* (κεφ. IX) λέει: "*Δεν επιτρέπεται* να πίνει ***κανείς από το κρασί κάποιου ξένου ο οποίος*** **έχει** ***προσηλυτιστεί *, δηλ. έχει αποδεχδεί*** **τις** ***επτά εντολές του Νώε. Επιτρέπεται όμως να το χρησιμοποιήσει για να βγάλει κέρδος. Επιτρέπεται να αφεθεί κρασί στο τραπέζι του προσηλυτισμένου, αλλά όχι να τοποθετηθεί μπροστά του. Το ίδιο επιτρέπεται και για όλους τους Εθνι-κούς που δέν είναι ειδωλολάτρες, όπως για παράδειγμα οι Τούρκοι [Ισμαηλίτες]. Ο Εβραίος όμως, δεν επιτρέπεται να πιεί α-πό το κρασί τους, αν και μπορεί να το χρησιμοποιήσει για να βγάλει κάποιο κέρδος. Όλοι οι αξιόλογοι Ραββίνοι συμφωνούν πάνω σ"αυτό το θέμα. Επειδή ό-*****μως οι** ***Χριστιανοί είναι ειδωλολάτρες, δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιηθεί το κρασί τους ούτε και για την απόκτηση***

κέρδους". (Υπάρχουν δύο ειδών Εβραίοι προσήλυτοι: οι πρώτοι ονομάζονται Gere Tsedekh, προσήλυτοι της δικαιοσύνης, και ασπάζονται την Εβραϊκή θρησκεία και ολόκληρο το νόμο του Μωϋσή, όχι μόνο για εξωτερικούς λόγους, αλλά και για τη δόζα του Θεού και για χάρη της αληθινής θρησκείας. Οι δεύτεροι ονομάζονται Gere Toschabh, ξένοι προσήλυτοι, και δεν βαπτίζονται, ούτε κάνουν περιτομή, αλλά τηρούν μόνο ορισμένους νόμους, και συγκεκριμένα αυτούς που επιδόθηκαν στους γιους του Νώε, οι οποίοι είναι: (1) Δικαιοσύνη, (2) Δοξολογία του Θεού, (3)Αποφυ-γή της ειδωλολατρείας, (4) περί μοιχείας, (5) Ανθρωποκτονία, (6) Βιασμός, (7)Να μην αγγίζουν τα γεννητικά όργανα ζώου. (Vide, Sanhed, 56a.)*

3. ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

Στο *Abhodah Zarah* (22α) αναφέρεται:

Ό Εβραίος δεν πρέπει να συναναστρέφεται τους Akum [Χριστιανούς] γιατί επιδίδονται στην ανθρωποκτονία".

Παρόμοια στο *Iore Dea* (153,2):

"Ο Ισραηλίτης δεν πρέπει να συναναστρέφεται τους Akum [Χριστιανούς] γιατί επιδίδονται στην ανθρωποκτονία".

Στο *Abhodah Zarah* (256) διαβάζουμε:

"Οι Ραββίνοι διδάσκουν: Αν ένας Goi συναντηθεί με έναν Ισραηλίτη στο δρόμο, τότε ο τελευταίος θα πρέπει να περπατάει στη δεξιά του (Έτσι ώστε αν ο μη-Εβραίος σηκώσει το χέρι του για να τον χτυπήσει, ο Εβραίος να είναι σε θέση να αναχαιτίσει το χτύπημα πιο γρήγορα με το δεξί του χέρι). Ο Ραββίνος Israel, γιος του Ραββίνου Jochanan, ανηψιός του Beruka, λέει: αν κουβαλάει σπαθί, ο Εβραίος καλό είναι να περπατάει από τη δεξιά του πλευρά* ("Ετσι ώστε το δεξί*

χέρι του Εβραίου να είναι πιο κοντά στο σπαθί του μη-Εβραίου, όποτε αν ο τελευταίος αποπειραθεί να τον χρησιμοποιήσει, ο Εβραίος να μπορεί να εμποδίσει το δεξί του χέρι να το κάνει). Αν ο Goi κουβαλάει μαζί του ραβδί, τότε καλό είναι ο Εβραίος να περπατάει στα αριστερά του" (Έτσι ώστε ο Εβραίος να είναι πιο κοντά στο δεξί χέρι του μη-Εβραίου, το οποίο κρατάει το ραβδί, και να μπορεί να το αρπάξει γρήγορα με το αριστερό του χέρι). Αν ανεβαίνουν λόφο ή κατεβαίνουν μια απότομη πλαγιά, ο Εβραίος δεν πρέπει να προπορεύεται με το Goi πίσω του, αλλά το αντίθετο, ούτε και πρέπει να σκύ-ψει μπροστά του, από φόβο μήπως ο Goi του σπάσει το κεφάλι. Και αν ο Εβραίος ρωτηθεί πόσο μακριά πηγαίνει, θα πρέπει να αποκριθεί ότι πάει μακριά, όπως ο Ιακώβ, ο Πατέρας μας, είπε στον αχρείο Esau: Μέχρι τον Κυριό μου στο Seir (Γένεση XXXIII, 14-17), αλλά προσθέτει: Ο Ιακώβ είχε* ξεκινήσει *για το Sukoth".*

ΣΤΟ *Orach Chaiim* (20,2) λέγεται:

"Μη πουλήσεις το Εβραϊκό σου πανωφόρι (Talith) σε Akum μπορεί να συνταξιδεύει με Εβραίο στο δρόμο και να τον σκοτώσει. Απαγορεύεται επίσης να ανταλλάξεις το πανωφόρι σου με Εθνικό. Εκτός κι αν *είναι για πολύ μικρό χρονικό διάστημα και μόνον όταν δεν έχεις να* φοβηθείς *τίποτα απ"αυτόν".*

4. ΜΟΙΧΟΙ

Στο *Abhodah Zarah* (15b) διαβάζουμε:

"Δεν πρέπει τα ζώα αρσενικού γένους να εγκαταλείπονται στους σταύλους των Εθνικών μαζί τους, ούτε και τα ζώα θηλυ-κού γένους με τις γυναίκες των Εθνικών. πολύ περισσότερο, δεν πρέπει να εγκαταλείπονται τα ζώα θηλυκού γένους στο έ-

λεος των αρρένων Εθνικών, και *τα αρσενικού γένους στο έλεος των γυναικών των Εθνικών. Επιπλέον, δεν πρέπει να εμπιστεύονται οι Εβραίοι τα πρόβατα τους στη φύλαξη των μη-Εβραίων βοσκών, αλλά ούτε και να έρχονται σε επαφή μαζί τους και ούτε και να εμπιστεύονται την εκπαίδευση των παιδιών τους στα χέρια τους, είτε αυτή αφορά την ανάγνωση, είτε την εκμάθηση κάποιας τέχνης!*

ΣΤΟ ίδιο εδάφιο λίγο πιο κάτω, στο (22α), εξηγούνται οι λόγοι για τους οποίους ούτε τα ζώα πρέπει να παραμένουν στους σταύλους των Εθνικών, ούτε και οι Εβραίοι επιτρέπεται να έχουν ερωτικές σχέσεις μαζί τους;

"Τα ζώα δεν πρέπει να πλησιάζουν τους Goim, γιατί φημολογείται ότι οι τελευταίοι έρχονται σε ερωτική επαφή μαζί τους. Ούτε και οι γυναίκες πρέπει να κατοικούν μαζί τους γιατί οι Goim είναι νυμφομανείς".

ΣΤΟ χωρίο 22Β του ίδιου βιβλίου εξηγείται ο λόγος για τον οποίο πρέπει τα ζώα θηλυκού γένους να κρατιούνται σε απόσταση από τους άνδρες των Εθνικών:

... γιατί όταν οι Εθνικοί πηγαίνουν στα σπίτια των γειτόνων τους για να διαπράξουν μοιχεία, και δεν τις βρίσκουν στο σπίτι, πηγαίνουν στους σταύλους και μοιχεύουν τα πρόβατα. Και μερικές φορές, ακόμα και όταν οι γυναίκες των γειτόνων τους είναι στο σπίτι, προτιμούν να μοιχεύουν τα ζώα γιατί αγαπούν πολύ περισσότερο τα πρόβατα των Ισραηλιτών από τις ίδιες *τις γυναίκες τους".*

Για τον ίδιο λόγο δεν πρέπει ούτε τα ζώα να αφήνονται στη φύλαξη των βοσκών *Goi,* ούτε τα παιδιά στους δασκάλους τους. **5. ΑΚΑΘΑΡΤΟΙ** Το Ταλμούδ αναφέρει δύο λόγους για τους οποίους

οι *Goim* θεωρούνται ακάθαρτοι: πρώτον, γιατί τρώνε ακάθαρτα πράγματα, και δεύτερον, γιατί δεν έχουν εξα-γνιστεί (από το προπατορικό αμάρτημα) στο Όρος Σινά. Στο *Schabbath* (1456) αναφέρεται:

"Γιατί οι Goim είναι ακάθαρτοι; Γιατί τρώνε βδελυρά πράγματα και ζώα που σέρνονται με την κοιλιά". Παρόμοια και στο *Abhodah Zarah,* 226:

"Γιατί οι Goim είναι ακάθαρτοι; Γιατί δεν ήταν παρόντες στο Όρος Σινά. Όταν το φίδι μπήκε μέσα στην Εύα, της ενστάλαξε την ακαθαρσία. Οι Εβραίοι όμως εξαγνίστηκαν απ"αυτήν όταν ανέβηκαν στο Όρος Σινά. Οι Goim, αντίθετα, που δεν ήταν στο Όρος Σινά, δεν εξαγνίστηκαν". **6. ΣΑΝ ΤΗΝ ΚΟΠΡΙΑ ΖΩΟΥ**

"Όταν δέκα άτομα προσεύχονται μαζί κάπου και προφέρουν την λέξη Kaddisch ή Kedoschah, κάποιος, ακόμη κι αν δεν ανήκει σ"αυτούς, μπορεί να απαντήσει Αμήν. Υπάρχουν όμως μερικοί, που ισχυρίζονται ότι ούτε κοπριά, ούτε οι *Akum* δεν πρέπει να βρίσκονται εκεί." ΣΤΟ *Ioue Dea,* (198 48) *Hagah,* αναφέρει:

"Οταν οι *Εβραίες βγαίνουν από το μπάνιο θα πρέπει να φροντίζουν να συνα ντήσουν πρώτα κάποιον φίλο και όχι κάτι ακάθαρτο ή έναν Χριστιανό. Γιατί, αν συμβεί αυτό, θα πρέπει η Εβραία, αν* θέ λει να *διατηρηθεί εξαγνισμένη, να γυρίσει* και να *ξαναπλυθεί."*

Αξίζει να σημειωθεί ότι η ακόλουθη λίστα ακάθαρτων πραγμάτων αναφέρεται στο *Biur Hetib,* ένα Σχόλιο πάνω στο βιβλίο *Schulchan Arukh:*

"Μια γυναίκα θα πρέπει να ξαναπλυθεί αν δει κάτι ακάθαρτο, όπως για παράδειγμα ένα σκύλο, ένα γαϊδούρι, Ανθρώπους της *Γης, έναν Χριστιανό (Akum), μια καμήλα*, ένα γουρούνι, ένα άλογο ή έναν λεπρό (* Στην έκδοση του Vilna του 1873,*

η *καμήλα παραλείπεται, αφού εκεί δεν υπάρχουν καμήλες. Οι Άνθρωποι της Γης όμως, και οι Akum, συμπεριλαμβάνονται).* **7. ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΚΤΗΝΗ, ΠΑΡΑ ΑΝΘΡΩΠΟΙ**

ΣΤΟ *Kerithuth* (6β, σελ. 78) αναφέρονται τα εξής:

"Η διδασκαλία των Ραββίνων λέει: Αυτός που ρίχνει λάδι πάνω σ"έναν Goi και πάνω σε πτώματα, απαλλάσσεται της τιμωρίας. Αυτό ισχύει *για τα ζώα, γιατί δεν είναι άνθρωποι* (*Το ίδιο* ισχύει και για *το πτώμα οποιουδήποτε ανθρώπου). Πώς, όμως, μπορεί να θεωρηθεί ότι κάποιος απαλάσσεται της τιμωρίας χύνοντας λάδι πάνω σ"έναν Goi, αφού και οι Goim είναι άνθρωποι. Αυτό βέβαια δεν* ισχύει, γιατί τα *γραπτά κείμενα λένε: Εσείς είστε το κοπάδι μου, το κοπάδι που ανέλαβα υπό την προστασία μου αποτελείται από ανθρώπους." (Ezechiel, XXXIV, 31). Κατά συνέπεια, εσείς ονομάζεστε άνθρωποι, οι Goim, όμως όχι."*

ΣΤΟ Εδάφιο *Makkoth* (7b) κάποιος θεωρείται ένοχος ανθρωποκτονίας

"Με εξαίρεση την περίπτωση που θα σκοτώσει κάποιον άνθρωπο κατά λάθος ενώ ήθελε να σκοτώσει κάποιο ζώο ή όταν σκοτώσει Ισραηλίτη, ενώ σκόπευε να σκοτώσει Goi".

ΣΤΟ *Orach Chaiim* (225,10) διαβάζουμε τα εξής:

"Ας αναφωνήσει αυτός που θα δει κάποιο όμορφο πλάσμα, ακόμα κι αν είναι Akum ή ζώο: Ευλογημένος είσαι Κύριε ο Θεός μας, Βασιλιά του Σύμπαντος, για τις δημιουργίες σου πάνω στη γη!"

8. ΔΙΑΦΕΡΟΥΝ ΑΠΟ ΤΑ ΚΤΗΝΗ ΜΟΝΟ ΣΤΗ ΜΟΡΦΗ

Αναφέρεται στο *Midrasch Talpioth (σελ.* 2255):

"Ό θεός *τους έπλασε με την ανθρώπινη μορφή για να δοξαστεί το Ισραήλ. Οι Akum, όμως, δημιουργήθηκαν με μοναδι-*

κό σκοπό να υπηρετούν τους Εβραίους μέρα και νύχτα, χωρίς να μπορούν ποτέ να απαλλαγούν απ"αυτό το καθήκον. Ταιρ ριάζει στο γιο ενός βασιλιά [έναν Ισραήλ λίτη] να υπηρετείται από ζώα στη φυσική τους κατάσταση και ζώα με την ανθρώπινη μορφή."

Μπορούμε να παραθέσουμε εδώ **και** αυτό που αναφέρ ρεται στο *Orach Chaiim,* 57, 6a:

"Άν λυπόμαστε τα γουρούνια όταν υποφ φέρουν από κάποια αρρώστια, γιατί τα εν ντόσθιά τους είναι παρόμοια με τα δικά μας, πόσο μάλλον είναι οι Akum για λύπ πηση όταν υποφέρουν για τον ίδιο λόγ γο"* (*ΣΤΟ Taanith (21b) διαβάζουμε: "Πόσ σο μάλλον οι Nokhrim μιας και μοιάζουν με τους Ισραηλίτες.") 9. **ΖΩΑ**

ΣΤΟ *Zohar,* II (64β) αναφέρονται τα παρακάτω:

"... Αυτοί που λατρεύουν είδωλα και απ ποκαλούνται με **τις λέξεις** ***αγελάδα και γαϊδούρι, όπως έχει γραφτεί: Εχω μια αγ γελάδα και ένα γαϊδούρι..."***

Ο Ραββίνος Bechai, στο βιβλίο του *Kad Hakkemach, κεφ·* I, ξεκινώντας με τη λέξη *Geulah* -λύτρωση- αναφ φερόμενος στον Ψαλμό 80, στ. 13: "Ο κάπρος όταν βρεθ θεί έξω από το δάσος, το καταστρέφει", λέει:

"Το γράμμα ...έπαθε ανακοπή, όπως και αυτοί οι πιστοί είναι οπαδοί αυτού που η πορεία του ανακόπηκε." Ο Buxtorf (Lex.) λέει:

"Με ***τη λέξη αγριογούρουνο ο συγγρα φέας υπονοεί τους Χριστιανούς, οι οποίοι τρώνε το κρέας του γουρουνιού και οι ο*****ποίοι, όπως** ***τα γουρούνια,*** **κατέστρεψαν τον** ***αμπελώνα του Ισραήλ, την πόλη της Ιερουσαλήμ, και πιστεύουν στον "αποδειγ μένο Χριστό. Το γράμμα αίη χάθηκε από*** **τη** ***λέξη γκωί κι αυτοί, ως λάτρεις του Χριστού που τον κρέμασαν έχουν χαθεί."***

Ο Ραββίνος Edels, σχολιάζοντας το *Kethuboth* (110b) λέει:

> ***"Ο Ψαλμωδός συγκρίνει τους Akum με τα ακάθαρτα κτήνη του δάσους."***

10. ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΙ ΑΠΟ ΖΩΑ

Ο Ραββίνος Schelomo Iarchi (Raschi), διάσημος Εβραίος σχολιαστής ερμηνεύοντας το νόμο του ΜωΟσή *(Δευτερονόμιο.,* XIV,21), ο οποίος απαγορεύει στους Εβραίους να τρώνε το κρέας πληγμένων ζώων και τους υποχρεώνει να το δίνουν "στον ξένο στην πόρτα" τους ή σύμφωνα με την Εξοδο (XXII, 30) να το ρίχνουν στα σκυλιά, έχει να πει το εξής:

> ***"... γιατί αυτός είναι σαν το σκυλί.* Θα *πρέπει εδώ να θεωρήσουμε τη λέξη σκυλί ως έχουσα κυριολεκτική σημασία; Όχι, βέβαια. Γιατί το κείμενο αναφερόμενο σε νεκρά σώματα λέει "μπορείς να το πουλήσεις σε κάποιον ξένο". Αυτό αναφέρεται πολύ περισσότερο στο κρέας πληγμένων ζώων, το οποίο επιτρέπεται να πουληδεί. Γιατί, λοιπόν, η Γραφή λέει ότι μπορεί να αποδοδεί στα "σκυλιά"; Για να μας διδάξει ότι ένα σκυλί αξίζει περισσότερο σεβασμό από έναν Nokhri"***

11. ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΖΟΝΤΑΙ ΟΠΩΣ ΤΑ ΚΤΗΝΗ

ΣΤΟ *Sanhedrin* (748) *Tasephoth* αναφέρεται:

"Ο τρόπος που συνουσιάζεται ένας Goi είναι όμοιος μ"αυτόν ενός κτήνους"

> Το ίδιο και στο *Kethuboth* (36): "Το σπέρμα ενός Goi αξίζει όσο και ενός κτήνους*

Οπότε βγαίνει το συμπέρασμα ότι ο Χριστιανικός γάμος δεν είναι αληθινός γάμος.

ΣΤΟ *Kidduschim* (68α), διαβάζουμε:

> ***"... Πως** το ξέρουμε αυτό; Ο Ραββίνος Huna λέει: Διαβάζεις: Μείνε εδώ με τον γάιδαρο, δηλ. με κάποιον άνθρωπο που συμπεριφέρεται σαν γάιδαρος. Έτσι φαίνεται ότι δεν είναι ικανοί να συνάψουν γάμο."***

Και στο *Eben Haezer* (44,8):

Άν ένας Εβραίος παντρευτεί *Akum* (Χριστιανό) ή τον υπηρέτη του, τότε ο γάμος είναι άκυρος, γιατί οι τελευταίοι δεν είναι σε θέση να συνάψουν γάμο. Κατά τον ίδιο τρόπο, αν ένας Akum ή ένας υπηρέτης ενωθούν με τα δέσμα του γάμου με Εβραίο, ο γάμος είναι άκυρος*.

ΣΤΟ *Zohar* (11, 646) αναφέρεται το εξής:

Ό Ραββίνος Abba λέει: Αν συνουσιάζονταν μόνο οι ειδωλολάτρες ο κόσμος θα έπαυε να υπάρχει. Αυτό μας διδάσκει ότι ο Εβραίος δεν πρέπει να υποχωρεί σ"αυτούς τους άτιμους ληστές. Γιατί αν αυτοί πολλαπλασιαστούν σε μεγαλύτερο αριθμό από εμάς, Θα μας είναι αδύνατο να συνεχίσουμε να ζούμε, εξαιτίας τους, μιας και φέρνουν στον κόσμο βρέφη όπως τα σκυλιά".

12. ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

ΣΤΟ *Zohar* (I, 286) διαβάζουμε:

"Το φίδι ήταν πιο πανούργο απ"όλα τα ζώα στον Παράδεισο", κτλ (Γένεση ΙΙΙ, 1) "Πιο πανούργο" όμως, όσον *αφορά* στο κακό "απ"όλα τα ζώα", δηλ. τους ειδωλολάτρες όλης της γης. Γιατί αυτοί είναι οι απόγονοι του αρχαίγο-νου όφι που αποπλάνησε την Εύα"* (*Απ" αυτό το αρχαίο φίδι κατάγονται οι Χριστιανοί, δηλ. ο διάβολος με τη μορφή του φιδιού, ονομάζεται *Samma-el* (βλ. *Targum Iobi,* XXVIII, 7). Ο Ραββίνος Maimonides γράφει στο "Περισσότερα" (Βιβλ. ΙΙ, κεφ. 30) ότι ο *Sam-mael* πήρε τη μορφή φιδιού και αποπλάνησε την Εύα. Ονομάζεται επίσης ο Άγγελος του Θανάτου" και Ή Κεφαλή της Συνάθροισης των Διαβολεμένων". Ο Debbarim Rabba (208c) τον

ονομάξει *"Sammael,* **ο ασεβής", ο "πρίγκιπας όλων των διαβόλων". Ο Ραββίνος Bechai (στο Mikkets) τον αποκαλεί "Ό Ασεβής Sammael, ο Πρίγκιπας της Ρώμης".**

Το καλύτερο επιχείρημα που χρησιμοποιούν οι Εβραίοι για να αποδείξουν ότι οι Χριστιανοί είναι της ίδιας συνομοταξίας με τον διάβολο, είναι το ότι δεν κάνουν περιτομή. Η ακροβυστία των μη- Εβραίων δεν τους επιτρέπει να ονομάζονται παιδιά του Ύψιστου Θεού. Γιατί με την περιτομή, το όνομα του θεού - *Schaddai* - καταγράφεται πάνω στο δέρμα του Εβραίου. Το σχήμα του γράμματος Isch σχηματίζεται στα ρουθούνια του, το γράμμα *Daleth* στο κλείσμο του αγκώνα του, και το αίη ενφανίζεται πάνω στα γεννητικά του όργανα μετά την περιτομή. Στους μη—Εβραίους που δεν έχουν κάνει περιτομή, λοιπόν, όπως για παράδειγμα είναι οι Χριστιανοί, υπάρχουν μόνο τα δύο γράμματα *Isch* και *Daleth,* τα οποία σχηματίζουν τη λέξη *Sched* - Διάβολος. Άρα είναι παιδιά του *Sched,* του διαβόλου* (*βλ. *Sanhedrin Jud..,* σελ. 88).

13. ΟΙ ΨΥΧΕΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΒΟΛΙΚΕΣ ΚΑΙ ΑΚΑΘΑΡΤΕΣ

Η Εβραϊκή Διδασκαλία λέει ότι ο θεός δημιούργησε δύο φύσεις, μια καλή και μια κακή, ή μια φύση με δύο όψεις, μία καθαρή και μία ακάθαρτη. Οι ψυχές των Χριστιανών πιστεύεται ότι προέρχουν από την ακάθαρτη πλευρά, που ονομάζεται *Keliphah* - φλοιός ή ψωριασμένο δέρμα.

Στο *Zohar* (Ι, 131α) αναφέρεται:

> Όι *ειδωλολάτρες όμως, εφόσον υπάρχουν, μολύνουν τον κόσμο, γιατί οι ψυχές τους προέρχονται από την ακάθαρτη πλευ-*
>
> *ρά:*

Επίσης, και στο *Emek Hammelech* (23d):

> Όι *ψυχές των ασεβών προέρχονται από το Keliphah, που είναι ο θάνατος και η* σκιά *του θανάτου."*

ΣΤΟ *Zohar* (I, 46b, 47a) γίνεται προσπάθεια να αποδειχτεί ότι αυτή η ακάθαρτη πλευρά, είναι η αριστερή,

από την οποία προέρχονται οι Χριστιανοί:

> ***"Και δημιούργησε όλα τα ζωντανά", δηλ. τους Ισραηλίτες, γιατί αυτοί είναι τα παιδιά του Υψίστου Θεού, των οποίων οι αγνές ψυχές προέρχονται από Αυτόν. Από που, όμως, προέρχονται οι ψυχές των ειδωλολατρών; Ο Ραββίνος Eliezer λέει: από την αριστερή πλευρά, γι"αυτό είναι α-κάθαρτες. Άρα, εφόσον είναι όλες βρώμικες μολύνουν όλους όσους έρχονται σε επαφή μαζί τους".***

14. ΜΕΤΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΚΑΤΕΒΑΙΝΟΥΝ ΣΤΗΝ ΚΟ-ΛΑΣΗ

Οι Πρεσβύτεροι διδάσκουν πως ο Αβραάμ κάθεται στην πύλη της Γέενας (Κόλασης) και εμποδίζει όσους έχουν κάνει περιτομή να εισέλθουν, όσοι δεν έχουν, όμως, περιτομή κατεβαίνουν στην κόλαση. ΣΤΟ *Rosch Haschanach* (17α) διαβάζουμε:

Όι ***Αιρετικοί και οι Επικούρειοι και οι Αποστάτες κατεβαίνουν στην κόλαση."*** **15. Η ΤΥΧΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ** Τα σώματα των Χριστιανών μετά θάνατον, αποκαλούνται με το απεχθές όνομα *Pegarim,* λέξη η οποία χρησιμοποιείται στην Αγία Γραφή για τα πτώματα των καταραμένων και των ζώων, ποτέ όμως, για τους ευσεβείς νεκρούς, που ονομάζονται *Metim.* Έτσι, στο *Schulchan Anukh* αναφέρεται ότι ένας νεκρός Χριστιανός θα πρέπει να αντιμετωπίζεται λεκτικά όπως κι ένα ψώφιο ζώο. ΣΤΟ *Iore Dea (377,* 1) βλέπουμε τα εξής:

> ***"Δεν πρέπει να δίνονται συλλυπητήρια σε κάποιον επειδή πέθανε ο υπηρέτης ή η υπηρέτρια του. Το μόνο που μπορεί να ει-πωθεί είναι "Μακάρι ο Θεός να αναπληρώσει το κενό με άλλον", όπως θα λέγαμε σε κάποιον που έχασε μια αγελάδα ή ένα γαϊδούρι."***

Ούτε και θα πρέπει ο Εβραίος να αποφεύγει τους Χριστιανούς για επτά μέρες μετά την κηδεία κάποιου δικού τους, όπως ορίζει ο νόμος του Μωϋσή. Γιατί δεν εί-

ναι άνθρωποι και η κηδεία ενός ζώου δεν μολύνει κανέναν.

ΣΤΟ *Iebhammoth* (61α) αναφέρεται:

"Οι Nokhrim δεν γίνονται ακάθαρτοι όταν τους θάψουν. Γιατί έχει ειπωθεί: Εσείς είστε τα πρόβατα μου, τα πρόβατα του κοπαδιού μου, εσείς είστε άνθρωποι. Εσείς, λοιπόν, ονομάζεστε άνθρωποι, οι Nokhrim όμως όχι."

ΑΡΘΡΟ III - ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΕΣ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΤΗ ΛΑΤΡΕΙΑ

Εφόσον οι Εβραίοι θεωρούν τους Χριστιανούς ειδωλολάτρες, όλες οι μορφές λατρείας των τελευταίων θεωρούνται κι αυτές ειδωλολατρικές. Οι ιερείς τους αποκαλούνται ιερείς του Βαάλ, οι ναοί τους οίκοι ψεύδους και ειδωλολατρίας, και οτιδήποτε περιέχουν, όπως για παράδειγμα δισκοπότηρα, αγάλματα και βιβλία, θεωρείται ότι έχουν σκοπό την εξυπηρέτηση των ειδώλων. Οι προσευχές τους, είτε τελούνται κατ" ιδίαν, είτε σε δημόσιο χώρο, θεωρούνται αμαρτία και προσβολή για το θεό, ενώ οι γιορτές τους μέρες του κακού. **1. ΟΙ ΙΕΡΕΙΣ**

Το Ταλμούδ μιλάει για τους ιερείς, τους λειτουργούς της Χριστιανικής λατρείας, ως ειδωλολάτρες και κτήματα του θεού Βαάλ. Ακόμα, τους αποκαλεί *Komarim* -Μάντεις και *Galachim,* οι ξυρισμένοι, μιας και ξυρίζουν το κεφάλι τους, ιδιαίτερα- οι μοναχοί.

ΣΤΟ *Abhodah Ζαταη* (14β) *Toseph,* αναφέρονται τα εξής:

"Απαγορεύεται η πώληση των βιβλίων των προφητών στους μάντεις, γιατί μπορεί να τα χρησιμοποιήσουν στους ειδωλολατρικούς ναούς τους για τη λατρεία του κακού. Όσοι δε συμμορφώνονται διαπράττουν αμάρτημα απέναντι στο νόμο, που απαγορεύει την θέση κάποιου εμποδίου μπροστά σ"έναν τυφλό. Απαγορεύεται επίσης η πώληση τους και σε Χριστιανό ο οποίος δεν έχει ξυρισμένο **κεφάλι,** ***γιατί είναι σίγουρο πως θα τα δώσει ή θα τα***

μεταπωλήσει σε κάποιον απ"αυτούς που έχουν ξυρισμένο κεφάλι".

2. οι ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Ο χώρος όπου τελείται η Χριστιανική λατρεία ονομάζεται (1) *Beth Tiflah,* οίκος της ματαιότητας και της ανοησίας *, αντί του *Beth Tefilah,* οίκος προσευχής, ή (* ο Wagenseil (στο Sota, σελ. 497) λέει ότι, μεταφράζοντας τη λέξη *Tiflah* σαν ανοησία ή ματαιότητα, ο Buxtorf δεν αποδίδει το νόημα της καθ" ολοκληρία, μιας και αυτή η λέξη σημαίνει μπουρδέλο ή οίκος ανοχής) (2) *Beth Abhodah Zarah,* Οίκος Ειδωλολατρείας, (3) *Beth Hatturaph Schel Letsim,* Οίκος του Διαβολικού Γέλιου* (* βλ. στο *Sepher Zerubbabel,* εκδ. Κων/πολης).

ΣΤΟ *Abhodah Zarah* (78) το Peruch του Maimonides, λέει:

"Ας σου γίνει γνωστό ότι, χωρίς αμφιβολία, είναι απαγορευμένο από το νόμο να περνάει κάποιος από μια Χριστιανική πόλη στην οποία υπάρχει οίκος ματαιότητας, δηλ. οίκος ειδωλολατρείας, πόσο μάλλον να ζει εκεί. Κι όμως σήμερα, σαν τιμωρία για τα αμαρτήματα μας, είμαστε υποκείμενοι σ"αυτούς, και υποχρεωμένοι να ζούμε στη χώρα τους, όπως έχει προ-ειπωδεί στο Δευτερονόμιο (IV, 28): Και εκεί θα υπηρετείτε θεούς φτιαγμένους από ξύλο και πέτρα, έργο ανθρώπινων χεριών." Κατά συνέπεια, εφόσον επιτρέπεται, όπως προειπώθηκε, να τριγυρνάει κανείς σε μια Χριστιανική πόλη, πόσο μάλλον έξω από ένα ειδωλολατρικό ναό, δεν επιτρέπεται όμως ούτε να κοιτάξει μέσα και, κυρίως, να εισέλθει".

Δεν επιτρέπεται στον Εβραίο όχι μόνο να μπει σε Χριστιανική εκκλησία, αλλά και να περάσει από δίπλα, εκτός εξαιρετικών περιπτώσεων.

ΣΤΟ *Iore Dea* (142, 10) αναφέρεται:

"Απαγορεύεται να στέκεται κανείς στη* σκιά ενός *οίκου ειδωλολατρείας, είτε απ" έξω, και για μια απόσταση τεσσάρων πή-

χεων από την μπροστινή πόρτα. Δεν απαγορεύεται, όμως να στέκεται στη σκιά της από την πίσω πλευρά της εκκλησίας. Ούτε και απαγορεύεται η στάση στη σκιά, αν η εκκλησία βρίσκεται σε θέση όπου υπήρχε κάποτε δημόσιος δρόμος, που απαλλοτριώθηκε από την κοινότητα για την ανέργηση του οίκου ειδωλολατρείας μιας και ο δρόμος είναι ακόμα εκεί. Αν όμως ο οίκος ειδωλολατρείας προϋπήρχε του δρόμου, τότε δεν επιτρέπεται η διέλευση του. Μερικοί υποστηρίζουν ότι η διέλευση απαγορεύεται, ούτως ή άλλως".

Ούτε και επιτρέπεται στον Εβραίο να ακούει, ή να θαυμάζει την όμορφη μουσική των εκκλησιών. Στο *Iore Dea* (142, 15) διαβάζουμε:

"Απαγορεύεται να ακούει κάποιος τη μουσική της ειδωλολατρικής λατρείας και να περιεργάζεται τα αγάλματα των ειδώλων τους, γιατί ακόμα και βλέποντας τα μπορεί να επηρεαστεί από το κακό πνεύμα της ειδωλολατρείας. Μπορεί, όμως να τα περιεργάζεται όποιος θεωρεί ότι δεν θα επηρεαστεί".

Ομοίως, δεν επιτρέπεται στον Εβραίο να έχει σπίτι κοντά σε εκκλησία, ούτε και να ξαναχτίσει σπίτι που καταστράφηκε σε τέτοιο μέρος. Διαβάζουμε στο *Iore Dea* (143, 1):

*"Άν κάποιο σπίτι, που βρίσκονταν κοντά σε ειδωλολατρικό ναό που ανήκει στους Akum, γκρεμίσει, δεν πρέπει να ξαναχτιστεί. Ο Εβραίος θα πρέπει να το μεταφέρει σε κάποια απόσταση, αν θέλει να το ξαναχτίσει, θα πρέπει, επίσης, να κα-***λύψει** *με κλαδιά και σκουπίδια το κενό χώρο ανάμεσα στο σπίτι και την εκκλησία, ώστε να αποτρέπει την επέκταση του ειδωλολατρικού ναού".*

Μπορούμε εδώ να προσθέσουμε τι επώθηκε από κάποιο Ραββίνο επ"ονόματι *Kelominus* στον Αυτοκράτορα

Ερρίκο III, σχετικά με μια Χριστιανική εκκλησία (στο βιβλίο *Nizzachon) (* βλ. Wagensel, στο *Sota*, σελ. 498). Ο Ραββίνος, αφού πήρε την άδεια να μιλήσει ελεύθερα για την Βασιλική που είχε πρόσφατα ανοικοδομήσει ο Αυτοκράτορας, είπε:**

> ***"Αφού είχε τελειώσει την ανοικοδόμηση της "Αβύσσου", (* έτσι ονομάζει αυτή την περίφημη εκκλησία. Η Γερμανική λέξη είναι Thum και, κάνοντας λογοπαίγνιο, την αποκαλεί Tehom δηλ. άβυσσος) ο Αυτοκράτορας Ερρίκος ο III, ένας πολύ κακός άνθρωπος, κάλεσε το Ραββίνο Kelo-minus και του είπε: "Θέλω να μου κάνεις μια σύγκριση μεταξύ της Βασιλικής που έχτισα και της μεγαλοπρέπειας του Ναού του Σολομώντα, για τον οποίο έχουν γραφτεί τόσοι τόμοι". Ο Ραββίνος απάντησε: "Κύριε μου, αν μου επιτρέπεις να μιλήσω ελευθέρα και αν μου ορκιστείς πως θα με αφήσεις να φύγω χωρίς να με πειράξεις, θα σου πω την αλήθεια". Ο Αυτοκράτορας απάντησε: "Σαν υπερασπιστής της αλήθειας και σαν Αυτοκράτορας, σου δίνω το λόγο μου ότι δεν θα πάθεις τίποτα κακό." Τότε ο Εβραίος είπε: "Ακόμα κι αν μάζευες όλα όσα ξόδευες μέχρι τώρα και πρόσθετες και όλο το χρυσάφι και το ασημί του θησαυρού σου, δεν θα έφτανε ούτε για να πλησιάσεις τους εργάτες και τους τεχνίτες που είχε προσλάβει ο Σολο-μώντας. Γιατί τα κείμενα λένε: "Και ο Σο-λομώντας παρήγγειλε σε εβδομήντα χιλιάδες άντρες να κουβαλήσουν τα φορτία, και σε ογδόντα*** **χιλιάδες άλλους να** ***κόβουν ξυλεία στα βουνά, και σε τρεις χιλιάδες και εξακόσιους ακόμα να τους επιβλέπουν. Χρειάστηκαν οκτώ χρόνια για την ανέγερση του Ναού, δηλαδή πολύ περισσότερα απ"όσα χρειάστηκες εσύ για την ανοικοδόμηση αυτού του Tehom***

[Άβυσσος]. Και όταν ο Σολομώντας τελείωσε το χτίσμα του Ναού του, πρόσεξε τι λέει η Γραφή γι αυτόν: Οι ιερείς δε μπορούσαν να λειτουργήσουν, εξαιτίας του σύννεφου, η δόξα του Θεού, είχε γεμίσει τον Οίκο του Κυρίου" (Χρονικά II, Κεφ. 5,14), Αν όμως κάποιος φόρτωνε ένα γαϊδούρι με σάπια σκουπίδια και το έφερνε μέσα σ"αυτή την άβυσσο που έφτιαξες, κανείς δε θα παρατηρούσε τη διαφορά!". Τότε ο Αυτοκράτορας Ερρίκος απάντησε: Αν δεν είχα ορκιστεί να σ"αφήσω να φύγεις ανέπαφος, θα διέταζα να σου κόψουν το κεφάλι".

3. ΤΑ ΔΙΣΚΟΠΟΤΗΡΑ

Τα δισκοπότηρα που χρησιμοποιούνται κατά τη διάρκεια της λειτουργίας για την θεία Κοινωνία, οι Εβραίοι τα αποκαλούν αγγεία, μέσα από τα οποία προσφέρεται βρώμικο υγρό στο είδωλο. Ο Moses Kozzensis, στο *Hil-**koth Abhodah Zarah*** **(10β), εξηγεί:**

Ό Εβραίος που αγοράζει σπασμένα και παραπεταμένα δισκοπότηρα από τους Goi, δεν πρέπει να τα μεταπουλάει ξανά σ"αυτούς, γιατί οι ιερείς του Βαάλ θα τα χρησιμοποιήσουν στη λατρεία του ειδώλου".

Β 4. ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

Το Ταλμούδ αποκαλεί τα βιβλία των Χριστιανών Minim - "αιρετικά βιβλία - *Siphre Debeth Abidan* - Βιβλία του Οίκου του Ολέθρου* (* Έτσι αποκαλούν οι Εβραίοι τα Χριστιανικά σχολεία). Ειδικά το Ταλμούδ κάνει λόγο για τα Ευαγγέλια. Έτσι στο *Schabbath* (116a) *Toseph,* αναφέρεται:

"Ό Ραββίνος Meir αποκαλεί τα αιρετικά βιβλία Aaven Gilaion (Τόμοι της Ανομίας) γιατί εκείνοι τα ονομάζουν Ευαγγέλια".

Και ο Ραββίνος Jochanan τα αποκαλεί *Aavon Gilaion,* διαβολικά βιβλία. Η Κρακοβιακή έκδοση του ***Schulchan Arukh,*** **τα αναφέρει ως** ***Aven Niktabh al***

Haggilaion - ανομία γραμμένη σε βιβλίο.

Ο Buxtorf λέει: *Στο Arukh υπάρχει μια σημείωση που λέει *Scheker Niktabh al Gilaion,* δηλ. ι^εύδος γραμμένο σε βιβλίο*.

Όλοι οι Ταλμουδιστές συμφωνούν στο ότι τα βιβλία των Χριστιανών θα πρέπει να καταστραφούν, διαφωνούν όμως στο τι θα πρέπει να γίνει με τα ονόματα του θεού που αναφέρονται σ"αυτά. Στο *Schabbath* (116α), διαβάζουμε:

> *"Τα Γλωσσάρια* των βιβλίων μας και **των βιβλίων των** ***αιρετικών δε θα σωδούν από τις φλόγες, αν πιάσουν φωτιά την ημέρα του Σαββάτου. Παρ"όλα αυτά, ο Ραββίνος Jose λέει: "Τα δεία ονόματα θα πρέπει να αποκοπούν από τα βιβλία των Χριστιανών, στις ημέρες της σχόλης και να κρυφτούν, τα υπόλοιπα θα πρέπει να καούν". Ο Ραββίνος Tarphon, όμως λέει: "Αν αυτά τα βιβλία έπεφταν ποτέ στα χέρια μου, θα τα έκαιγα μαζί με τα δεία ονόματα που περιέχουν, για να με δυμού-νται τα παιδιά μου. Αν κάποιος καταδιώκονταν από έναν δολοφόνο ή ένα φίδι, θα ήταν προτιμότερο να αναζητήσει καταφύγιο σε έναν ειδωλολατρικό ναό, παρά σε έναν από τους δικούς τους, γιατί οι Χριστιανοί αδιαφορούν εκούσια για την αλήδεια, ενώ οι ειδωλολάτρες ακούσια!"*** **5. ΟΙ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ**

Αποκαλούν τις Χριστιανικές προσευχές *Tiflah* και ό-χι *Tefillah* μεταθέτοντας τον τόνο και προσθέτοντας το γράμμα *Iod.* Η λέξη αυτή σημαίνει αμαρτία, ανοησία και παρανομία.

6- ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΕΣ ΓΙΟΡΤΕΣ Οι Χριστιανικές γιορτές, ειδικά η Κυριακή, ονομάζονται *lorn Ed* — ημέρα καταστροφής, ολέθρου, δυστυχίας " συμφοράς. Επίσης, ονομάζονται, πιο απλά, και *lorn Notsri* - Χριστιανικές Ημέρες. Η λέξη *Ed,* σωστά μεταφραζόμενη σημαίνει δυστυχία ή συμφορά, όπως φαίνεται Και απο το *Gemarah* και τα Γλωσσάρια του Maimonides

στο *Abhodah Zarah* (2a):

> ***Ή λέξη Edehem σημαίνει οι γιορτές των Χριστιανών, αφού αναλυόμενη γράφεται (στο Δευτερονόμιο XXXII, 35): "η ημέρα της συμφοράς τους".***

Και προσθέτει ο Maimonides στο *Abhodah Zarah* (78c):

> ***Ή λέξη Edehem έχει τη σημασία της ανοησίας των εορτών τους. Είναι το όνομα των καταφρονητέων εορταστικών ημερών τους, οι οποίες δεν αξίζουν το όνομα Moedim, αφού πραγματικά είναι μάταιες και διαβολικές".*** **Ο Bartenora αναφέρει επίσης:**

"Η λέξη Edehem είναι το όνομα για ης αισχρές εορτές και τελετουργίες τους". **Οι υποσημειώσεις του *Tosephoth* προσδίδουν το αυτό όνομα στις Χριστιανικές γιορτές. Έτσι, στο *Abhodah Zarah* (6α):**

> ***"Η Ημέρα του Κακού, δηλ. η Χριστιανική Ημέρα, είναι απαγορευμένη σ"εμάς, όπως και όλες οι άλλες δικές τους ημέρες εορτής".***

Μερικές Χριστιανικές εορτές όπως η γιορτή των Χριστουγέννων και του Πάσχα αναφέρονται ονομαστικά. Ο Moses Mikkozzi*, αναφερόμενος στο παραπάνω κείμενο του *Abhodah Zarah,* λέει: (*6λ. G. Edzard, ut supra):

> ***"Ο Ραββίνος Sammuel δηλώνει, στο όνομα του Solomon Iarchi, ότι, ειδικά οι γιορτές των Χριστουγέννων και του Πάσχα, οι οποίες είναι οι δικές τους βασικές ημέρες του κακού" και ο δεμέλιος λί-δος της θρησκείας τους, είναι απαγορευμένες για μας".***

Ο Maimonides, στο *Hilkoth Akum* (κεφ. IX) παραθέτει το ίδιο:

> ***Ό Sammuel επαναλαμβάνει τα λόγια του Ραββίνου Sal. Iarchi, που μας απαγορεύουν να τιμούμε ειδικά τις γιορτές των Χριστουγέννων και του Πάσχα, οι οποίες***

τελούνται στη μνήμη αυτού που τον κρέμασαν".

Επιπλέον, ενδείξεις της ασέβειας των Εβραίων βρίσκουμε και στα ονόματα τα οποία προσδίδουν σ"αυτές τις Χριστιανικές γιορτές: Έτσι, στη θέση του *Ταυ στη λέξη Nithal,* συχνά χρησιμοποιούν το Tet και η λέξη μετατρέπεται σε *Nital* από τη λατινική λέξη Natalis, η Γιορτή της Γέννησης. Την εμφανίζουν δε σα να προέρχεται από την ίδια ρίζα με τη λέξη *Natal,* που σημαίνει εξολόθρευση ή καταστροφή. Όμοια, αρνούνται να κάνουν χρήση της λέξης *Paschal (Pesach)* για τη Χριστιανική γιορτή του Πάσχα. Αντικαθιστούν το *Phe* με το *Koph* και προσθέτουν το γράμμα *iod,* μετατρέποντας τη λέξη σε *Ketsach* ή *Kesach.* Και οι δύο αυτές έχουν αρνητική σημασία. Η λέξη *Ketsach* προέρχεται από τη ρίζα *Kat—sah,* που σημαίνει αποκόπτω ή διαμερίζω, και η λέξη Kesach από τη ρίζα *Kesa,* που σημαίνει ξύλο ή αγχόνη. Αυτό γίνεται γιατί η γιορτή του Πάσχα τελείται από τους Χριστιανούς στη μνήμη του Χριστού - αυτού που τον κρέμασαν - ο οποίος θανατώθηκε και αναστήθηκε ανάμεσα από τους νεκρούς.

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

ΕΝΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΤΑΛΜΟΥΔ ΠΟΥ ΑΦΟΡΟΥΝ ΤΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ

Από όσα έχουν ειπωθεί μέχρι εδώ, γίνεται φανερό ότι, σύμφωνα με τη διδασκαλία του Ταλμούδ, οι Χριστιανοί είναι ειδωλολάτρες και μισητοί στους Εβραίους. Κατά συνέπεια, κάθε Εβραίος, ο οποίος θέλει να ευχαριστήσει το θεό, έχει καθήκον να τηρεί όλες τις εντολές που έχουν δωθεί στους Πατέρες της φυλής τους όταν ζούσαν στην Γη της Επαγγελίας, σχετικά με τους ειδωλολάτρες μη—Εβραίους, τόσο αυτούς που ζούσαν ανάμεσα τους, όσο και τους γείτονες τους. Έτσι, ο Εβραίος πρέπει (1) Να αποφεύγει τους Χριστιανούς, και (2) Να κάνει ότι μπορεί για να τους εξολοθρεύσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ I

ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΟΦΕΥΓΟΝΤΑΙ

Οι Εβραίοι είναι υποχρεωμένοι να αποφεύγουν κάθε είδους επαφή με τους Χριστιανούς, για τέσσερις λόγους: (1) Γιατί είναι ανάξιοι να τους συναναστρέφεται κανείς σύμφωνα με τον Εβραϊκό τρόπο ζωής, (2) Γιατί είναι ακάθαρτοι, (3) Γιατί είναι ειδωλολάτρες, και (4) Γιατί είναι δολοφόνοι.

ΑΡΘΡΟ I - ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΟΦΕΥΓΟΝΤΑΙ - ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΞΙΟΙ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΚΟΙΝΩΝΟΙ ΤΩΝ ΕΒΡΑΪΚΩΝ ΕΘΙΜΩΝ

Ο Εβραίος, ένεκα του ότι ανήκει στο εκλεκτό λαό του Θεού και έχει κάνει περιτομή, διαθέτει τόσο μεγάλη αξιοπρέπεια, ώστε κανείς, ούτε καν οι άγγελοι, δεν μπορούν να εξομοιωθούν μαζί του* (* βλ. *Chullin,* 91β). Στην πραγματικότητα, θεωρείται σχεδόν ίσος με το Θεό. "Ό*ποιος χτυπήσει Ισραηλίτη",* λέει ο Ραββίνος Chanina, "είναι σα να *χαστουκίζει* στο *πρόσωπο τη Σεπτή Μεγα-*λειότητα του *θεού"* (*βλ.* Sanhedrin, 58β).

Ο Εβραίος θεωρείται σε όλες τις περιπτώσεις καλός, ανεξάρτητα από το ότι μπορεί να διαπράξει κάποια *αμαρτήματα.* Ούτε και μπορούν τα αμαρτήματα του να τον μολύνουν, όπως η βρωμιά δεν μολύνει τον πυρήνα ενός

καρυδιού, αλλά λερώνει το περίβλημα του* (* βλ. *Chagi-gah,* 15β). Μόνο ο Εβραίος θεωρείται άνθρωπος, όλος ο κόσμος του ανήκει και όλοι θα πρέπει να τον υπηρετούν, ιδιαίτερα μάλιστα τα ζώα που έχουν ανθρώπινη μορφή"* (* Έτσι, την ημέρα του Σαββάτου, οι Εβραίοι γιορτάζουν με κρασί, κρέατα, ψάρι και όλες τις λιχουδιές που έχουν επινοηθεί για τους ανθρώπους. Είναι μια γιορτή κατ" ολοκληρία γι"αυτούς. Απέχουν από κάθε μορφής εργασίας και δεν υπάρχει περίπτωση να σηκώσουν ούτε το μικρό τους δαχτυλάκι για να κάνουν κάτι που έχει κόπο ή προϋποθέτει κάποιου είδους εργασία. Κατά συνέπεια, αν πρέπει να ανάψουν φωτιά στο τζάκι το χειμώνα, να ανάψουν ή να σβήσουν ένα κερί, να μαγειρέ-ψουν ή να ζεστάνουν φαγητό, να αρμέξουν τις αγελάδες, προσλαμβάνουν φτωχούς Χριστιανούς για να κάνουν αυτές τις δουλειές. Κατ" αυτόν τον τρόπο, αγγαλιάζουν με το γεγονός ότι είναι οι κύριοι και οι Χριστιανοί οι υποτακτικοί τους που πρέπει να τους υπηρετούν, όσο αυτοί απολαμβάνουν την ξεκούραση τους.

Άρα είναι προφανές ότι θεωρούν πως οποιουδήποτε είδους επαφή με Χριστιανό θα τους μολύνει και θα δυσφημίσει την αξιοπρέπεια τους. Γι" αυτό το λόγο, πρέπει να κρατούν τη μεγαλύτερη δυνατή απόσταση απ"όλους όσους ζουν και ενεργούν όπως οι Χριστιανοί.* (* Έχουν προειδοποιηθεί επιμελώς από τους Ραββίνους τους να μην έρχονται σε επαφή με Χριστιανούς, να μην παίζουν με τα παιδιά τους, ούτε να τρώνε ή να πίνουν μαζί τους, ούτε να τους συναναστρέφονται στην κοινωνική τους ζωή. Και οι γονείς λένε στα παιδιά τους ότι οι συζητήσεις των Χριστιανών είναι τόσο φοβερές και διεφθαρμένες, ώστε να τους δημιουργείται ένα αδυσώπητος μίσος γι"αυτούς από τη βρεφική τους ηλικία" *Ibidem,* κεφ. VII, σελ. 136).

1. Ο ΕΒΡΑΙΟΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΧΑΙΡΕΤΑΕΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟ

ΣΤΟ *Gittin* (62α) διαβάζουμε:

> *Ό Εβραίος δεν πρέπει να εισέρχεται στο σπίτι ενός Nokhri σε ημέρα γιορτής για να του ευχηθεί. Παρ" όλα αυτά, αν τον συναντήσει στο δρόμο, μπορεί να του*

χαιρετήσει, αλλά κοφτά και με το κεφάλι σκυμμένο". **2. Ο ΕΒΡΑΙΟΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΤΑΠΟΔΙΔΕΙ**

ΤΟ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ

ΣΤΟ *Iore Dea* (148, 10) αναφέρεται:

Ό Εβραίος δεν πρέπει να ανταποδίδει το χαιρετισμό Χριστιανού, υποκλινόμενος μπροστά του. Ενδείκνυται, λοιπόν να τον χαιρετήσει πρώτος, αποφεύγοντας έτσι να τον ανταποδώσει, αν ο Akum τον χαιρετήσει πρώτα αυτός"

Ο Ραββίνος Kohana λέει πως, όταν ο Εβραίος χαιρετά έναν Χριστιανό θα πρέπει να πει *"Ειρήνη στον Κύριο μου",* ενοώντας όμως το δικό του Ραββίνο. Γιατί το ***Tosephoth*** **αναφέρει:** ***"Γιατί η καρδιά του ήταν δοσμένη στο δικό του Ραββίνο".***

3. Ο ΕΒΡΑΙΟΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΚΑΖΕΤΑΙ ΣΕ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

ΣΤΟ *Choscher Hammischpat* (26,1) αναφέρονται τα εξής:

"Δεν επιτρέπεται στον Εβραίο να εκδικάζει υπόθεσή του σε δικαστήριο αποτελούμενο από Akum, ακόμα κι αν θα εφαρμοστούν οι αποφάσεις του Εβραϊκού νόμου ή ακόμα κι αν και οι δύο πλευρές συμφωνήσουν να συμμορφωθούν με τις αποφάσεις αυτές. Όποιος το κάνει αυτό είναι ασεβής και όμοιος με εκείνον που συκοφαντεί και βλασφημά, και εναντιώνεται στο Νόμο που μας έδωσε ο Μωϋσής, ο μεγάλος νομοθέτης μας. Το Hagah λέει: "Το Bethin έχει την δυνατότητα να αφορίσει αυτόν που πράττει κάτ"αυτόν τον τρόπο, μέχρι να αποδεσμεύσει τον Εβραίο αδελφό του από τα χέρια των Εθνικών".

4· Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΔΕ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΘΕΙ ΣΑΝ ΜΑΡΤΥΡΑΣ

ΣΤΟ *Choscher Ham.* (34,19) διαβάζουμε:

"Ένας ***Goi ή ένας υπηρέτης δεν είναι*** **ικανοί να** ***χρησιμοποιηθούν σαν μάρτυ-***

ρες".

5. Ο ΕΒΡΑΙΟΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΕΥΤΕΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΦΑΓΗΤΟ

Στο *Iore Dea* (112, 1) αναφέρεται:

> ***"Οι Πρεσβύτεροι απαγόρευσαν να τρώμε από το ψωμί των Akum, από φόβο μήπως φανεί ότι είμαστε φιλικοί προς αυτούς".***

Και στο *Abhodah Zarah* (356):

> ***"Απαγορεύονται τα ακόλουθα, όταν ανήκουν στους Goim: Γάλα, το οποίο ο Goi παίρνει από την αγελάδα εν απουσία του . Εβραίου*, επίσης, το ψωμί τους, κτλ." ("Από φόβο μήπως ο Goi το αναμείξει με το γάλα γουρουνιού ή άλλου ακάθαρτου ζώου" - Surenhusius Mischnah Ab. Zar., σελ. 6).***

6. Ο ΕΒΡΑΙΟΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΣΕ ΚΑΜΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΝΑ ΕΝΕΡΓΕΙ ΟΠΩΣ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

Στο *Iore Dea* (178, 1) αναφέρεται:

> ***"Δεν επιτρέπεται στον Εβραίο να μιμείται τα έθιμα των Akum, ούτε και να ενεργεί όπως αυτοί. Επίσης, δεν επιτρέπεται να φοράει ρούχα σαν τα δικά τους, ούτε να χτενίζει τα μαλλιά του όπως αυτοί... ούτε και πρέπει οι Εβραίοι να χτίζουν σπίτια που να μοιάζουν με τους ναούς των Akum".***

Επειδή όμως, δεν είναι δυνατό να τηρούνται όλοι αυτοί οι νόμοι σε όλες τις περιπτώσεις, το *Hagah* λέει ότι μπορούν να παραβλέπονται μέχρι ένα σημείο, όταν, για παράδειγμα, είναι προς όφελος του Εβραίου να γίνει αυτό, όπως στην περίπτωση που ο Εβραίος θα βγάλει κέρδος από κάποια τέχνη, η οποία προϋποθέτει ένα συγκεκριμένο είδος ρουχισμού.

ΑΡΘΡΟ II - ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΟΦΕΥΓΟΝΤΑΙ - ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΚΑΘΑΡΤΟΙ

Δεν είναι γνωστό πόσο συχνά πρέπει να πλένονται και να εξαγνίζονται οι Εβραίοι, ούτε πόσο πρέπει να μελετήσουν για να είναι σε θέση να αποφεύγουν όλα όσα μπορεί να τους μολύνουν. Το Ταλμούδ, βέβαια, διδάσκει ότι οι Χριστιανοί είναι λαός του οποίου έστω και το άγγιγμα μολύνει τα πάντα.

ΣΤΟ *Abhodah Zarah* (726) αναφέρεται:

> *"Κάποιος έχυνε κρασί από* μια *κανάτα σε μιαν άλλη με τη βοήθεια ενός σωλήνα, όταν πέρασε ένας Goi και ακούμπησε με το χέρι του το σωλήνα. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να πεταχτεί όλο το κρασί* ***(και*** *από τις δυο κανάτες).*

Κάθε αγγείο, λοιπόν, το οποίο περνάει στην κατοχή του Εβραίου από έναν Χριστιανό θα πρέπει να πλένεται, ακόμα κι αν δεν έχει χρησιμοποιηθεί. Διαβάζουμε στο *Iore Dea* (120,1):

> *"Άν ο Εβραίος αγοράσει κάποιο αγγείο για επιτραπέζια χρήση από έναν Akum, είτε αυτό είναι από μέταλλο, γυαλί ή μό- λυβδο, και ακόμα κι αν είναι καινούργιο, θα πρέπει να το πλύνει μέσα σε Mikuah [μεγάλη λεκάνη] ή σε δεξαμενή που να περιέχει σαράντα τέταρτα του γαλονιού νερό".*

ΑΡΘΡΟ III - ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΟΦΕΥΓΟΝΤΑΙ - ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΣ

ΑΠΟ ΦΟΒΟ μήπως ο Εβραίος κάνει αμαρτία εξ αιτίας της επαφής του με τους ειδωλολάτρες Χριστιανούς, σύμφωνα με την εντολή που αναφέρται στο *Λεβιτικό* XIX, 14: "Μην βάζεις εμπόδιο μπροστά στον τυφλό" — θα πρέπει να αποφεύγει κάθε είδους επαφή μ"αυτούς τις ημέρες που λατρεύουν τους θεούς τους. Λέει στο *Abho*-dah *Zarah* (2a):

> "Λεν *επιτρέπεται η αγοροπωλησία προς*

αυτούς, για τρείς μέρες πριν τις ειδωλολατρικές γιορτές τους. Απαγορεύεται επίσης η παροχή ή αποδοχή βοήθειας απ" αυτούς, η ανταλλαγή μετρητών, και η εξόφληση χρεών και από τις δύο πλευρές. **Ετο** ***Abhodah Zarah,*** **78 c** ***(Perusch*** **του Maimonides, πεδ. 8), αναφέρεται:**

> **"Ολες οι** ***γιορτές των οπαδών του Ιησού είναι απαγορευμένες για μας και θα πρέπει να κρατάμε την ίδια στάση προς αυτές, όπως και απέναντι στους ειδωλολάτρες. Η πρώτη μέρα της εβδομάδας είναι η κυριότερη γιορτή τους και γι" αυτό είναι απαγορευμένο για μας να συνδιαλασσό-μαστε μ"αυτούς που πιστεύουν στον Ιησού την ημέρα του Σαββάτου τους. Θα πρέπει να τηρούμε τους ίδιους κανόνες για το Σάββατο τους όπως κάνουμε και για τις ημέρες γιορτής των ειδωλολατρών, διδάσκει το Ταλμούδ".***

2. Ο ΕΒΡΑΙΟΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙ ΤΙΠΟΤΑ ΠΟΥ ΝΑ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΛΑΤΡΕΙΑ

Αναφέρεται στο ***Iore Dea*** **(139, 1) ότι:**

> ***"Απαγορεύεται οποιαδήποτε ανάμειξη με οτιδήποτε έχει σχέση με τα είδωλα και οτιδήποτε χρησιμοποιείται στη λατρεία τους, είτε φτιαγμένα από τους Akum είτε από τους Εβραίους".***

3. ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΠΩΛΗΣΗ ΣΕ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ ΟΤΙΔΗΠΟΤΕ ΕΧΕΙ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΕΙΔΩ ΛΟΛΑΤΡΙΚΗ ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥΣ

Διαβάζουμε στο ***Abhodah Zarah*** **(14b, Toseph):**

> **"*Απαγορεύεται στον Εβραίο να πουλάει, οποτεδήποτε, λιβάνι σε ειδωλάτρη ιερέα, γιατί είναι προφανές πως, όταν το ζητάει, δεν το θέλει για κανένα άλλο λόγο, παρά για να το προσφέρει στο είδωλο του. Κατά συνέπεια, οποιοσδήποτε του το πουλήσει παραβαίνει την εντολή που απαγορεύ-*
**

ει να θέτουμε εμπόδια στο δρόμο ενός τυφλού. Απαγορεύεται επίσης η *πώληση κεριών στους Εθνικούς για τη Γιορτή των Κεριών. Παρ"όλα αυτά, η πώληση κεριών επιτρέπεται τις άλλες μέρες. Ούτε και επιτρέπεται η πώληση σε* Εθνικό ενός *δισκοπότηρου, που ο Εβραίος αγόρασε από τους Goim που το έσπασαν και το παραπέταξαν. Μόνο στην περίπτωση που το δισκοπότηρο θα φτιαχτεί μπορεί να ξαναπουληθεί σε Εθνικό. Γιατί το δισκοπότηρο που έχει σπάσει μόνο σε ένα σημείο μπορεί να* χρησιμοποιηθεί *για την προσφορά κρασιού προς τιμήν των ειδώλων τους". Κατόπιν ακολουθεί η απαγόρευση σχετικά με την πώληση βιβλίων σε Χριστιανούς ιερείς, όπως είδαμε παραπάνω. Ακόμα και η βιβλιοδεσία τέτοιων βιβλίων είναι απαγορευμένη για τους Εβραίους.* ΣΤΟ *Iore Dea* (139, 15) αναφέρεται:

"Απαγορεύεται η βιβλιοδεσία των βιβλίων των Akum, με εξαίρεση τα βιβλία νομικού περιεχομένου. Κι αυτή, όμως, μπορεί να γίνει στην περίπτωση που η *άρνηση θα μπορούσε να προκαλέσει έ-χθρα, αλλά μόνο αφού έχουν εξαντληθεί οι προσπάθειες απόρριψης αυτής της εργασίας". Όμοια, στο Iore Dea* (151, 1, Hagah):

> *"Δεν επιτρέπεται η πώληση νερού σε Akum αν είναι εκ των προτέρων γνωστό ότι θα* χρησιμοποιηθεί *στο μυστήριο της Βάπτισης".*

Ακόμα, γίνεται αναφορά και σε πολλά άλλα πράγματα, των οποίων η πώληση στους Χριστιανούς είναι απαγορευμένη: ύφασμα από το οποίο θα φτιαχτούν ιερατικά άμφια και λάβαρα, ή χαρτί και μελάνι τα οποία θα χρη-σιμοποιηθούν για τη εγγραφή βιβλίων με δέμα τη θεία Λατρεία τους. Απαγορεύεται η πώληση ή η ενοικίαση, σε Χριστιανούς σπιτιών, τα οποία θα χρησιμεύουν σα χώ-

ροι λατρείας. Σήμερα όμως, οι Εβραίοι συνδιαλάσσονται με Χριστιανούς, ειδικά στις μέρες Χριστιανικών γιορτών, και τους πουλάνε και σπίτια εν πλήρη γνώση τους ότι θα τελεστούν εκεί Μυστήρια, όπως η Βάπτιση, η θεία Κοινωνία και το Χρίσμα. Το Ταλμούδ αδυνατεί να αιτιολογήσει αυτή τη στάση. Διαβάζουμε στο *Abhodah Zarah* (2a, *Toseph):*

***"Είναι δύσκολο να εξηγηθεί με ποιό δικαίωμα οι Εβραίοι συνδιαλλάσονται σήμερα με τους Goim κατά τις (διαβολικές) ημέρες των γιορτών τους. Γιατί, ενώ πολλοί απ" αυτούς διαπράττουν ακολασίες και διαστροφές στις ημέρες γιορτής προς τιμήν αγίων που επέχουν γι"αυτούς τη θέση θεών, κι όμως κάθε βδομάδα τιμούν την Ημέρα του Ναζωραίου [Κυριακή], η οποία ήταν ανέκαθεν απαγορευμένη σε μας".* Ο Bartenora, όμως στο σχολιασμό τους πάνω στο *Abhodah Zarah* (I, 2, πεδ. 7β) λέει τα εξής:**

> ***"Αφού, είμαστε ακόμη κάτω από την επικυριαρχία τους, δε μπορούμε να ζήσουμε χωρίς να συνδιαλλάσομαστε εμπορικά μαζί τους, και αφού βασιζόμαστε σ"αυτούς για τα προς το ζειν και αφού πρέπει να τους "σεβόμαστε", απαγορεύονται οι εμπορικές δοσοληψίες μόνο* τις *ημέρες των γιορτών τους* (* Αν και ο Ραββίνος Ischmael λέει ότι απαγορεύεται η δοσολη-ψία μαζί τους για τρεις μέρες πριν από τις ημέρες των γιορτών τους). Επιπλέον, σήμερα επιτρέπεται η δοσοληψία μαζί τους ακόμα και τις ημέρες των γιορτών τους, αφού οι Ραββίνοι έχουν πειστεί ότι δεν τελούν τη λατρεία των ειδώλων τους μόνο και μόνο επειδή συνδιαλέγονται μαζί μας. Και οτιδήποτε αναφέρεται ως απαγορευμένο μέσα σ"αυτό το βιβλίο θα πρέπει να δεωρηθεί ότι* ισχύει *βασικά για την ειδωλολατρεία".* Ο Ραββίνος Tam * (* Ένας από τους συγγραφείς του**

Tosephoth, πέθανε στα 1170), όμως, θεωρεί ότι το *Mischnah* απαγορεύει την πώληση στους ειδωλολάτρες εκ κείνων των πραγμάτων τα οποία θα χρησιμοποιηθούν για τη λατρεία των ειδώλων, αφού ο λόγος που οι τελευταίοι τιμούν και λατρεύουν τα είδωλα τους είναι ότι βρίσκουν τα απαραίτητα γι" αυτή τη λατρεία. Και το εξηγεί **έτσι *(Abhodah Zarah,* 2a, *Toseph):***

"Κανείς δεν πρέπει να αναρωτιέται γι" αυτή τη **συνήθεια μας, γιατί, αν και *τους θεωρούμε ειδωλολάτρες, το μόνο που μπορούν να προσφέρουν στα είδωλα είναι αυτά που αγοράζουν έναντι χρημάτων. Οπ πότε, το κέρδος μας και η ευχαρίστηση τους δεν είναι λόγοι γι"αυτή την απαγόρ ρευση, αφού διαθέτουν αρκετά χρήματα γι"αυτά τα πράγματα, ακόμα* κι αν *εμείς δεν είχαμε δοσοληψίες μαζί τους".* 4. ΑΥΤΗ Η ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΔΕΝ ΙΣΧΥΕΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΘΕΟΥΣ**

Λέει το *Iore Dea* (148, 5):

> ***"Η αποστολή δώρου σε Akum κατά τις μέρες των γιορτών τους επιτρέπεται μόνο αν είναι σίγουρο ότι δεν πιστεύει σε είδ δωλα ούτε τα λατρεύει".***

Το ίδιο αναφέρει και ο Maimonid.es στο *Hilkhoth Akum* (IX, 2):

> **"Είναι *επίσης λάθος να στείλουμε δώρ ρα σε Goi σε γιορταστική γι"αυτούς μέρα, εκτός αν είναι βέβαιο ότι δεν πιστεύει στη λατρεία των Χριστιανικών ειδώλων και ούτε τα υπηρετεί".***

ΑΡΘΡΟ IV - ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΟΦ ΦΕΥΓΟΝΤΑΙ - ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΚΟΙ

Δεν υπάρχει τίποτα για το οποίο είναι -οι Εβραίοι- περισσότερο πεπεισμένοι από το ότι οι Χριστιανοί μπορ ρούν να βλάψουν τα παιδιά του Ισραήλ. Εξαιτίας αυτού, οι νομοθέτες του Εκλεκτού *Λαού* ανέκαθεν τους καθοδ

δηγούσαν ώστε να μην δέχονται βοήθεια από τους Χριστιανούς, οι οποίοι πάντα καταφεύγουν στο φόνο, και άλλα εγκλήματα, οποτεδήποτε δεν μπορούν να πραγματοποιήσουν τα διαβολικά σχέδια τους με άλλον τρόπο. Κατά συνέπεια, ο Εβραίος δεν πρέπει να προσλαμβάνει Χριστιανό στη θέση του παιδονόμου ή του δασκάλου για τα παιδιά του, ή του γιατρού, ή του κουρέα ή του μαιευτήρα.

1. ΟΧΙ ΩΣ ΠΑΙΔΟΝΟΜΟΣ

ΣΤΟ *Iore Dea* (81, 7, *Hagah),* αναφέρεται:

> ***"Τα παιδιά δεν πρέπει να παραδίδονται στη φύλαξη μιας Nokhri, αν μπορεί να βρεθεί μια Ισραηλίτισσα. Γιατί το γάλα της Nokhrith σκληραίνει την καρδιά του παιδιού και του προσδίδει μια κακιά φύση".***

2. ΟΧΙ ΩΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ

Αναφέρεται στο *Iore Dea* (153, 1, Hagah):

> ***"Τα παιδιά δεν πρέπει να παραδίδονται στους Akum για να μάθουν καλή συμπεριφορά, λογοτεχνία και καλές τέχνες, γιατί θα οδηγηθούν στην αίρεση".***

3. ΟΧΙ ΩΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

Λέει το *Iore Dea (155,* 1):

> **"Οταν *κάποιος Εβραίος τραυματιστεί, ακόμα κι αν είναι τόσο βαριά ώστε να πρέπει να παραβιάσει τη γιορτή του Σαβ-βάτου καλώντας γιατρό, δεν θα πρέπει να* δεχθεί *τις υπηρεσίες Χριστιανού (Akum) γιατρού, αν δεν είναι γνωστός σε όλη τη γειτονιά, γιατί πρέπει να φυλαγόμαστε όσον αφορά το χάσιμο αίματος. Ακόμα κι αν δεν έχει ξεκαθαριστεί αν* ο ασθενής θα *ζήσει ή θα* πεθάνει, *δεν πρέπει να επιτρέπεται σε ένα τέτοιο γιατρό να τον παρακολουθεί. Αν όμως είναι σίγουρο ότι θα* πεθάνει, *τότε μπορεί να τον παρακο-λουθήσει τέτοιος γιατρός μιας και μια ώρα ζωής επιπλέον δεν είναι τίποτα σημαντικό, αν χαθεί. Αν ο Akum επιμένει ότι***

κάποιο φάρμακο είναι καλό, μπορούμε να τον πιστεύουμε, αλλά σε καμιά περίπτωση να μην αγοράσουμε το φάρμακο απ"αυτόν. Μερικοί υποστηρίζουν ότι το παραπάνω ισχύει *μόνον όταν ο Akum προσφερθεί να βοηθήσει δωρεάν, και ότι είναι φερέγγυος αν πληρωθεί για* τις *υπηρεσίες τους. Είναι όμως σίγουρο, πως οι Akum δεν θα έβλαπταν τους Εβραίους μόνο για δέματα χρηματικά."*

ΣΤΟ *Pesachim* (25α) αναφέρεται:

Ό *Ραββίνος Jochanan λέει: Ιατρική βοήθεια μπορεί να γίνει δεκτή απ"όλους* εκτός *από τους ειδωλολάτρες, τους μοιχούς και τους δολοφόνους".*

4. ΟΧΙ ΩΣ ΚΟΥΡΕΑΣ

Λέει το *Iore Dea* (156, 1):

"Μην δεχθείς να *σε ξυρίσει ένας Akum αν δεν είναι μαζί σου και οι Εβραίοι φίλοι σου. Μερικοί υποστηρίζουν* ότι δεν *επιτρέπεται να δεχθεί ο Εβραίος να τον ξυρίσει ένας Akum ακόμα και παρουσία άλλων, εκτός κι αν βλέπει τον εαυτό του στον καθρέφτη" (* Δεν αναφερόμαστε εδώ στο ξύρισμα του γενιού, αλλά στο κόψιμο των μαλλιών γύρω από το λαιμό. Γιατί, ο Εβραίος που θα κόψει το γένι του διαπράττει πέντε αμαρτήματα, ένα για κάθε εξοχή του (σχήμα άστρου) - (βλ. Maimonides στο Hilkhoth Akum, XII, 5).*

5· ΟΧΙ ΩΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡΑΣ

Αναφέρει το *Abhodah Zarah* (26α):

"Οι *Ραββίνοι μας λένε, ότι δεν πρέπει ποτέ να επιτρέπεται σε μια ξένη γυναίκα* να κάνει *τη μαμή στη γέννηση ενός παιδιού του Ισραήλ, γιατί αυτοί επιδίδονται στο "χύσιμο αίματος". Οι Πρεσβύτεροι, ό-μως, λένε ότι μπορεί μια ξένη να κάνει* αυτή τη δουλειά *υπό τον όρο ότι θα είναι παρούσες και άλλες Εβραίες, αλλά ποτέ*

μόνη. Ο Ραββίνος Meir, παρ"όλα αυτά, λέει ότι δεν επιτρέπεται ούτε και παρουσία άλλων, γιατί μπορεί να συνθλίψει *το μαλακό κεφάλι του παιδιού με το χέρι της και να το σκοτώσει, και μπορεί να το κάνει αυτό χωρίς να την πάρουν είδηση οι παρευρισκόμενοι."*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΙ

ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΟΝΤΑΙ

Οι οπαδοί "εκείνου του ανθρώπου", του οποίου το όνομα για τους Εβραίους σημαίνει "Είθε το όνομα του και η μνήμη του να σβήσουν για πάντα", θα πρέπει να θεωρούνται μόνο ως άνθρωποι τους οποίους θα ήταν καλό να εξοντωθούν. Τους αποκαλούν Ρωμαίους και τύραννους, που κρατούν αιχμάλωτα τα παιδιά του Ισραήλ. Η καταστροφή τους θα ελευθερώσει τους Εβραίους από αυτή την Τέταρτη Αιχμαλωσία. Κατά συνέπεια, κάθε Εβραίος θα πρέπει να κάνει ότι μπορεί για να καταστρέ-ψει το ασεβές βασίλειο των Εδωμιτών που κυβερνά όλο τον κόσμο. Επειδή, όμως, δεν είναι παντού και πάντα δυνατό να γίνει αυτού του είδους η εξόντωση των Χριστιανών, το Ταλμούδ διατάζει ότι θα πρέπει να τους επι-τίθονται τουλάχιστο έμμεσα. Συγκεκριμένα, θα πρέπει να τους τραυματίζουν με κάθε δυνατό τρόπο και έτσι, μειώνοντας τη δύναμη τους, να βοηθούν στην ολοκληρωτική καταστροφή τους. Οπουδήποτε είναι εφικτό, ο Εβραίος θα πρέπει να σκοτώνει Χριστιανούς, και μάλιστα ανελέητα.

ΑΡΘΡΟ Ι - ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΛΑΠΤΟΝΤΑΙ

Ο Εβραίος είναι υποχρεωμένος να βλάπτει τους Χριστιανούς οπουδήποτε μπορεί, τόσο έμμεσα, με το να μη τους προσφέρει βοήθεια με κανέναν τρόπο, όσο και άμεσα, με το να καταστρέφει τα σχέδια τους, και δεν θα πρέπει να σώζει κάποιον Χριστιανό που κινδυνεύει να πεθάνει.

Ι. ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΝΟΥΝ ΤΙΠΟΤΑ ΚΑΛΟ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ Στο *Zohar* (1, 256) διαβάζουμε:

"Αυτοί που πράττουν κάτι καλό για τους Akum... δεν θα αναστηθούν ανάμεσα από τους νεκρούς."

Μερικές φορές επιτρέπεται να κάνουν καλό στους Χριστιανούς, μόνο όμως, για να βοηθηθεί το Ισραήλ, και συγκεκριμένα, για χάρη της ειρήνης και για να κρύψουν το μίσος τους προς αυτούς. Ο Maimonides λέει **στο *Hilkhoth Akum* (X,6):**

"Οι Εθνικοί που έχουν ανάγκη πρέπει να βοηθιούνται το ίδιο με τους Εβραίους που έχουν ανάγκη, για χάρη της ειρήνης..." Στο *Iore Dea* (148, 12 *Hagah)* αναφέρεται:

"Γι"αυτό το λόγο, αν πας σε κάποια πόλη και **τους** ***βρείς να γιορτάζουν, μπορείς να προσποιηθείς ότι μοιράζεσαι τη χαρά τους, για να κρύψεις το μίσος σου. Όσοι, όμως, νοιάζονται για τη σωτηρία της ψυ-χής τους, θα πρέπει να αποφεύγουν τέτοιου είδους γιορτές. Θα πρέπει να το κάνεις γνωστό ότι είναι μισητό να μοιράζεσαι τη χαρά τους, αν μπορείς να το γνωστοποιήσεις αυτό χωρίς να περιπέσεις στην έ-χθρα τους."***

1. ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΝΑ ΕΠΑΙΝΕΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟ

Αναφέρεται στο *Abhodah Zarah* (20,a, *Toseph):*

"Δεν πρέπει να λες τίποτα που να τους επαινεί, από φόβο μήπως **ειπωθεί;** ***"Πόσο καλοί είναι οι Goim!"***

(* Ο Maimonides *[Hilk. Akum,* X, 5) προσθέτει: Επιπλέον, θα πρέπει να ψάχνεις ευκαιρία να χωθείς ανάμεσα τους και να μάθεις για τις διαβολικές πράξεις τους.") Κατ' αυτόν τον τρόπο εξηγούν τα λόγια του *Δευτερο-νομίου* (VII, 2) "... και δε θα δείξεις έλεος γι' αυτούς *[Goim]",* όπως αναφέρεται στο *Gemarah.* Ο Ραββίνος S. Iarchi εξηγεί αυτό το κομμάτι της Βίβλου, ως ακολούθως:

"Μην τους κάνετε φιλοφρονήσεις γιατί απαγορεύεται να λέτε: πόσο καλοί είναι οι Goim." Στο *Iore Dea* (151, 14) λέει:

"Δεν επιτρέπεται σε κανένα να τους επαινεί ή να λέει πόσο καλός είναι ένας Akum, πόσο μάλλον να επαινεί της πράξεις τους, ή να εξιστορεί οτιδήποτε γι' αυ-τούς το οποίο θα μπορούσε να συντελέσει στο να δοξαστούν. Αν όμως, με τον έπαινο αποσκοπείτε στην εξύμνηση του ονόματος του Θεού, που έχει δημιουργήσει άξια πλάσματα, τότε επιτρέπεται να το κάνετε."

2. ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΕΒΡΑΙΟ ΝΑ ΑΝΑ ΦΕΡΕΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥ-ΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΔΩΛΟ-ΛΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥΣ

Στο *Hilkhoth Akum* (V, 12) διαβάζουμε ότι απαγορεύεται επίσης να αναφέρεται το όνομα των *Akum.* γιατί έ-χει γραφτεί *(Έξοδος* XXIII, 13): ... και μην αναφέρετε άλλους θεούς."

3. ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ ΤΟΥΣ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΑΦΕ ΡΟΝΤΑΙ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΤΙΚΑ

Λέει στο *Iore Dea* (146, 15):

"Τα είδωλα τους θα πρέπει να καταστρέφονται ή να αποκαλούνται με περι-φρονητικά ονόματα." Στο *Ibidem* (147, 5):

"Επιτρέπεται ο χλευασμός των ειδώλων, και απαγορεύεται να ειπωθεί σε Goi: Είθε ο θεός σου να σε βοηθήσει ή Ελ-

πίζω να πετύχεις."

Ο Ραββίνος Bechai, εξηγώντας το κείμενο του *Δευτερονομίου* σχετικά με το μίσος προς την ειδωλολατρεία λέει:

> ***"Η Γραφή μας διδάσκει να μισούμε τα είδωλα και να τα αποκαλούμε με αισχρά ονόματα. Άρα αν το όνομα μιας εκκλησίας είναι Bethgalia - Οίκος Μεγαλοπρέπειας", θα πρέπει να την αποκαλούμε Be-thkaria - ένας ασήμαντος οίκος, ένας σταύλος γουρουνιών, ένα αποχωρητήριο. Η λέξη Karia δηλώνει ένα υποβαθμισμέ-νο και φτωχό μέρος."***

Σε πολλές περιπτώσεις έχουν δωθεί από τους Εβραίους αισχρά ονόματα για χριστιανικά πράγματα. Δεν θα ήταν ασήμαντο να αναφερθούν μερικά από αυτά τα ονόματα που δίνουν οι Εβραίοι σε πράγματα και πρόσωπα, τα οποία θεωρούνται ιερά και αγαπητά στους Χριστιανούς: Ο ΙΗΣΟΥΣ - αποκαλείται ασεβώς *Jeschu,* που σημαίνει "Είθε το όνομα του και η μνήμη του να σβηστούν". Το κανονικό του όνομα στα Εβραϊκά είναι Jeschua, σημαίνει Σωτηρία.

Η **ΜΑΡΙΑ, Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ** - αποκαλείται *Charia,* που σημαίνει κοπριά ζώων, περίττωμα (Γερμανικά: Dreck). Το κανονικό της όνομα στα Εβραϊκά είναι Miriam.

ΟΙ **ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΑΓΙΟΙ** - αποκαλούνται *Kededchim* (cinavedos) που σημαίνει θηλυπρεπείς άντρες (Μοιραίοι), αντί του κανονικού Εβραϊκού ονόματος Kedoschim. Οι άγιες γυναίκες ονομάζονται Kedeschoth, Πόρνες.

Η **ΚΥΡΙΑΚΗ** — την αποκαλούν η ημέρα της *συμφοράς.*

Η **ΓΙΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ** - την ονομά ζουν *Nital,* λέξη που υποδηλώνει εξολόθρευση.

ΤΟ **ΠΑΣΧΑ** - δεν το ονομάζουν *Pesach (Passover),* όπως κανονικά θα έπρεπε, αλλά *Ketsach,* που σημαίνει αποκοπή, ή *Kesach,* Αγχόνη.

ΜΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ δεν αποκαλείται *Beth Hattefillah,* δηλ. Οίκος Προσευχής, αλλά *Beth Hattiflah,* δηλ. Οίκος της Ματαιότητας, Οίκος του Κα-

κού.

ΤΑ ΕΥΑΓι' ΕΛΙΑ - τα ονομάζουν *Aaron Gilaion,* Βιβλία της Ανομίας.

ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΕΣ ΘΥΣΙΕΣ - ονομάζονται Προσφορές Κοπριάς. ΣΤΟ Ταλμούδ της Ιερουσαλήμ (πεδ. 136) βλέπουμε τα παρακάτω:

Όποιος τους δει να *mezabbelim* (να αφοδεύουν - να θυσιάζουν) στο είδωλο τους, ας πει (*Έξοδος* ΧΧΙ-Ι 20): "Αυτός που Θυσιάζει σε είδωλο θα καταστραφεί παντελώς."

Ο Ραββίνος Iarchi (αναφερόμενος στο *Num.* XXV, 3) διδάσκει ότι οι Εθνικοί τιμούν το θεό τους με το να αφοδεύουν μπροστά του.

ΜΙΑ ΝΕΑΡΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΗ - αποκαλείται *Schaw-wesschicksel*, δηλ. Βρώμα του Σαββάτου, αυτή που κάνει τις δουλειές των Εβραίων στη γιορτή του Σαββάτου.

4. ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΣΕ ΕΒΡΑΙΟ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΔΩΡΑ ΣΕ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ

Διαβάζουμε στο *Hilkhoth Akum* (X, 5):

> ***"Απαγορεύεται να κάνουν δώρα στους Goim, ενώ επιτρέπεται σ' έναν προσήλυτο, που ζει ανάμεσα στους Εβραίους, γιατί έχει ειπωθεί το εξής: Στον ταξιδιώτη που περνάει από τη πόλη σας, δώστε του φαγητό να φάει, ενώ στους Εθνικούς πουλή-στε το, δηλ. μην το δώσετε, αλλά να το πουλήσετε."*** ΣΤΟ *Iore Dea* (151, 11) αναφέρεται το εξής:
>
> ***Απαγορεύεται να κάνει ο Εβραίος δώρα σε Akum, τον οποίο δεν θα συναναστραφεί φιλικά."***

Το Ταλμούδ όμως επιτρέπει στον Εβραίο να κάνει δώρα σε Εθνικούς, τους οποίους γνωρίζει και από τους οποίους να πάρει κάποια σε αντάλλαγμα.

5. ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΣΕ ΕΒΡΑΙΟ ΝΑ ΠΟΥΛΗΣΕΙ ΤΟ ΚΤΗΜΑ ΤΟΥ ΣΕ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟ

ΣΤΟ *Iore Dea* (334, 43) αναφέρεται:

> ***"Σε 24 περιπτώσεις θα πρέπει ο Εβραίος να αποκηρύττει, και συγκεκριμέ-να ... (8) Όποιος πουλήσει το κτήμα του***

σε Akum θα πρέπει να εξοριστεί - εκτός κι αν αναλάβει να επανορθώσει όλο το κακό που θα γίνει, σαν συνέπεια του ότι οι Akum θα μένουν κοντά στους Εβραίους."

6. ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΚΑΠΟΙΑΣ ΤΕΧΝΗΣ ΣΤΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ Στο *Iore Dea* (154,2) αναφέρεται ότι

"Δεν επιτρέπεται να διδάσκεται οποιαδήποτε τέχνη στους Akum."

II. Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΛΑΠΤΕΤΑΙ

Εφόσον οι *Goim* υπηρετούν τους Εβραίους σαν υποζύγια, συνεπάγεται ότι ανήκει στους τελευταίους η ζωή τους και όλα τα υπάρχοντα τους:

Η ζωή ενός Goi και όλη του η φυσική δύναμη ανήκει στον Εβραίο" (A. Rohl. Die. Polem. σελ. 20).

Οι Ραββίνοι προασπίζονται το αξίωμα ότι ο Εβραίος μπορεί να κάνει δικό του οτιδήποτε ανήκει στους Χριστιανούς και για οποιονδήποτε λόγο, ακόμα και με απάτη. Ούτε και μπορεί αυτή η πράξη να εκληφθεί σαν ληστεία, αφού ο Εβραίος παίρνει απλά ότι του ανήκει. Στο *Babha Bathra* (546) διαβάζουμε σχετικά: **"Όλα όσα *ανήκουν στους Goim είναι σαν μια έρημο: ο πρώτος που θα τύχει να περάσει και τα πάρει, μπορεί να ισχυριστεί ότι είναι δικά του."***

1. ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΝΗΜΕΡΩΘΟΥΝ ΑΝ ΠΛΗΡΩΝΟΥΝ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΕΒΡΑΙΟ

Στο *Choscher Hammischpat* (183, 7) αναφέρονται τα ακόλουθα:

"Αν στείλεις κάποιον να ζητήσει εξόφληση από έναν Akum και ο τελευταίος πληρώσει παραπάνω, τότε ο εισπράκτορας μπορεί να κρατήσει τη διαφορά. Αν όμως

ο εισπράκτορας δεν το ξέρει, τότε μπορείς να κρατήσεις *τη διαφορά εσύ ο ίδι-*
ος"

2. Η ΧΑΜΕΝΗ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΤΑΙ

Λέει στο *Choschen Hammischpat* (266, 1):

Ό *Εβραίος μπορεί* να *κρατήσει οτιδήποτε βρει και ανήκει σε Akum, μιας και τα βιβλία λένε: "Επέστρεφε* στους αδελφούς *σου,* ότι έχει *χαθεί" (Δευτερονόμιο XXII, 3). Όποιος επιστρέφει τη χαμένη ιδιοκτησία [στους Χριστιανούς] πράττει* αντίθετα *στο Νόμο. Είναι αξιέπαινη, όμως* η επιστροφή *χαμένης ιδιοκτησίας αν γίνεται για να εξυμνηθεί το όνομα του Θεού, δηλαδή αν με την πράξη αυτή οι Χριστιανοί θα επαινούν τους Εβραίους και θα τους θεωρούν τίμιους ανθρώπους."*

3. ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΕΞΑΠΑΤΗΘΟΥΝ

Στο *Babha Kama (113b) αναφέρεται:*

"Επιτρέπεται η εξαπάτηση ενός Goi."

Και στο *Choschen Ham.* (156, 5, Hagah):

"Αν κάποιος Εβραίος συνεργάζεται καλά με έναν Akum, τότε δεν επιτρέπεται σε ορισμένες περιπτώσεις σε άλλους *Εβραίους να συνεργαστούν* κι αυτοί με τον ίδιο *Akum. Σε άλλες περιπτώσεις, όμως, είναι διαφορετικά και επιτρέπεται σε άλλο Εβραίο να συνεργαστεί με τον ίδιο Akum, να τον εξαπατήσει και να του πάρει τα χρήματα του. Γιατί η περιουσία ενός Akum θεωρείται κοινή ιδιοκτησία και ανήκει στον πρώτο που θα καταφέρει να του την αποσπάσει, Υπάρχουν, βέβαια, μερικοί που υποστηρίζουν ότι αυτό δεν πρέπει να γίνεται."*

Και σε άλλο σημείο στο *Choschen Ham* αναφέρεται (183, 7 *Hagah):*

Άν κάποιος Εβραίος συνδιαλλάσεται

με έναν Akum και ένας άλλος Ισραηλίτης έρθει και *εξαπατήσει* τον *Akum, είτε με νεύτικη μεζούρα, είτε στο ζυγί, είτε στο μέτρημα θα πρέπει να μοιραστεί το κέρδος του με τον πρώτο Ισραηλίτη, πρώτον αφού και οι δύο πήραν μέρος στην συνδιαλλαγή και δεύτερον για να τον βοηθήσει να τα βγάλει πέρα."*

4. Ο ΕΒΡΑΙΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΡΟΣΠΟΙΗΘΕΙ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΕΞΑΠΑΤΗΣΕΙ ΧΡΙΣΤΙ-ΑΝΟΥΣ

Διαβάζουμε σχετικά στο *Iore Dea* (157, 2. Hagah):

"Αν ο Εβραίος μπορεί να τους εξαπατήσει [τους ειδωλολάτρες] προσποιούμενος ότι είναι λάτρης των αστεριών, ας το κάνει" (* Αυτό το κομμάτι υπάρχει επίσης και στην έκδοση της Vilna του 1873)*

5. ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΕΒΡΑΙΟ ΝΑ ΕΞΑΣΚΕΙ ΤΗΝ ΤΟΚΟΓΛΥΦΙΑ ΣΤΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ

ΣΤΟ *Abhodah Zarah* (54α) λέει:

"Επιτρέπεται η τοκογλυφία προς τους Αποστάτες που βυθίστηκαν στην ειδωλολατρία." (* Οι Εβραίοι αποκαλούν το μυστήριο της Βάπτισης Schomed, και τους αποστάτες βαπτισμένους Εβραίους, Meskhummad).*

Και στο *Iore Dea* (159, 1) βρίσκουμε τα εξής:

"Σύμφωνα με το Torah, επιτρέπεται ο έντοκος δανεισμός χρημάτων σε Akum. Κάποιοι από τους Πρεσβύτερους, όμως, είναι αντίθετοι μ' αυτό, με εξαίρεση την περίπτωση ζωής και θανάτου. Σήμερα η τοκογλυφία επιτρέπεται για οποιονδήποτε λόγο."

III. ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΛΑΠΤΟΝΤΑΙ ΣΕ ΘΕΜΑΤΑ ΝΟΜΙΚΑ

1. Ο ΕΒΡΑΙΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΕΙ ΦΕΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΕΠΙΟΡΚΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΕΙ ΧΡΙ ΣΤΙΑΝΟ

Στο *Babha Kama* (113α) αναφέρεται:

> ***Ή διδασκαλία μας λέει* τα *εξής: Όταν ένας Εβραίος και ένας Goi έρχονται να λύσουν τις διαφορές τους στο δικαστήριο, απάλλαξε τον Εβραίο, αν μπορείς, βασιζόμενος στους νόμους του Ισραήλ. Αν ο Goi κερδίσει τη δίκη, πες του ότι αυτό θέλουν οι νόμοι μας. Αν όμως, ο Εβραίος μπορεί να απαλλαγεί βάσει του νόμου των Εθνικών, απάλλαξε τον και πες ότι έγινε σύμφωνα με τους δικούς μας νόμους. Αν δεν μπορεί να γίνει αυτό, τότε προχώρα ενάντια στον Goi αμείλικτα, όπως συμβουλεύει ο Ραββίνος Ischmael.* Αντίθετα, *ο Ραββίνος Akibha, υποστηρίζει ότι δεν μπορείς να ενεργήσεις υστερόβουλα, γιατί υπάρχει φόβος να βεβηλωθεί το Όνομα του Θεού και να κατηγορηθεί ο Εβραίος για ψευδορκία."***

Μια υποσημείωση, όμως, εξηγεί τον όρο που θέτει ο Ραββίνος Akibha, όπως παρακάτω:

"Το όνομα του Θεού δε βεβηλώνεται όταν ο Εβραίος ψεύδεται εν αγνοία του Goi."

Και λέει παρακάτω το *Babha Kama* (1136):

> ***"Το Όνομα του Θεού δε βεβηλώνεται όταν, για παράδειγμα, ένας Εβραίος ψεύδεται λέγοντας σ"ένα Goi: "Είχα δώσει* κάτι στον *πατέρα σου, τώρα που πέθανε,*** *πρέπει να μου* το επιστρέψεις", εφόσον ο **Goi δεν *ξέρει ότι ψεύδεται."***

2. Ο ΕΒΡΑΙΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΨΕΥΔΟΡΚΗΣΕΙ ΜΕ ΚΑΘΑΡΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Στο *Kallah* (lb, σελ. 18) διαβάζουμε:

> ***"Εκείνη (η μητέρα του mamzer) του είπε: Όρκίσου μου". Και ο Ραββίνος Aki-***

bha ορκίστηκε με τα χείλη αλλά εσωτερικά ακύρωσε τον όρκο."

Ένα παρόμοιο κείμενο βρίσκουμε στο *Schabbuoth Hagaroth* του Ραββίνου Acher (6b):

"Αν ο άρχοντας μιας πόλης αναγκάσει τους Εβραίους να ορκιστούν ότι δεν θα δραπετεύσουν ούτε θα κλέψουν, μπορούν να ψευδορκήσουν λέγοντας μέσα τους πως δεν θα δραπετεύσουν σήμερα ούτε και θα κλέψουν τίποτε σήμερα."

IV. ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΒΛΑΠΤΟΝΤΑΙ ΣΕ ΘΕΜΑΤΑ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ

Οι Εβραίοι δεν πρέπει να φείδονται τα μέσα για να πολεμούν τους τύραννους, που τους κρατούν σ' αυτήν την Τέταρτη Αιχμαλωσία, ώστε να μπορέσουν να ελευθερωθούν. Πρέπει να πολεμούν τους Χριστιανούς με οξύνοια και να μην εμποδίζουν οτιδήποτε κακό μπορεί να τους συμβεί: δεν πρέπει να φροντίζουν τους ασθενείς τους, οι γυναίκες τους πρέπει να μένουν αβοήθητες κατά τη διάρκεια του τοκετού, και γενικά δεν πρέπει να τους σώζουν όταν βρίσκονται σε κίνδυνο.

1. Ο ΕΒΡΑΙΟΣ ΠΡΕΠΕΙ ΠΑΝΤΑ ΝΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΕΞΑΠΑΤΗΣΕΙ ΤΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ Στο *Zohar* (I, 160α) αναφέρεται:

Ό Ραββίνος Jehuda του είπε [στο Ραββίνο Chezkia]:

"Αξιέπαινος είναι αυτός που μπορεί να ελευδερωθεί από τους εχθρούς του Ισραήλ και ακόμα πιο αξιέπαινος είναι αυτός που απαλλάσεται από αυτούς και ταυτόχρονα τους πολεμάει". Ο Ραββίνος Chezkia τότε ρώτησε: "Πως πρέπει να τους πολεμήσουμε; Και ο Ραββίνος Jehuda απο-κρίθηκε: "Με τη βοήθεια μιας σοφής συμβουλής θα κάνεις πόλεμο εναντίον τους". (Γνωμικό, κεφ. 24,6). Μα τι είδους πόλεμο; Τον πόλεμο που ο γιος κάθε ανδρώ-

που θα πρέπει να κηρύττει ενάντια στους εχθρούς του, τον ίδιο που κήρυξε και ο Ιακώβ ενάντια στο Esau - με απάτη και πανουργία, όταν είναι εφικτό. Πρέπει να τους πολεμάμε ασταμάτητα, μέχρι να επαναφέρουμε την τάξη. Γι' αυτό το λόγο το λέω θετικά ότι θα πρέπει να απελευθερω-θούμε απ' αυτούς και να τους εξουσιάσου-με".

2. ΕΝΑΣ ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΦΗΝΕΤΑΙ ΑΒΟΗΘΗΤΟΣ

ΣΤΟ *Iore Dea* (158,1) αναφέρεται ότι

Όι Akum δε πρέπει να θεραπεύονται, ούτε και επί πληρωμή, εκτός και αν αυτή η συμπεριφορά προκαλέσει την έχθρα τους".

3. ΜΙΑ ΕΤΟΙΜΟΓΕΝΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΦΗΝΕΤΑΙ ΑΒΟΗΘΗΤΗ.

ΣΤΟ *Orach Chaiim* (330, 2) διαβάζουμε τα εξής:

"Καμιά βοήθεια, ακόμα και η παραμικρή, δεν πρέπει να παρέχεται σε γυναίκα Akum που βρίσκεται στον τοκετό την ημέρα του Σαββάτου, γιατί αυτή η γιορτή δεν πρέπει να βεβηλώνεται".

4. ΕΝΑΣ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΠΡΕ ΠΕΙ ΝΑ ΑΦΗΝΕΤΑΙ ΑΒΟΗΘΗΤΟΣ

ΣΤΟ *Choschem Ham.* (425, 5) αναφέρεται:

"Αν δεις έναν αιρετικό, ο οποίος δεν πιστεύει στο Torah, να πέφτει μέσα σ' ένα πηγάδι στο οποίο υπάρχει σκάλα, βιάσου και πάρε αμέσως την σκάλα μακριά του, λέγοντας: "Πρέπει να πάω τώρα να κατεβάσω το γιό μου από μια σκεπή, θα σου φέρω τη σκάλα πίσω σε λίγο" ή κάτι παρόμοιο. Τους Kuthaei, όμως, που φυλάνε τα πρόβατα τον Ισραηλιτών και δεν είναι **εχθροί μας, δεν θα** *πρέπει να τους σκοτώνουμε άμεσα, αλλά ούτε και να τους σώζουμε από το θάνατο".*

Και στο *Iore Dea* (158, 1) διαβάζουμε:

"Δεν θα πρέπει να σκοτώνουμε τους Akum άμεσα, μιας και δεν είναι εχθροί μας, ούτε όμως και να τους σώζουμε όταν κινδυνεύουν να σκοτωθούν. Για παράδειγμα, αν δεις κάποιον απ"αυτούς να πέφτει στη θάλασσα *μην προσπαθήσεις* να *τον τραβήξεις έξω, εκτός κι αν σου υποσχεθεί χρήματα."*

אסור לרחם עליהם שנאמר ולא
תחנם לפיכך אם ראה גוי עובד
כו"ם אובד או טובע בנהר לא
יעלנו : ראהו נטוי למות לא
יצילנו אבל לאבדו בידו או
לדחפו וכיוצא בזה אסור מפני
שאינו עושה עמנו מלחמה .

Ο Maimonides, στο *Hilkhoth Akum* (X, 1) λέει:

"Μην τους λυπάστε, γιατί τα κείμενα λένε (Δευτερονόμιο VII, 2): Μη δείχνετε έλεος προς αυτούς. Γι' αυτό το λόγο, αν δείτε έναν Akum να βρίσκεται σε κάποια δυσκολία ή να πνίγεται, μην σπεύσετε να τον βοηθήσετε. Και αν κινδυνεύει να πεθάνει, μην τον σώσετε από το θάνατο. Δεν είναι όμως σωστό να τους σκοτώσετε με το ίδιο σας το χέρι, σπρώχνοντας τους μέσα σ' ένα πηγάδι ή με κάποιον άλλο τρόπο, εφόσον δεν είναι σε εμπόλεμη κατάσταση μαζί μας."

ΑΡΘΡΟ II - ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΘΑΝΑΤΩΝΟΝΤΑΙ

ΤΕΛΟΣ, το Ταλμούδ ορίζει ότι οι Χριστιανοί θα πρέπει να θανατώνονται ανελέητα, Στο *Abhodah Zarah* (266) διαβάζουμε:

> Οι *αιρετικοί,* οι *προδότες και* οι *αποστάτες θα πρέπει* να ρίχνονται *σ' ένα πηγάδι και κανείς να μην τους σώζει".*

Επίσης στο *Choscher Hammischpat* (388, 10):

> "Οι *κατάσκοποι πρέπει, ακόμα και στις μέρες μας, να* θανατώνονται, *όπου και αν γίνονται αντιληπτοί, ακόμα και πριν ομολογήσουν. Έστω αν κάποιος απ' αυτούς παραδεχτεί ότι* ήθελε να κάνει κακό μόνο σε *κάποιον συγκεκριμένο, και αυτό το κακό δεν ήταν και τόσο μεγάλο, είναι αρκετό να καταδικαστεί σε θάνατο. Θα πρέπει να προειδοποιηθεί, όμως, να μην ομολογήσει κάτι τέτοιο. Αν όμως επιμένει αναιδώς και λέει "Οχι, θα το ομολογήσω", τότε θα πρέπει να θανατωθεί και όσο πιο σύντομα, τόσο το καλύτερο. Αν δεν υπάρχει χρόνος να προειδοποιηθεί, δεν είναι απαραίτητο να γίνει. Υπάρχουν μερικοί που υποστηρίζουν πως οι προδότες θα πρέπει να καταδικάζονται σε θάνατο μόνο όταν είναι αδύνατο να τους εξοντώσουμε ακρωτηριάζοντας τους, δηλαδή, κόβοντας τους τη γλώσσα ή βγάζοντας τους τα μάτια, και αν ο ακρωτηριασμός είναι εφικτός δεν θα πρέπει να* θανατώνονται, για-*τί δεν είναι χειρότεροι από άλλους που μας καταδικάζουν".*

Και λίγο πιο κάτω (388, 15), συνεχίζει:

> *"Αν μπορεί να αποδειχτεί ότι κάποιος πρόδωσε το Ισραήλ τρεις φορές, ή ότι έδωσε τα λεφτά των Ισραηλιτών στους Akum, θα πρέπει να* βρεθεί, μετά *από ώ-ριμη* σκέψη, *κάποιος τρόπος για να* εξαλειφθεί *από το πρόσωπο της γης".*

כר"א בעכ"ום אבל המוסרים
והאפיקורסין מישראל מצוה
לאבדן ביד ולהורידן עד באר
שחת מפני שהן מצירין לישראל
ומסירין את העם מאחרי ה'

Ακόμα και ο Χριστιανός που θα συλληφθεί να μελετάει το Νόμο του Ισραήλ, αξίζει θάνατο. Στο *Sanhedrin* (59α) αναφέρεται:

Ο Ραββίνος Jochanan λέει: Ό *Goi* που "σκαλίζει" το Νόμο, είναι ένοχος θανάτου".

II. ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΠΟΥ ΒΑΠΤΙΖΟΝΤΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΘΑΝΑΤΩΝΟΝΤΑΙ

Στο *Hilkhoth Akum* (X, 2) αναφέρεται:

> *"Αυτά τα πράγματα [τα -παραπάνω αναφερόμενα] ισχύουν νια τους ειδωλολάτρες. Αλλά και οι Ισραηλίτες που απομακρύνονται από τη θρησκεία τους και γίνονται Επικούρειοι, θα πρέπει να θανατώνο-νται, και να καταδιώκονται ως το τέλος. Γιατί αυτοί είναι που θλίβουν το Ισραήλ και στρέφουν τους ανθρώπους ενάντια στο Θεό."*

Διαβάζουμε στο *Iore Dea* (158, 2 *Hagah):*

> *"Οι αρνησίθρησκοι Εβραίοι που απολαμβάνουν τα επίγεια με τους Akum, και οι οποίοι εθίζονται στη λατρεία των άστρων και των πλανητών,* θα *πρέπει να* θανατώνονται".

Παρόμοια στο *Choschen Hammm* (425, 5):

> Όι *Εβραίοι που γίνονται επικούρειοι, και εθίζονται στη λατρεία των άστρων και των πλανητών και οι οποίοι αμαρτάνουν με κακεντρέχεια, επίσης, αυτοί που καταναλώνουν κρέας πληγωμένων ζώων, ή και ντύνονται με ρούχα που φανερώνουν ματαιοδοξία και αξίζουν το όνομα των επικούρειων, όμοια, αυτοί που δεν πιστεύουν στο Torah και στους Προφήτες του Ισραήλ ~ γι' όλους αυτούς ο Νόμος ορίζει* ότι θα *πρέπει να* θανατώνονται. Και *αυτοί που έχουν στα χέρια τους την εξουσία της ζω-ής και του θανάτου, θα πρέπει να φροντίζουν για το θάνατό του. Κι αν αυτό δε μπορεί να γίνει φανερά, θα πρέπει να σύ-ρονται στο θάνατο με απάτη".*

שלשה הן תכופרים בתורה
האומר שאין התורה מעם ה'
אפילו פסוק אחד אפילו תיבה
אחת אם אמר משה אמרו מפי
עצמו הרי זה כופר בתורה וכן
הכופר בפירושה והוא תורה
והמכחיש מגידיה
וביתוס והאומר

Ο Ραββίνος Maimonides παραθέτει, στο *Hilkhoth Teschubhah* (111,8) ένα κατάλογο όσων θεωρείται ότι δεν αποδέχονται το Νόμο:

"Υπάρχουν τρεις τάξεις ανθρώπων, οι οποίοι δεν αποδέχονται το Νόμο του Torah: (1) Αυτοί που ισχυρίζονται ότι το Torah δεν δόδηκε από τον Θεό, ούτε καν μια φράση ή λέξη απ' αυτό, αλλά ήταν έρ γο του Μωϋσή καδ' ολοκληρία. (2) Αυτοί που απορρίπτουν την εξήγηση του Torah, δηλ. τον Προφορικό Νόμο του Mischnach, και δεν αναγνωρίζουν την ανωτερότητα των Διδασκάλων του Νόμου, όπως οι ο παδοί του Tsadok (οι Σαδδουκαίοι) και του Baithos. (3) Αυτοί που υποστηρίζουν ότι ο θεός αντάλλαξε το Νόμο με έναν Νέο Νόμο, και έτσι το Torah είναι πια άνευ α ξίας, αν και αυτοί δεν αρνούνται ότι *το Torah είναι θεόσταλτο, όπως πιστεύουν οι*

\

Χριστιανοί και οι Τούρκοι. Όλοι αυτοί δεν αποδέχονται το Νόμο του Torah".

III. ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΘΑΝΑΤΩΝΟΝΤΑΙ ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΥΡΑΝΝΟΙ

ΣΤΟ *Zohar* (I, 25α) διαβάζουμε:

Όι Ανθρωποι της *Γης* είναι ειδωλολά-*τρες, και γι' αυτούς έχει γραφτεί: Ας εξα-* φανιστούν *από το πρόσωπο της γης. Αφα-νίστε τη μνήμη* των Αμαλακιτών".

Είναι μαζί με μας εδώ στην Τέταρτη Αιχμαλωσία, είναι οι Πρίγκηπες [οι Επίσκοποι]... που είναι πραγματικά Αμαλακίτες".

1. ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΠΡΙΓΚΗΠΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΞΟ ΝΤΩΘΟΥΝ ΠΡΩΤΟΙ

Γιατί αν παραμείνουν στη ζωή, η ελπίδα της απελευθέρωσης των Εβραίων είναι μάταιη και οι προσευχές τους για την απαλλαγή από αυτή την Τέταρτη Αιχμαλωσία χωρίς όφελος. Στο *Zohar* (I, 219 β) διαβάζουμε σχετικά:

"Είναι σίγουρο πως η αιχμαλωσία μας θα κρατήσει έως ότου οι Πρίγκηπες των εθνικών, *που λατρεύουν είδωλα, αφανι-στούν".*

Και λίγο παρακάτω (II, 19α):

Ό *Ραββίνος Jehuda είπε: Ελάτε* **και** *δείτε* τι *συμβαίνει: πως οι πρίγκηπες ε-ξουσιάζουν το Ισραήλ και οι Ισραηλίτες* δεν αντιδρούν. Αλλά η *αγαλλίαση τους θα* ακουστεί *όταν ο πρίγκηπας θα αφανιστεί.* Είναι *γραμμένο στα βιβλία: ο Βασιλιάς* των *Αιγυπτίων πέθανε και σύντομα τα* παι- διό του *Ισραήλ απελευθερώθηκαν από την* αιχμαλωσία, αντέδρασαν φωναχτά και η φωνή *τους εισακούστηκε στο θεό".*

2. ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΠΡΩΤΕΥΣΟΥΣΑ ΤΗ ΡΩΜΗ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΙΣΟΥΝ ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΑΠ ΟΛΑ

Το αποκαλούν Βασίλειο του Esau, και των Εδωμιτών, Βασίλειο της Ξιπασίας, το Φαύλο Βασίλειο, η Ασεβής Ρώμη. Την Τουρκική αυτοκρατορία την ονομάζουν το Βασίλειο των Ισμαηλιτών, το οποίο δεν έχουν πρόθεση να καταστρέψουν. Το Βασίλειο της Ρώμης, όμως, πρέπει

να εξολοθρευτεί, γιατί, όταν η διεφθαρμένη Ρώμη καταστραφεί, θα έρθει η σωτηρία και η ελευθερία στον Εκλεκτό Λαό του Θεού (δηλαδή στους Εβραίους) * (* βλ. Synag. Jud., κεφ. X, σελ. 212).

מה שאמרו הנביאים בחרבן
אדום באחרית הימים על רומי
אמרו כמו שפי׳ בישעיה בפרשת
קרבו גוים לשמוע כי כשתחרב
רומי תהיה גאלת ישראל

Ο Ραββίνος David Kimschi γράφει στο *Obadiam, τα* ακόλουθα:
"Αυτά που οι Προφήτες προείπαν για **την** ***καταστροφή του Εδώμ στις έσχατες μέρες, ήταν για τη Ρώμη, όπως εξηγεί ο Ησαΐας (κεφ. 34,1): Ελάτε κοντά, ..! Είθε, για να ακούσετε... Γιατί όταν η Ρώμη καταστραφεί, το Ισραήλ θα λυτρωθεί".*** **Το ίδιο αναφέρει και ο Ραββίνος Abraham, στο βιβλίο του *Tseror Hammor,* στηγ ενότητα Schoftim: *"Αμέσως μόλις καταστραφεί* η *Ρώμη, θα λυτρωθούμε".***

VI. ΤΕΛΟΣ, ΟΛΟΙ ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ, ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΙΟ ΑΞΙΟΛΟΓΟΙ ΑΠ' ΑΥΤΟΥΣ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΘΑΝΑΤΩΘΟΥΝ

כשר שבגוים הרוג

ΣΤΟ *Abhodah Zarah* (26b, *Tosephoth)* αναφέρεται:

> *"Ακόμα και οι πιο αξιόλογοι από τους Goim, πρέπει να θανατωθούν".*

Βασισμένο στα λόγια του *Iore Dea* (158,1) ότι όσοι από τους Akum δεν βλάπτουν τους Εβραίους, όσοι δηλ. δεν τους πολεμούν, δεν πρέπει να θανατωθούν, το Schulchan Arukh δίνει το εξής νόημα στη λέξη Milchamah — πόλεμος:

> *"Σε περίοδο όμως πολέμου, οι Akum πρέπει να θανατώνονται, όπως γράφουν και τα βιβλία: Οι επιφανείς των Akum αξίζει να πεθάνουν, κτλ."*

V. Ο ΕΒΡΑΙΟΣ ΠΟΥ ΘΑΝΑΤΩΝΕΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟ ΔΕΝ ΔΙΑΠΡΑΤΤΕΙ ΑΜΑΡΤΗΜΑ, ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΜΑΛΛΟΝ ΑΠΟΔΕΚΤΗ ΘΥΣΙΑ ΣΤΟ ΘΕΟ

הסיר חיות הקליפות ותמיתם
ואז תעלה עליך השכינה כאילו
הקטרת קטורת

ΣΤΟ *Sepher Or Israel* (177β) διαβάζουμε: *"Πάρε στα χέρια σου τη ζωή των Kli-photh και σκότωσε τους, και έτσι θα ευχαριστήσεις το Θεό το ίδιο μ' αυτόν που του προσφέρει σαν θυσία"*. Επίσης, στο *Ialkut Simoni* (245c κ. 772), λέει: *"Οποιος χύνει το αίμα των ασεβών είναι τόσο αποδεκτός στο Θεό, όσο και αυτός που του προσφέρει μια θυσία"*.

VI. ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ Η ΜΟΝΗ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΘΥΣΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΣΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΣΤΟ *Zohar* (III, 227b) ο Καλός Ιερεύς λέει:

> ***Ή μόνη αναγκαία θυσία είναι να απομακρύνουμε από κοντά μας όλους τους ακάθαρτους".***

Το *Zohar* (II, 43α), εξηγώντας την εντολή του Μωϋσή σχετικά με την απολύτρωση του πρωτότοκου ενός γαϊδουριού με την προσφορά ενός αμνού, λέει:

> ***"Το γαϊδούρι είναι ο μη—Εβραίος, ο οποίος θα λυτρωθεί με την προσφορά ενός αμνού, που είναι τα διάσπαρτα πρόβατα του Ισραήλ. Αν όμως αρνηθεί τη λύτρωση, τότε σύνθλιψέ του το κρανίο... Πρέπει όλοι αυτοί να διαγραφούν από το***

βιβλίο των ζωντανών καθώς σχετικά μ' αυτούς, έχει ειπωθεί: Όποιος αμαρτήσει απέναντί μου, θα τον διαγράψω από το βιβλίο της ζωής".

VII. ΟΣΟΙ ΘΑΝΑΤΩΝΟΥΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ ΘΑ ΤΙΜΗΘΟΥΝ ΑΝΑΛΟΓΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Διαβάζουμε στο *Zohar* (I, 386 και 39α):

"Όσοι μοιρολόγησαν το χαμό της Σιών και της Ιερουσαλήμ και όλοι όσοι αφάνισαν ειδωλολατρικά έθνη, βρίσκονται στα παλάτια του τέταρτου ουρανού... κι αυτοί που θανάτωσαν ανθρώπους που λάτρευαν είδωλα είναι ντυμένοι με πορφυρά ενδύματα, έτσι ώστε να αναγνωρίζονται και να τιμούνται".

VIII. ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΥΟΥΝ ΠΟΤΕ ΝΑ ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΟΥΝ ΤΟΥΣ GOIM - ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΠΟΤΕ ΝΑ ΤΟΥΣ ΑΦΗΝΟΥΝ ΣΕ ΗΣΥΧΙΑ ΚΑΙ ΝΑ ΥΠΟΤΑΣΣΟΝΤΑΙ ΣΑΥΤΟΥΣ

Στο *Hilkhoth Akum* (X, 1) λέει:

"Μην τρώτε με τους ειδωλολάτρες, ούτε και να τους επιτρέπετε να λατρεύουν τα είδωλα τους, γιατί τα βιβλία γράφουν:* Μήν κάνετε *συμβόλαια μαζί τους, ούτε και να δείχνετε έλεος σ' αυτούς (Δευτερονόμιο κεφ. 7, 2). Είτε να απομακρύνεστε από τα είδωλα τους, είτε θανατώστε τους".

Και στο *Ibidem* (X, 7):

"Σε *περιοχές όπου οι Εβραίοι είναι εξουσιαστές, σε κανένα ειδωλολάτρη δεν θα πρέπει να επιτρέπεται να παραμένει..."*

IX. ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΜΕΝΟΙ ΝΑ ΕΝΩΘΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ ΑΦΑΝΙΖΟΥΝ ΤΟΥΣ ΠΡΟΔΟΤΕΣ ΑΠΟ ΑΝΑΜΕΣΑ ΤΟΥΣ

Στο *Choscher Hamm.* (338, 16), αναφέρεται το εξής:

"Όλοι οι κάτοικοι μιας πόλης είναι υποχρεωμένοι να συνεισφέρουν στα έξοδα για την δολοφονία ενός προδότη, ακόμα κι αυτοί που πληρώνουν κι άλλους φόρους".

X. ΚΑΜΙΑ ΓΙΟΡΤΗ, ΟΣΟ ΣΟΒΑΡΗ ΚΑΙ ΑΝ ΕΙ-ΝΑΙ, ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΜΠΟΔΙΖΕΙ ΤΟΝ ΑΠΟΚΕ-ΦΑΛΙΣΜΟ ΕΝΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ

Διαβάζουμε στο *Pesachim* (496):

> ***"Είπε ο Ραββίνος Eliezer: Επιτρέπεται ο αποκεφαλισμός ενός ηλίθιου" [ενός από τους Ανθρώπους της Γης] στη γιορτή της Εξιλέωσης, όταν πέφτει στην ημέρα του Σαββατου* (* Δεν υπάρχει καμιά μέρα πιο ιερή απ' αυτή) Οι μαθητές του τότε του είπαν: Ραββίνε, θα έπρεπε καλύτερα να πεις η θυσία. Εκείνος όμως απάντησε: Με κανέναν τρόπο, γιατί στη θυσία είναι απαραίτητη η προσευχή, και δεν υπάρχει καμιά ανάγκη για προσευχή όταν αποκεφαλίζεται κάποιος".***

XI. Ο ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΣΤΟΧΟΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΡΑ ΞΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΡΟΣΕΥΧΩΝ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΦΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑ-ΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ

Γι' αυτό οι Εβραίοι φαντάζονται το Μεσσία και Ελευθερωτής τους (δηλαδή τον Αντίχριστο), τον οποίο και αναμένουν, σαν έναν διώκτη ο οποίος θα καταφέρει μεγάλες συμφορές στους μη-Εβραίους. Το Ταλμούδ αναφέρει τρία μεγάλα κακά που θα συμβούν στον κόσμο όταν έλθει ο Μεσσίας. Λέει στο *Schabbath* (118α): ***"Όποιος φάει τρία γεύματα την ημέρα του Σαββάτου θα σωθεί από τα τρία κακά: τις τιμωρίες που θα επιβάλλει ο Μεσσίας, τον πόνο της κόλασης, και τον πόλεμο του Magog. Υπάρχει γραμμένο στα βιβλία: Θεωθείτε, θα στείλω σε εσάς τον Ηλία τον Προφήτη πριν από τον ερχομό της "Ημέρας" του Κυρίου, κτλ.".***

XII. ΣΤΙΣ ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ ΤΟΥΣ ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΕΥ ΧΟΝΤΑΙ ΤΟΝ ΕΡΧΟΜΟ ΤΟΥ ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΟΥ ΜΕΣ-ΣΙΑ, ΕΙΔΙΚΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

> ***"Στείλε το θυμό σου στα έθνη που δεν σε γνωρίζουν, και στα βασίλεια που δεν επικαλούνται το όνομα σου. Στείλε την***

οργή σου σ' αυτούς και άσε τον όλο οργή θυμό σου να τους **αιχμαλωτίσει.** ***Καταδίωξε και κατέστρεψε τους εν βρασμό ψυχής, κάτω από τους ουρανούς του Κυρίου" (* βλ. Sanhedrin, κεφ. VII κοντά στο τέλος, και Iebhammoth, τελευταίο κεφ.).*** **Επίσης προσεύχονται όπως παρακάτω:**

> ***"Για πόσον καιρό θα παραμένει η δύναμη σου αιχμάλωτη και η ομορφιά σου θα κείται κάτω από το χέρι του τυράννου; Ω! Θεέ! Φανέρωσε τη δύναμη και το ζήλο σου ενάντια στους εχθρούς μας. Λύγισε τη δύναμη τους και αφησέ τους στη σύν-χιση..."***
>
> ***"Απόκοψε την ελπίδα των άδικων, κάνε ώστε όλοι οι αιρετικοί να αφανιστούν μονομιάς. Ξερίζωσε, λύγισε και κατέστρεψε*** **το** ***Ξιπασμένο Βασίλειο (των Χριστιανών δηλ.), βιάσου να κάνεις όλους τους αν-θρώπους να υποταχθούν*** **στις** ***μέρες μας".***

ΠΟΣΟ ΟΜΟΡΦΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΙΕΡΑ ΣΚΗΝΩΜΑΤΑ ΣΟΥ Ω! ΙΑΚΩΒ, ΚΑΙ ΟΙ ΣΚΗΝΕΣ ΣΟΥ, Ω! ΙΣΡΑΗΛ!

(Num. 24, 5)

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΑΓΑΠΗΤΕ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ: Σ' αυτό το έργο μου παρέθεσα λήμματα από πολύ λίγα από τα Ταλμουδικά βιβλία, τα οποία αναφέρονται στους Χριστιανούς. Για χάρη συντομίας, και για να απαλλάξω το ευαίσθητο πνεύμα σου, παρέλειψα πολλά άλλα τα οποία θα μπορούσαν να είχαν συμπεριληφθεί. Παρ' όλα αυτά, τα κείμενα που παρέθεσα είναι αρκετά για να δείξουν πόσο αναληθείς είναι οι δηλώσεις των Εβραίων, όταν ισχυρίζονται ότι δεν υπάρ- χει τίποτα στο Ταλμούδ που να διδάσκει μίσος και έ- χθρα κατά των Χριστιανών. Αν σε απώθησε, Χριστιανέ αναγνώστη, η μελέτη των φοβερών βλασφημιών που αναφέρονται σ' αυτό το βιβλίο, μην ξεσπάσεις το θυμό σου επάνω μου. Από την αρχή δεν δήλωσα ότι θα διηγηθώ κάτι ευχάριστο, αλλά ότι θα δείξω απλά τι πραγματικά διδάσκει το Ταλμούδ για τους Χριστιανούς, και δε νομίζω ότι θα μπορούσα να το κάνω αυτό με καλύτερο τρόπο.

Καταλαβαίνω, βέβαια, ότι, αφού η αλήθεια δεν τους ευχαριστεί όλους, θα υπάρξουν πολλοί που θα γίνουν ε- χθροί μου γιατί έγινα μάρτυρας της αλήθειας μ' αυτόν τον τρόπο. **Και αυτό μου το υπενθύμισαν και οι νό- μοι του ίδιου του Ταλμούδ, το οποίο απειλεί με θάνατο τους "προδότες", και ακόμα περισσότερο, οι προειδοποιήσεις εκείνων που ήδη είχαν εμπειρία τον καταδιώξεων που παίρνουν οι Εβραίοι εναντίον όσων δημοσιοποιούν γεγονότα τα οποία δεν είναι υπέρ τους. Όλοι τους προφήτευσαν ότι θα χαθώ**

στο χέρια των Εβραίων. Στην προσπάθεια τους να μ' εμποδίσουν να συνεχίσω την εργασία μου, μερικοί με ικέτευαν να θυμηθώ την τύχη του **Καθηγητή Charini,** ο οποίος σκοτώθηκε ξαφνικά αφού είχε αναλάβει να μεταφράσει το Ταλμούδ στην καθομιλουμένη. Άλλοι, μου υπενθύμισαν την τύχη του **μοναχού Didacus** της Βίλνα, ενός προσήλυτου από τον Ιουδαϊσμό, ο οποίος δολοφονήθηκε άγρια, άλλοι, την τύχη αυτών που καταδιώχτηκαν επειδή αποκάλυψαν **μυστικά της Εβραϊκής θρησκείας.** Άλλοι πάλι με προειδοποίησαν για τον κίνδυνο που θα διέτρεχαν πρόσωπα αγαπητά σε μένα **"Wszak crebie sydzi zabija* ("Αλλά οι Εβραίοι θα σε σκοτώσουν"** -Πολωνική μετάφραση - Ε.Ν.Σ.) ήταν μια φράση που επανέλαβαν πολλοί σε εμένα, εκατοντάδες φορές.

Το βιβλίο που κρατάς αυτή τη στιγμή στα χέρια σου είναι η καλύτερη απόδειξη ότι δεν έδωσα προσοχή στις προειδοποιήσεις των φίλων μου. Το θεώρησα ανάξιο μου να σωπάσω και να αποσιωπήσω την αλήθεια μόνο για χάρη της προσωπικής μου ασφάλειας.

Οτιδήποτε, όμως και να μου συμβεί εξαιτίας αυτού που έκανα, θα το υπομείνω με ικανοποίηση. Είμαι προετοιμασμένος να δώσω τη ζωή μου.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΩ ΜΑΡΤΥΡΑΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

(Ιωάννης, 18: 37)

I.B. PRANAITIS

(Είναι θλιβερά σημαντικό να υπενθυμήσουμε, σε σχέση με τα παραπάνω, ότι ο Πατήρ Pranaitis θανατώθηκε, όπως προείπε, στα χέρια των εχθρών του κατά την διάρκεια της Επανάστασης των Μπολσεβίκων — E.N.S)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Ι

(Προστέθηκε από τον εκδότη)

Η ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΩΝ ΠΑΠΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ

Ο **Πάπας** Αθώος **ΙΙΙ θ**έσπισε τα ακόλουθα:

"Οπως ο Κάιν ήταν *περιηγητής και απόβλητος, ανάξιος να δανατωθεί από οποιονδήποτε, αλλά με το σημάδι το φόβου χαραγμένο στο μέτωπο του, έτσι και οι Εβραίοι... εναντίον των οποίων ακούγεται η φήμη του Χριστού, που το αίμα του χύθηκε άδικα, ... αν και δεν αξίζει να θανατωθούν, θα πρέπει πάντα να είναι διασκορπισμένοι ως περιηγητές πάνω στη γη" (*Migne, Πατρολογία, CCXV, 1291)*

"Αν και οι Χριστιανική ευσέβεια ανέχεται τους Εβραίους ... των οποίων τα προσωπικά σφάλματα τους τους καταδικάζουν σε αέναη δουλεία ... και τους επιτρέπει να συνεχίζουν μαζί μας (αν και οι Μαυριτανοί δεν θα τους ανεχτούν), δεν θα πρέπει να τους επιτραπεί να παραμένουν αγνώμονες σε μας με τέτοιον τρόπο, ώστε να μας ξεπληρώνουν με ύβρη για τις χάρες που τους κάνουμε, και με περιφρόνιση για την οικειότητα που τους δείχνουμε. Γιατί η οικειότητα αυτή απορρέει μόνο από τη φι-λευσπλαχνία μας. Είναι όμως τόσο επικίν-

δυνοι για μας, όσο το έντομο στον πυρήνα ενός μήλου ή το φίδι στο κόρφο μας. *** Επειδή, λοιπόν, έχουν ήδη αρχίσει να ροκανίζουν σαν ποντίκια και να τσιμπάνε σαν φίδια, είναι ντροπή για μας το γεγονός ότι η φωτιά στο στήθος μας, που κατατρώγεται απ' αυτούς, δεν τους αναλώνει *** Αφού είναι φαύλοι σκλάβοι του Κυρίου, για τον θάνατο του οποίου συνωμότησαν με κακεντρέχεια, ας αναγνωρίσουν οι ίδιοι τους εαυτούς τους ως σκλάβους αυτών που ο θάνατος του Χριστού ελευ-θέρωσε"* (Ibid., σελ. 694)

Υπό την αιγίδα του ίδιου Πάπα, Αθώου ΙΙΙ, το Τέταρτο Λατερανό Συνέδριο, στα 1215, υιοθέτησε τους κανόνες Νο 67-70, ψηφίζοντας ως εξής σχετικά με την Ρωμαιοκαθολική συμπεριφορά απέναντι στους Εβραίους:* (βλ. Binius, Concilia Generalia, Τομ. ΙΙ, Μερ. 3, σελ. 695)

Ο πρώτος είναι οικονομικής υφής, και περιέχει προστατευτικά μέτρα για τους Χριστιανούς ενάντια στην πλεονεξία των Εβραίων τοκογλύφων. Μόνο στους Εβραίους επιτρέπονταν να δανείζουν χρήματα με τόκο.

Ο **δεύτερος** ορίζει ότι όλοι οι Εβραίοι θα έπρεπε να διαχωρίζονται από τους Χριστιανούς από τώρα και για πάντα από το χρώμα του ενδύματος τους και ένα διακριτικό σήμα.

Ο **τρίτος** απαγορεύει σ' όλους τους Εβραίους να προσλαμβάνουν Χριστιανούς σαν φροντιστές, δασκάλους, και οικιακούς βοηθούς όπως απαγορεύει και στους Χριστιανούς να συζούν με Εβραίους και Εβραίες. Νομικά, ο γάμος μεταξύ τους είναι αδύνατος.

Ο **τέταρτος** απαγορεύει την αποδοχή νομικής κατάθεσης Εβραίων εναντίον Χριστιανών και ορίζει να προτιμάται η κατάθεση ενός Χριστιανού εναντίον Εβραίου. Προσθέτει επίσης την εντολή να παρακολουθούνται συνέχεια όλοι οι προσηλυτισμένοι και βαπτισμένοι Εβραίοι, από του αρχηγού της Εκκλησίας και του Κράτους, ώστε να μην συνεχίζουν να εξασκούν τις ιεροτελεστίες της προηγούμενης πίστης τους.

Λίγα χρόνια αργότερα, ο **Πάπας Αθώος III** επανέλαβε και επιβεβαίωνε τα διατάγματα του Λατερανού Συμ-βουλίου, ως ακολούθως:

"ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΙΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΥΝΘΛΙΨΕΙ ΤΗΝ ΑΥΘΑΔΕΙΑ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ ΠΟΥ ΚΑΤΟΙΚΟΥΝ ΣΤΑ ΟΡΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ,

> *"Αν* και *δεν είναι δυσάρεστο στο Κύριο,* αλλά μάλλον *αποδεκτό σ' Αυτόν, το ότι η Εβραϊκή Διασπορά ζει και υπηρετεί υπό την κυριαρχία Χριστιανών πριγκήπων *** αυτοί προσβάλουν υπερβολικά στα μάτια της Σεπτής Μεγαλειότητας του Θεού που προτιμούν τους απογόνους των Σταυροφό-ρων από τους κληροδότες του Χριστού ***.* Είναι *γνωστό σε μας ότι στο Βασίλειο της Γαλλίας, οι Εβραίοι έχουν τόσες πολλές ελευθερίες ώστε, σαν τοκογλύφοι -οι οποίοι δεν απομυζούν μόνο τόκο, αλλά και τόκο του τόκου — να αποκτούν τον έλεγχο των περιουσιών των εκκλησιών και των αγαθών Χριστιανών *** Επιπλέον, αν και η Λατερανή Σύνοδος θέσπισε ότι δεν επιτρέπεται στους Εβραίους να έχουν Χριστιανούς υπηρέτες στα σπίτια τους, είτε σαν δασκάλους για τα παιδιά τους είτε για οικιακές εργασίες, είτε για οπιονδήποτε άλλο λόγο, αυτοί εξακολουθούν ακόμα να έχουν Χριστιανούς υπηρέτες και* φροντιστές, με τους *οποίους διαπράττουν βδε-λυγμίες, που ταιριάζει περισσότερο σε σας* να *τους τιμωρείτε, παρά σε μας να τις δι-ηγηθούμε. Επίσης, η ίδια Σύνοδος ξεκα-θάρισε ότι η κατάθεση Χριστιανού εναντίον Εβραίου θα πρέπει να γίνεται δεκτή, ακόμα κι αν οι πρώτοι χρησιμοποιούν Εβραίους μάρτυρες εναντίον Χριστιανού, και όρισε ότι σε μια τέτοια περίπτωση* όποιος *θα προτιμούσε Εβραίους και όχι Χριστιανούς θα καταδικάζονταν σε αφορι-ομό. Εντούτοις, τα πράγματα στο Βασίλειο*

της Γαλλίας έχουν έτσι *ώστε, η κατάθεση Χριστιανών εναντίον Εβραίων να μη γίνεται πιστευτή, ενώ αντίθετα οι Εβραίοι να γίνονται δεκτοί σα μάρτυρες εναντίον Χριτιανών. Και σε μερικές περιπτώσεις, όταν αυτοί στους οποίους Εβραίοι έχουν δανείσει λεφτά με τόκο, φέρνουν Χριστιανούς μάρτυρες για τα γεγονότα της πληρωμής, το ΕΓΓΡΑΦΟ ΤΟ ΟΠΟΙΟ Ο ΧΡΙ-ΣΤΙΑΝΟΣ ΟΦΕΙΛΕΤΗΣ ΑΠΟ ΑΜΕΛΕΙΑ ΑΦΗΣΕ Σ' ΑΥΤΟΥΣ ΑΔΙΑΚΡΙΤΑ, ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΠΙΣΤΕΥΤΟ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΠΟΥ ΦΕΡΝΟΥΝ ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ. Ακόμη, τη Μεγάλη Παρασκευή, αντίθετα προς το νόμο των πόλεων, περπατάνε στους δρόμους και τις πλατείες και, συναντώντας Χριστιανούς οι οποίοι πηγαίνουν από παντού να προσκυνήσουν τον Εσταυρωμένο σύμφωνα με το έθιμο, τους χλευάζουν και προσπαθούν να τους αποτρέψουν απ' αυτό το καθήκον της λατρείας τους. Προειδοποιούμε και προτρέπουμε Τη Γαλήνεια Μεγαλειότητα σας, στο όνομα του Κυρίου (προσθέτοντας και άφεση των αμαρτιών σας), να τιμωρήσετε τους Εβραίους από την αλαζονεία τους *** και να φροντίσετε να επιβληθεί η πρέπουσα τιμωρία σ' όλους τους βλάσφημους αυτής της κατηγορίας, και να μην δωθεί εύκολα άφεση αμαρτιών στους φταίχτες*. (* Migne, op. cit. CCXV, 501) Στα* 1567, ο **Πάπας Πίος V** ακύρωσε το μικρό προνόμιο, που είχε παραχωρήσει στους Εβραίους ο Πίος IV, και με το οποίο τους έδινε τη δυνατότητα να έχουν στην κατοχή τους ακίνητη περιουσία *αξίας* μέχρι 1.500 χρυσά δουκάτα. Διέταξε τους Εβραίους να πουλήσουν τις περιουσίες τους στους Χριστιανούς. Δύο χρόνια μετά, διέταξε να εκδιωχθουν όλοι οι Εβραίοι από τις Κτήσεις της Εκκλησίας:

"Με *το κύρος αυτών εδώ των Διαταγ-*

μάτων, Αποφασίζουμε ότι όλοι οι *Εβραίοι, και των δύο φύλων, που βρίσκονται στην κοσμική μας Επικράτεια, και σε όλες της πόλεις, χώρες, μέρη και βαρωνείες που ανήκουν σ' αυτή, θα αποχωρήσουν ολοκληρωτικά έξω από τα σύνορα, και σε διάστημα τριών μηνών από την ημερομηνία κοινοποίησης των Διαταγμάτων αυτών θα απογυμνωθούν απ' όλα τα αγαθά τους και θα εκδιωχδούν νομικά, σύμφωνα με την αρμόζουσα διαδικασία που ορίζει ο νόμος. Θα γίνουν δέσμιοι της Ρωμαϊκής Εκκλησίας και θα είναι υποκείμενοι σε αέναη δουλεία. Και η αναφερόμενη Εκκλησία θα έχει τα ίδια δικαιώματα επάνω τους, όπως άλλες επικράτειες πάνω στους σκλάβους και δέσμιους τους*. (*Bul. Rom. Pont., VII, 741)* Στα 1244, ο **Πάπας Αθώος IV** διέταξε επίσης να καούν όλα τα εβραϊκά βιβλία. Προέτρεψε τον Βασιλιά της Ιαλλίας όπως παρακάτω:

Ό *αγαπημένος μας Υιός, ο Καγκελάριος του Παρισιού και οι Καθηγητές, δημόσια ενώπιον κληρικών και ανθρώπων, παρέδωσαν στη φωτιά τα πιο πάνω αναφερόμενα βιβλία (Το Ταλμούδ) με όλα τα παραρτήματα τους.*

Στο όνομα τους Κυρίου Ιησού, παρακαλούμε και ικετεύουμε την Ουράνια Μεγαλειότητα σας, εφόσον ξεκινήσατε τόσο αξιέπαινα και με τέτοια ευσέβεια την εκδίωξη αυτών που διαιωνίζουν αυτές τις μισητές υπερβολές, να συνεχίσετε με την πρέπουσα σκληρότητα. Και να στείλετε διαταγή σ' ολόκληρη την επικράτεια του Βασιλείου σας, ώστε τα παραπάνω αναφερόμενα βιβλία με όλα τα γλωσσάρια τους, που έχουν ήδη καταδικαστεί από τους καθηγητές, να παραδοδούν στις φλόγες. Επίσης, να *απαγορεύσετε ρητά στους Ε-*

*βραίους να έχουν χριστιανούς υπηρέτες και φροντιστές" *** (Bull. Rom. Pont. IV, 509)*

Ο Πάπας **Γρηγόριος IX,** έστειλε το ακόλουθο μήνυμα στους αρχιεπισκόπους της Γερμανίας:

Όι *Εβραίοι, τους οποίους δεχόμαστε στον κύκλο μας μόνο από φιλευσπλαχνία, δε θα πρέπει ποτέ να ξεχνάνε το ζυγό της αέναης σκλαβειάς τους, τον οποίο επωμίζονται από δικό τους λάθος. Στο Συμβού-λιο του Τολέδο, ψηφίστηκε να ξεχωρίζουν οι Εβραίοι και των δύο φύλων, από τώρα και στο εξής, από τον τρόπο που ντύνονται. Γι' αυτό διατάζουμε όλους εσάς και τον καθένα χωριστά, να καταπνίξετε τελείως όλες τις υπερβολές των Εβραίων, από φόβο μήπως τολμήσουν να υψώσουν τα κεφάλια τους πάνω από το ζυγό της δουλείας, υβρίζοντας το Λυτρωτή, και να τους απαγορεύσετε οποιαδήποτε συζήτηση με Χριστιανούς σχετικά με την πίστη τους ή τις ιεροτελεστίες τους. Σ' αυτό το θέμα, επικαλούμενος τη βοήθεια της πολιτικής εξουσίας, επιβάλλοντας στους Χριστιανούς που αντιτίθονται, την πρέπουσα τιμωρία που ορίζει* η *Εκκλησία* 7**** *(7 Bull. Rom. Pont., III, 497)*

Ο **Πάπας Ευγένιος IV,** στα 1442, εξέδωσε το ακόλουθο διάταγμα:

"Ορίζουμε και διατάζουμε ότι, *από τώρα και στο εξής, οι Χριστιανοί δεν θα τρώνε ούτε θα πίνουν με Εβραίους, ούτε και θα τους δέχονται στις γιορτές τους, ή θα ζουν μαζί τους ή θα κάνουν μπάνιο μ' αυτούς. Οι Χριστιανοί δεν θα επιτρέπουν σε Εβραίους να κατέχουν πολιτικά αξιώματα ασκώντας επάνω τους εξουσία, ή να κατέχουν δημόσια κρατικά αξιώματα. Οι Εβραίοι δεν επιτρέπεται να ασκούν το επάγγελμα του εμπόρου, του φοροεισπρά-*

κτορα ή του μεσίτη στην αγοροπωλησία των προϊόντων και των αγαθών των Χριστιανών, όπως επίσης απαγορεύεται να ενεργούν ως πληρεξούσιοι, ρυθμιστές ή δι-*κηγόροι σε θέματα γάμου, και να εργάζονται ως μαιευτήρες. Ούτε και μπορούν να συνεργάζονται ή να συνεταιριάζονται με Χριστιανούς. Απαγορεύεται σε Χριστιανό να αφήσει ή να κληροδοτήσει οτιδήποτε στην Διαθήκη του σε Εβραίους ή στην Συναγωγή τους. Δεν επιτρέπεται στους Εβραίους* η *ίδρυση νέων συναγωγών. Υποχρεώνονται να πληρώνουν το ένα δέκατο από τα αγαθά και τις περιουσίες τους, ετησίως.* Οι *Χριστιανοί μπορούν να κατα-θέτουν εναντίον Εβραίων, κατάθεση όμως Εβραίων εναντίον Χριστιανών,* σε *καμιά περίπτωση δεν έχει ισχύ. Όλοι ανεξαιρέτως οι Εβραίοι, ανεξάρτητα από φύλο και ηλικία, πρέπει να φορούν παντού το χαρακτηριστικό ένδυμα και το γνωστό σήμα, με το οποίο μπορούν εύκολα να διαχωριστούν από τους Χριστιανούς. Δεν είναι δυνατό να ζουν ανάμεσα στους Χριστιανούς, αλλά διαχωρισμένοι και αποκομμένοι σε συγκεκριμένους δρόμους, έξω από* τους *οποίους δεν μπορούν, με κανένα πρόσχημα, να διατηρούν σπίτι***. (Bull. Rom. Pont., V, 67)*

Στα 1555, ο **Πάπας Παύλος IV,** επανέλαβε αυτούς τους περιορισμούς κατά των Εβραίων και πρόσθεσε και μερικούς καινούργιους. Διέταξε τους Εβραίους να πλη-ρώνουν ένα ποσό ετησίως για κάθε συναγωγή Ακόμα και γι' αυτές που κατεδαφίστηκαν*, και είπε:

"Οι Εβραίοι μπορούν να εργασθούν μόνο ως οδοκαθαριστές και σκουπιδιάρη-δες, και δεν μπορούν να γίνουν έμποροι προϊόντων ή να ασχοληθούν με αγαθά που προορίζονται για ανθρώπινη χρή-ση. (* Bull. Rom. Pont., VI, 499). Για την*

παραβίαση των **κανονισμών, οι** ***Εβραίοι θα πρέπει*** **να τιμωρούνται** ***"σαν επαναστάτες και εγκληματίες laesae majestratis rei (εσχάτης προδοσίας) και να*** **θεωρούνται** ***παράνομοι απ' όλους τους Χριστιανούς, σύμφωνα με την κρίση των Εφημέριων, των Βουλευτών και των Δικαστών μας".***

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΥ

Οι παλιότεροι Πάπες της Ρώμης σεβόμενοι την αρχαία εκκλησιαστική παράδοση δεν επικοινωνούσαν πνευματικά με τους Εβραίους όπως είδαμε στα ανωτέρω κείμενα. Σήμερα όμως συμβαίνει -δυστυχώς- κάτι το τραγικό. Ο Πάπας επικοινωνεί συμπροσευχόμενος -όχι μόνο με τους Ταλμουδιστές- αλλά και με όλες τις πλανεμένες θρησκείες και λατρείες που υπάρχουν επί της Γης. Δυστυχώς μια Νέα Παγκόσμια θρησκεία, ο Οικουμενισμός ετοιμάζεται για να τεθεί υπό τις διαταγές του ερχόμενου ψευδο-Μεσσία, του Αντίχριστου.

῾Ο ᾿Αρχιρραβῖνος ὁδηγεῖ τὸν Πάπαν εἰς τὸν ἀντίχριστον ᾿Ιουδαϊσμόν.

῾Ο Πάπας ἀναγνωρίζει τὸν ᾿Ιουδαϊσμὸν καὶ ὁ ἀρχιρραβῖνος τῆς Ρώμης δέχεται τὸν νέον προσήλυτόν του!

Τον Απρίλιο του 1986, ο Πάπας Ιωάννης-Παύλος Β' πήγε και προσκύνησε την Εβραϊκή Συναγωγή της Ρώμης και τον Αρχιραββίνο της.

Κατά την είσοδο του Πάπα στην Συναγωγή η Εβραϊκή χορωδία έψαλλε το Άνι Μααμίν" που σημαίνει ότι πιστεύω στην έλευση του Μεσσία, δηλαδή του Αντιχρίστου. Ο Ιωάννης Παύλος Β' ανέγνωσε τον 133ο Ψαλμό και ο Αρχιραββίνος Τοάφ τον 124ο.

Ο Πάπας προχώρησε σε πλήρη πνευματική επικοινωνία και με άλλες θρησκείες και ειδωλολατρικές λατρείες και τέθηκε επικεφαλής της Νέας Παγκόσμιας Πανθησκείας, του θρησκευτικού αντίστοιχου της Νέας Παγκόσμιας Τάξης.

Στις 27.10.1986 στην Ασίζη της Ιταλίας έγινε κάτι πρωτοφανές. Παπικοί, Προτεστάντες, Εβραίοι, Μουσουλμάνοι, Αμερικανοί Ινδιάνοι της φυλής Κράου, Βουδιστές, Σιντοϊστές, Αφρικανοί ανιμιστές, ΣΙΧ, Ζωροάστρες "Ορθόδοξοι" και ένα παραληρών πλήθος μαζί με την γνωστή "Τερέζα της Καλκούτας"... συμπροσευχήθηκαν από κοινού ο καθένας στον δικό του "θεό" για την ... ειρήνη.

Όλοι αυτοί οπαδοί της Νέας Πανθρησκείας "αντιπρόσωποι 12 θρησκευτικών οικογενειών" συμπροσευχή-θηκαν επί 2 ώρας από την 11η έως 13η. Η συμπροσευχή "επραγματοποιήθει εντός "της Παπικής Εκκλησίας της Αγίας Μαρίας των Αγγέλων της Ασσίζης". Μέσα στο Ναό "βουδιστές, άγριοι Φύλαρχοι ειδωλολάτρες, και μάγοι ε-νεφανίσθηκαν με πλήρεις ιερατικός στολάς. Ετσι, ο Πάπας της Ρώμης -επικοινώνησε πνευματικά δυστυχώς με ειδωλολάτρες και μάγους υπό το πρόσχημα τον "διάλογο της αγάπης".

Η Ιταλική εφημερίδα "Λα Ρεπούμπλικα" (της 28.10.1986) που περιγράφει σε ρεπορτάζ την ανήκουστη αυτή συνάντηση συνεχίζει

"Μετά την συμπροσευχή ακολούθησε λιτανεία με συμμετοχή των επισκόπων των θρησκειών προς την πλα-

τεία του Αγίου Φραγκίσκου. Εκεί, ο Πάπας έλαβε θέση στο μέσο του ημικυκλίου που σχηματίσθηκε από 60 ιερωμένους κάθε θρησκείας και χρώματος. Μπροστά στο ημικύκλιο αυτό βρισκόταν ένα βάθρο, πάνω στο οποίο ανέβαιναν διαδοχικά οι εκπρόσωποι κάθε θρησκείας για να προσευχηθούν.

Ταυτόχρονα, οι θρησκευιτκοί αυτοί αντιπρόσωποι συμπροσεύχονταν, με τους οπαδούς τους και ιδιαίτερα σε διάφορες τοποθεσίες της Ασίζης.

Ο Καθένας προσεύχονταν με τον δικό του τρόπο. Άλλος προσευχόταν με το πυρ, άλλος προσεύχονταν με το νερό, οι ερυθρόδερμοι προσεύχονταν καπνίζοντες την πίπα των. Στην πλατεία του Αγίου Φραγκίσκου πρώτος προσευχήθηκε ο Δαλάϊ Λάμα. Ακολούθησαν οι Ινδοϊ-στές, Ζευιστές, οι Μουσουλμάνοι, οι Ινδιάνοι κ.λ.π. Στον Ναό του Αγίου Πέτρου οι Βουδιστέις και ο Δαλάϊ Λάμα κάθησαν στο δεξιό της Αγίας Τράπεζας, πάνω στην οποία τοποθέτησαν ένα Βούδδα, δηλαδή ένα είδωλο του Βούδδα τους. Ο ερυθρόδερμος μάγος της φυλής του Κράου τοποθέτησε πάνω στην Αγία Τράπεζα του Αγίου Γρηγορίου την καπνοσύριγγά του".

Ετσι αναγνωρίσθηκαν όλες οι ψευδοθρησκείες της Γης συμπεριλαμβανομένων και των Ταλμουδιστών Εβραίων. Οι Παπικοί Ναοί Βεβηλώθηκαν από τα βδελύγματα των ειδωλολατρών, των μάγων και σατανιστών. Διότι όπως λέγει και η Αγία Γραφή **"θυσίες ασεβών βδέλυγ-μα τω Κυρίω".** (παροιμίες: 21:27)

3. ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΑΤΑΙΣΧΥΝΗ

Ακόμη και Ρωμαιοκαθολικοί αντέδρασαν σ' αυτή την κατρακύλα αποστασίας του Πάπα Ιωάννη-Παύλου του Β'. Χαρακτηριστική είναι η αντίδραση του Καρδινάλιου Μερσέλ Λεφέβρ.

Ο Λεφέβρ που είχε διαφωνήσει με τις οικουμενιστι-κές καινοτομίες της Β' Βατικάνειας Συνόδου (1961-1965) ολοκλήρωσε την διάσταση του με το Βατικανό μετά τα αντίχριστα γεγονότα της Ασσίζης της Ιταλίας του 1986, όπου ο Πάπας ανεγνώρισε -σαν ίσους με τον Χριστιανι-σμό~ την ειδωλολατρεία, την μαγεία την σατανολατρεία και τον Ιουδαϊσμό.

Στις 30.6.1988, ο Λεφέβρ, αγνοών το Βατικανό, χειροτόνησε 4 παπικούς επισκόπους σαν διαδόχους του μαχητικού έργου και χαρακτήρισε τον Πάπα αντίχριστο. "Ο αντίχριστος -είπε συγκεκριμένα- είναι στο Βατικανό"! (Λα Ρεπούμπλικα, 30.6.1988). "Αντίχριστοι κατέχουν όλες τις υπεύθυνες θέσεις της εκκλησίας της Ρώμης".

Φεύγετε τους παπικούς, «ώς φεύγει τις άπό όφεως»! (Μ. 31 Β΄. 1323)

"Απετέλεσε βαρύτατη ταπείνωση η ημέρα της Ασσίζης" συνέχισε ο Λεφέβρ. ("Κορριέρε Ντελα Σέρα", 1.7.1988) Οι πλάνες του Πάπα, τόνισε, "οδηγούν στην κατεδάφιση της Εκκλησίας και την καταστροφή της Ιερωσύνης" (Λα Ρεπούμπλικα,1.7.1988) "Δεν Θέλουμε να είμαστε συνεργάτες στην καταστροφή της Εκκλησίας" (Λ' Εξπρές,1.7. 1988) Απευθυνόμενος προς τους πολυπληθείς οπαδούς του τους προέτρεψε: "Θα διωχθήτε, αλλά έχετε το καθήκον της ανυπακοής προς τον Πάπα" είπε. (Λε Μοντ, 1.7.1988).

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΙΙ

Ψαλμός 101, 7:

"Όποιος εξασκεί την απάτη δεν θα διαμείνει μέσα στο σπίτι μου: όποιος λέει ψέμματα θα αγνοηθεί από την όραση μου".

Δεν ζητάμε συγχώρεση για το ότι επιλέξαμε αυτό το κομμάτι από τον Ψαλμό του Δαβίδ, για να προετοιμάσουμε αυτό το παράρτημα. Στό σύγχρονο Εβραϊκό Ιστορικό για τον Ιούλιο—Αύγουστο 1939, ο Ben Zion Bokser έχει ένα άρθρο, με τον τίτλο "Οι *Ταλμουδικές Πλαστογραφίες:* Μια *Περίπτωση Μελέτης στην Αντι-Εβραϊκή Προπαγάνδα".* Από αυτό το άρθρο είναι το απόσπασμα που ακολουθεί:

"Η Τσαρική Ρωσσία έδωσε τη συμβολή της σ' αυτή με τον διάσημο Δίκαιο Pranaitis. * Στα 1912, κατά τη διάρκεια της δίκης του Beilis πάνω στο δέμα του τελετουργικού φόνου, ο Pranaitis τράβηξε την παγκόσμια προσοχή επάνω του προσφέροντας τις υπηρεσίες του, ως ειδικός στην εκδίκαση της υπόθεσης.*** Ο Beilis φυσικά, αθωώθηκε, η ενάγουσα όμως αρχή, α-ντάμειψε το αστέρι—"ειδικό" με 500 ρούβλια".**

Το *Ετήσιο Αμερικανο-Εβραϊκό Οδηγό για Βιβλία, στο* Εβραϊκό τμήμα της Δημοτικής Βιβλιοθήκης της Νέ-

ας Υόρκης, για τα έτη 1913-194, και 1914-1915, περιέχουν έναν αριθμό αναφορών σ' αυτή την περίφημη δίκη, όπου ο Beilis ήταν ο εναγόμενος. Οι αναφορές αυτές θα παρατεθούν εδώ συμπυκνωμένες, λόγω έλλειψης χώρου.

"Μετά από αίτηση του Mackevitch, ορίστηκε Επιτροπή να εξετάσει όλα τα βιβλία στη βιβλιοθήκη της Εκκλησιαστικής Ακαδημίας της Αγ. Πετρούπολης, για τυχόν αναφορές στη χρήση Χριστιανικού αίματος από Εβραϊκές αιρέσεις***. Το Kolocol, όργανο της Ιερής Συνόδου, πιέζει της εκκλησιαστικές επιτροπές να επιβεβαιώσουν την πίστη τους στη θεωρία του τελετουργικού φόνου και στην ενοχή του Beilis. *** Το Υπουργείο Δικαιοσύνης αποφάσισε να μηνύσει ξανά τον Beilis στην επόμενη συνεδρίαση του δικαστηρίου. Ο Δημόσιος κατήγορος διαβεβαίωσε τον Beilis ότι η δίκη θα γίνει το Μάιο. Ο καθηγητής Troitsky, Χριστιανός ειδικός πάνω σε θέματα του Εβραϊκού νόμου και εθίμων, το αποκαλεί αβάσιμο μύθο***. Ο Mackevitch τελειώνει την έκθεση του πάνω στην υπόθεση Yuchinsky, που αποτελείται από 8 τόμους των 500 σελίδων. ***Δεύτερη μήνυση κατά του Beilis επιβεβαιώνεται από το Δικαστικό Επιμελητήριο του Kieff. Η μήνυση αναφέρεται στην τελετουργική υφή του εγκλήματος. Επιβάλλεται πρόστιμο 500 ρούβλια για κριτική της μήνυσης κατά του Beilis.*** Παρακινούμενη από τη δίκη του Beilis, η Ιερά Σύνοδος ζητά από το Ιεραποστολικό Συμβούλιο να μελετήσει τη ζωή των θρησκευόμενων Εβραίων και αυτών που δεν εμμένουν πια στις αρχές του Ταλμουδ. *** Ο A. Stolypin, αδελφός του αποθανόντος Πρωθυπουργού, απευθύνεται στους Εβραίους, ζητώντας να ομολογήσουν την ύπαρξη αίρεσης που εξασκεί τον τελετουργικό φόνο, για τη διατήρηση της ειρήνης. ** Στο Irkutsk, ιερέας του καθεδρικού, ευλογεί, σε ειδική λειτουργία, την εναγωγή του Beilis και επιτίθεται κατά της υπεράσπισης. *** Ο Υπουργός Δικαιοσύνης συμφωνεί με την επιθυμία να βρεθούν πραγματικοί κατήγοροι του Yuchinsky αλλά συναντώντας αντίδραση καταφέρεται εναντίον του Cheberick μιας και αυτό θα Θεωρούνταν ως "εγκατάλειψη της τελετουργικής" θεωρίας του φόνου, την οποία θεωρούσε αποδεδειγμένη. *** Στην

ΑΓ. Πετρούπολη, ο αντί—Εβραϊκός τύπος κατηγορεί τους Εβραίους ότι κατέστρεψαν όλα τα στοιχεία εναντίον του Beilis, δωροδοκώντας τους αρμόδιους, και ότι ετοιμάζονται να κάψουν όλα τα μυστικά βιβλία που περιείχαν κώδικες για τους τελετουργικούς φόνους. *** Η *Russkoe Znomya* αναφέρει ότι οι Εβραίοι κατέστρεψαν το *Zohar* το οποίο περιείχε λίβελλο με κώδικα αίματος. Η *Novoe Vremya* συνεχίζει να δημοσιεύει προειδοποιήσεις ότι η αθώωση του Beilis θα γίνει αποδεκτή αφού οι Εβραίοι είναι οι υπερισχύοντες του δικαστηρίου και όλοι οι Χριστιανοί μάρτυρες είναι τρομοκρατημένοι. *** Η Novoe *Vremya,* σ' ένα άρθρο για την υπόθεση Yuchinsky σε απάντηση στην Βρετανική διαμαρτυρία, αναφέρει ότι οι Εβραίοι θα έπρεπε να καλοδεχτούν την σύλληυ,η του Beilis σαν μια ευκαιρία να φτάσουν στην αλήθεια. *** Η *Novoe Vremya* υπαινίσσεται ότι οι ειδικοί στην υπόθεση Beilis δωροδοκήθηκαν από τους Εβραίους, και προσθέτει: "Μετά το ρόλο που έπαιξε ο τραπεζικός Οίκος του Rothschild, κανείς δε θα εκπλαγεί από την επιστράτευση στο Kieff όλων των λόγιων και των δικαστικών ειδη-μώνων". Η *Zemstchina* κατηγορεί τον Παπικό Γραμματέα του Κράτους, Καρδινάλιο Merry del Val, ότι δωροδοκή-θηκε για να επιβεβαιώσει της Παπικές ανακοινώσεις κατά των κατηγοριών του αίματος. *** Σε γράμμα του προς το Λόρδο Rothschild, ο Καρδινάλιος Merry del Val, Γραμματέας του Κράτους του Βατικανού, επιβεβαιώνει την αυθεντικότητα των ανακοινώσεων του Πάπα Αθώου IV, του Παύλου III, του Ιρηγορίου X, και του Κλεμέντιου XIV, οι οποίοι διακήρυξαν ότι ο τελετουργικός φόνος είναι μια αβάσιμη κατηγορία και μια διεστραμμένη επινόηση.

Από την τελευταία σελίδα, 376, του βιβλίου του Albert Monniot "Le *Crime Rituel chez les Juifs",* έκδο-ση του 1914, βιβλίο το οποίο βρίσκεται στο Εβραϊκό τμήμα της Δημοτικής Βιβλιοθήκης της Νέας Υόρκης, πα-ραθέτουμε μια σύντομη περίληψι αυτής της περίφημης υπόθεσης Beilis: "Δυνάμει όλων όσων προηγούνται, ο Menachile Mendel Teview Beilis, ένας αστός του Κιέ-βου. ετών 29, κατηγορείται ότι σκότωσε, μαζί με άλλους ανθρώπους άγνωστους στο δικαστήριο τον Andre

Yuchinsky, ετών 12, με πρόθεση φανατικά θρησκευτική. Ο προαναφερόμενος, απήχθει στις 12 Μαρτίου 1911, ενώ έπαιζε στον αυλόγυρο του Zaitzew, και σύρθηκε μέσα στην αυλή όπου, με την συγκατάθεση του Beilis, του δέ-σανε τα χέρια, τον φίμωσαν και τον σκότωσαν. Βρέθηκαν 48 τραύματα στο κεφάλι, το λαιμό και το στήθος*** που είχαν σα συνέπεια να στραγγίσει όλο το αίμα από το σώμα.

Στην υπόθεση Beilis υπήρχαν δύο θέματα που έπρεπε να απασχολήσουν το δικαστήριο: Πρώτον, είχε δια-πραχθεί ένας τελετουργικός φόνος; Δεύτερον, ήταν ο Beilis ένοχος φόνου; Για την πρώτη κατηγορία, το δικαστήριο ψήφισε ομόφωνα ότι ο Yuchinsky ήταν θύμα τελετουργικού φόνου, ενώ στη δεύτερη το δικαστήριο ισο-ψήφισε με έξι προς έξι, το οποίο ήταν ετυμηγορία για τον Beilis. Επιστρέφοντας στο Ετήσιο Αμερικανο—Εβραϊκό Οδηγό Βιβλίου διαβάζουμε ένα ενδιαφέρον στοιχείο: "Οι εκκλήσεις για την επιστροφή του καθηγητή Troitzky στην έδρα του στη Θεολογική Ακαδημία, στην Αγία Πετρούπολη, ήταν ανώφελες". Ο κος Bokser δεν πληροφόρησε τους αναγνώστες του ότι ο Πάτερ Pranaitis συνέχισε να διατηρεί την έδρα του στην αναφερόμενη Ακαδημία. Επίσης, ο κος Bokser, για ευνόητους λόγους, δεν ανέφερε ότι η κυβέρνηση, στην υπόθεση Beilis, κα-τέγραψε την περίφημη υπόθεση Saratov.

1853. Saratov. Αυτή τη φορά αναφέρθηκαν δύο τελετουργικοί φόνοι: Ο πρώτος, ένα αγόρι 10 ετών, το Δεκέμβριο του 1852 και ο δεύτερος, ένα εντεκάχρονο, τον Ιανουάριο του 1853. Μετά από μια πλημμύρα, και τα δύο πτώματα βρέθηκαν στην όχθη του Βόλγα, φέροντας πολλά τραύματα. Οκτώ χρόνια αργότερα, δύο Εβραίοι, οι Schiffermann και Zourloff δικάστηκαν δεόντως γι'αυ-τούς τους φόνους και καταδικάστηκαν σε 28 χρόνια καταναγκαστικά έργα στα ορυχεία. Και οι δύο πέθαναν ε-κτείοντας την ποινή τους. Μιας και ήταν μια δικαστικά τελειωμένη υπόθεση, η ετυμηγορία που αποδώθηκε ως "ο φόνος Χριστιανών παιδιών που υπέστησαν βασανιστήρια" από τη Γερουσία και υποβλήθηκε στο Ρωσικό Αυτοκρατορικό Συμβούλιο, δεν αναφέρεται, φυσικά, στο βιβλίο του Strack. Πηγή: το βιβλίο του Minniot, *Le Cri-*

me Rituel chez les Juifs, 1914, σελ. 157 (Από το βιβλίο του Leese: *Εβραϊκός Τελετουργικός Φόνος,* σελ. 28).

Ο Arnold S. Leese, Λονδίνο, Αγγλία, έγραφε ένα βιβλιαράκι 57 σελίδων πάνω στο θέμα του *Τελετουργικού φόνου.* Στην προσπάθεια του να γελιοποιήσει τον Πάτερ Pranaitis, ο κος Bokser αναφέρει επίσης τα λόγια του Πάπα Αθώου IV και Κλεμεντίου XIV. Εμείς, με τη σειρά μας, αντιγράφουμε από τον κο Leese, ο οποίος αντιγράφει από το Καθολικό *Δελτίο,* το οποίο αναφέρει ότι η Ανακοίνωση αποτελείται από δύο μέρη. Το πρώτο *ανα*-κεφαλώνει την υπόθεση, όπως την παρουσιάζουν οι ίδιοι οι Εβραίοι. *** Το δεύτερο, το οποίο από μόνο του εκφράζει την σκέψη του Πάπα, λέει τα ακόλουθα: **** "Γι' αυτό, μη θέλοντας να ταλαιπωρηθούν άδικα οι αναφερόμενοι Εβραίοι, των οποίων την αλλαγή των θρησκευτικών πεποιθήσεων περιμένει ο θεός μέσα στη φιλευ-σπλαχνία του *** θα θέλαμε να επιδείξετε επιείκια και χάρι προς αυτούς. Αποκαταστείστε αυτούς, που σχετικά με την αναφερόμενη υπόθεση νομίζετε ότι καταδικάστηκαν βιαστικά από τους λεγόμενους Ευγενείς, και μην ε-πιτρέψτε στο μέλλον να κακοποιηθούν άδικα από κανέναν, με τέτοια ή παρόμοια προσχήματα!" Λέει ο Leese: "Οι Εβραίοι θα πρέπει να θεωρούν τους Χριστιανούς πολύ αφελείς και εύπιστους, αν νομίζουν ότι θα επηρεαστούν και θα αποδεχτούν αυτή την ανακοίνωση σαν μια παπική δήλωση ότι το τελετουργικό έγκλημα δεν υπάρχει. Είναι προφανές ότι ο Ηγεμών Ποντίφηκας δίνει απλά οδηγίες σύμφωνα με γενικές αρχές, λέγοντας ότι οι Εβραίοι δεν θα πρέπει να καταπιέζονται ή να κακοποιούνται άδικα. Δεν αναφέρει τίποτα σχετικά με την ορθότητα ή όχι των συγκεκριμένων κατηγοριών *** Κανένας δεν ξέρει καλύτερα από τον ίδιο, ότι δεν ήταν η διδα-σκαλία των Γραφών, αλλά η άτιμη διδασκαλία του Ταλ-μούδ, που έκανε τους ανθρώπους να βλέπουν τους Εβραίους σαν μια μεγάλη απειλή για την κοινωνία. Μόλις τρία χρόνια πριν από την εμφάνιση αυτού του γράμμα-τος, δηλ. στα 1244, ο Πάπας έδειξε ολοφάνερα την ά-ποψή του για το Ταλμούδ πιέζοντας τον Λουδοβίκο IX να συγκεντρώσει από τους υπηκόους του όσα αντίγραφα του Ταλμούδ μπορούσε και να τα παραδώσει στη φωτιά".

Συνεχίζοντας με τον Leese: "Πριν αφήσουμε τα σχετικά με τον Αθώο IV, ζητώ από τον αναγνώστη να αναγνωρίσει την τυπική Εβραϊκή πανουργία που επιδεικνύει ο Rothschild με το να εκμεταλλευτεί την απάντηση του Καρδινάλιου Merry del Val σχετικά με την αυθεντικότητα του γράμματος, σαν επιβεβαίωση της ερμηνείας του περιεχομένου αυτού του γράμματος από τον ίδιο [τον Rothschild]—Πόσο τυπικά Εβραϊκό. Ο Πάπας Γρηγόριος X σε μια ανακοίνωση της 7ης Οκτωβρίου 1272, είναι λίγο πιο σαφής από τον Αθώο IV. Γίνεται η ίδια προτροπή για την νόμιμη εκδίκαση όλων των υποθέσεων, λέει όμως ότι δεν θα έπρεπε να Συλληφθούν ξανά για τέτοιες αβάσιμες κατηγορίες, εκτός κι αν (το οποίο το θεωρούμε αδύνατο) συλληφθούν για στυγερά εγκλήματα". Μ'αυτό τον τρόπο, Ο Γρηγόριος δεν αρνείται την ύπαρξη του εγκλήματος, αλλά λέει ότι ΝΟΜΙΖΕΙ ότι κάτι τέτοιο είναι απίθανο. *** Και ερχόμαστε στον Κλεμέντιο XIV (Βαπτισμένος από τον κο. Bokser - E.N.S.). Πριν γίνει Πάπας, λέγονταν Καρδινάλιος Ganganelli. Στα 1759, στάλθηκε από την Ιερά Εξέταση να ερευνήσει τις κατηγορίες περί Τελετουργικού Φόνου στην Πολωνία, κατά των Εβραίων. Εκεί έγραψε μια μεγάλη έκθεση σχετικά με το θέμα.*** Από την αρχή μέχρι το τέλος της έκθεσης του Ganganelli, δεν υπάρχει τίποτα που κάποιος επιστημονικός ερευνητής θα μπορούσε να εκλάβει στα στοιχεία ότι ο τελετουργικός φόνος δεν εξασκείται από τους Εβραίους. *** Χωρίς αμφιβολία και μην μπορώντας να ανασκευάσει την κατηγορία του Τελετουργικού Φόνου κατά των Εβραίων, ο Ganganelli αποδέχεται τους Τελετουργικούς Φόνους του Αγίου Συμεών του Trent και του Αγίου Ανδρέα του Rinn, με τα εξής λόγια: **"Παραδέχομαι, λοιπόν, ως αληθινό, το γεγονός ότι ο Ευλογημένος Συμεών, ένα αγόρι τριών ετών, θανατώθηκε από τους Εβραίους του Trent, το έτος 1475, από μίσος για την πίστη του Ιησού Χριστού" και "Δέχομαι, επίσης, την αλήθεια ενός άλλου γεγονότος, που συνέβει στο έτος 1462, στο χωριό του Rinn, στην Επισκοπή του Brixen,**

στον Ευλογημένο Ανδρέα, ο οποίος δολοφονήθηκε βάρβαρα από τους Εβραίους, από μίσος για την πίστη του Ιησού Χριστού".

Λέει ο Leese, στη σελίδα 46: "Και τι γίνεται με τους Πάπες που υποστήριξαν την κατηγορία του Τελετουργικού Φόνου, με τις πράξεις τους; Υπάρχουν πολλοί: Ο Σίξτος IX επιδοκίμασε στην Ανακοίνωση του XII, και., Ιούλιος 1478, τις ενεργείς του Επισκόπου, ο οποίος ασχολήθηκε με τους Εβραίους του Trent στην υπόθεση Α. Συμεών. Οι Εβραίοι προσπάθησαν να κατατάξουν τον Σίξτο IV στο πλευρό τους, επισημαίνοντας ότι είχε αναχαιτίσει τη Χριστιανική οργή γύρω από την δολοφονία του Αγίου Συμεών του Trent. Αυτό έγινε από τον Σίξτο IV αποκλειστικά σαν πειθαρχικό μέτρο, γιατί ο Συμεών δεν είχε Αγιοποιηθεί ακόμη από την παπική εξουσία, είχε γίνει όμως το επίκεντρο μιας τοπικής γιορτής* (*Η επιθεώρηση Βιβλίων των *New York Times - Σπανια Βιβλία* - 19 Δεκεμβρίου, 1937 λέει: "Υπάρχει μια καταπληκτική συλλογή βιβλίων με θέμα την εξέταση, που ξεκινά με το μακρύ χειρόγραφο των 614 σελίδων, γραμμένο γύρω στα 1478. *"Prozess gegen die Juden von Trent,* 1476-1478". Αυτή η έκθεση του "Τελετουργικού Φόνου" του Συμεών του Trent στα 1475, είναι η μία από τις τρεις σύγχρονες καταγραφές του γεγονότος. Οι άλλες δύο, στα λατινικά, βρίσκονται στο Βατικανό και στην Εθνική Βιβλιοθήκη της Βιέννης. Αυτό είναι το μοναδικό τεκμή-ρίο στα Γερμανικά που είχε συγγραφεί για τον Eberhardt I, τον Πωγωνοφόρο, πρώτο Δούκα του Wuerttemberg. Ο κώδικας είναι η καταγραφή ενός από τα πιο απάνθρωπα παραδείγματα εκδίωξης των Εβραίων κατά το Μεσαίωνα, και είναι σχεδόν η μοναδική λεπτομερής έκθεση μιας μεγάλης μεσαιωνικής εγκληματικής υπόθεσης *** Η διαβόητη υπόθεση άρχισε όταν ο Συμε-ών ένα αγοράκι 2 1/2 ετών, γιος ενός μπαλωματή, βρέθηκε νεκρός στο ποτάμι κοντά στο σπίτι του Samuel, ε-νός Εβραίου από το Trent. Αμέσως, όλα τα μέλη της Ε-βραϊκής κοινότητας, συμπεριλαμβανονένων των γυναικόπαιδων, συνελήφθησαν και κατηγορήθηκαν ότι δολοφόνησαν το παιδί για να χρησιμοποιήσουν το *αίμα* του

στην τελετουργία του Πάσχα. Αφού υποβλήθηκαν σε βασανιστήρια και πείσθηκαν να *"ομολογήσουν"*, οι άντρες Εβραίοι εκτελέστηκαν ενώ τα γυναικόπαιδα βαπτίστηκαν δια της βίας, ή τιμωρήθηκαν με άλλο τρόπο. Διάφοροι μεσολάβησαν για χάρη των κατηγορούμενων, αλλά μετά από ακρόαση σε Παπικό συμβουλευτικό δικαστήριο, η υπόθεση τελικά θεωρήθηκε, σε μια Ανακοίνωση του Σίξ-του IV στις 20 Ιουνίου 1478, ως "rite et recte factum").

Ο Γρηγόριος XIII αναγνώρισε τον Συμεών σαν Άγιο Μάρτυρα και επισκέφθηκε ο ίδιος τον τόπο του μαρτυρίου του. Ο Σίξτος V επισφράγισε την τοπική γιορτή του Αγίου Συμεών στα 1588, επιτρέποντας την τέλεση λειτουργίας στο όνομα του. Αυτό επιβεβαιώθηκε σα γεγονός και από τον Βενεδίκτο XIV, ο οποίος σε μια Ανακοίνωση Beatus Andreas (1718, Βενετία, IV, σελ. 101 κοκ) μακάρισε τους Συμεών και Ανδρέα, δύο αγοράκια που δολοφονήθηκαν από τους Εβραίους **"εξαιτίας του μίσους για την πίστη του Ιησού Χριστού". "Οι Εβραίοι", είπε, "χρησιμοποίησαν όλα τα μέσα για να ξεφύγουν τη δίκαιη τιμωρία που ήταν αντάξια τους και την δικαιολογημένη οργή των Χριστιανών".** Χαρακτηριστικό των μεθόδων του συνηγόρου των Εβραίων, είναι να επισημάνει ότι, στο βιβλίο του Strack, δεν γίνεται μνεία της Ανακοίνωσης του Βενεδίκτου XIV, αν και οι ενέργειες του Σίξτου IV είναι εκούσια διαστρεβλωμένες.

Ό Πίος VII, στις 24 Νοεμβρίου 1805, επικύρωσε ψή-φισμα, τις 31ης Αυγούστου, της Εκκλησιαστικής Συνό-δου, που παραχωρούσε στην Εκκλησία της Σαραγκόσσα το δικαίωμα να τιμά τον Dominiculus, ο οποίος δολοφονήθηκε από τους Εβραίους εξαιτίας του μίσους για την πίστη του Ιησού Χριστού. Εξουσιοδότησε, επίσης, με τα ίδια προνόμια, την Εκκλησία του Τολέδο, σχετικά με τον Αγιο Χριστόφορο, που σταυρώθηκε από τους Εβραίους κοντά σ"εκείνη τη περιοχή στα 1490.

"Στα 1867, η Εκκλησιαστική Σύνοδος, αναγνώρισε την τοπική γιορτή του Lorenzino, στη Βιτσέντζα της Πά-δοβα, ο οποίος δολοφονήθηκε τελετουργικά από τους Εβραίους.

"Ο Γρηγόριος XVI, επίσης εκδήλωσε την υποστήριξη

του προς τους αντι-Εβραίους κατήγορους, όταν τίμησε τον Gougenot des Mousseaux, κάνοντας τον Ιππότη της Τάξης του Αγ. Γρηγορίου του Μεγάλοψ σαν ανταμοιβή για το βιβλίο τοψ *Le Juif, le Judaisme et la Judaisa-tion des Peuples Chretiens,* στο οποίο ο Gougenot des Mousseaux αφιέρωνε ένα κεφάλαιο στο κατηγορητήριο κατά των Εβραίων για τον Τελετουργικό Φόνο Χριστιανών, για την απόκτηση του αίματος τους.

Ό Πίος IX αρνήθηκε να δεχτεί σε συνάντηση τον Εβραίο Montefiore όταν ο τελευταίος επέστρεψε από την επίσκεψη του στην Αίγυπτο και την Κωνσταντινούπολη, όπου δωροδόκησε τον Κεδίβη και το Σουλτάνο, για να μην τιμωρηθούν οι Εβραίοι της Δαμασκού για τον Τελετουργικό Φόνο του Πάτερ Tomasi και του υπηρέτη του. Κι αυτό, παρά την ξεδιάντροπη επιμονή του Εβραίου η οποία περιγράφεται λεπτομερώς στη βιογραφία του Sir Moses Montefiore. Αυτό είναι ενδεικτικό του τι πίστευε σχετικά ο Πίος IX, στις φλέβες του οποίου έτρεχε Εβραϊκό *αίμα.*

Ο ΠΑΠΑΣ ΛΕΩΝ XIII ΑΠΕΔΩΣΕ ΤΙΜΕΣ ΣΤΟΝ EDOUARD DRUMONT, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ "LA FRANCE JUIVE", Ο ΟΠΟΙΟΣ ΚΑΤΗΓΟΡΗΣΕ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΤΟΥΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΟ ΦΟΝΟ. ΠΗΓΗ: ΕΒΡΑΪΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ, 1905, ΤΟΜΟΣ X, ΣΕΛ. 127.

"Για να ανακεφαλαιώσουμε: Οι Πάπες που παρουσιάστηκαν να αμφισβητούν την ύπαρξη του εγκλήματος του Τελετουργικού Φόνου έζησαν, με εξαίρεση τον Κλεμέντι-ο XIII, στις λιγότερο φωτισμένες εποχές. Πολλοί μεταγενέστεροι Πάπες, έχουν δώσει πολύ καθαρά δείγματα ότι είναι της αντίθετης άποψης *** θυμηθείτε ότι, αν και πολλά δολοφονημένα παιδιά, θύματα του Εβραϊκού Τελετουργικού φόνου θεωρήθηκαν σαν άγιοι σε πολλά μέρη χωρίς την παπική συγκατάθεση, δεν αναφέρεται καμία περίπτωση παπικής αποδοκιμασίας αυτών των τοπικών γιορτών, εκτός από την περίπτωση του Σίξτου IV, που έχει ήδη αναφερθεί, η ενέργεια του οποίου ήταν καθαρά πειθαρχική, και ο οποίος ενέκρινε προσωπικά το χειρισμό της Υπόθεσης του Τελετουργικού φόνου στον οποίο αναφερόταν το όλο θέμα. Τέτοιοι τοπικά τιμώμενοι

"Άγιοι" ή μάρτυρες ήταν: ο St. William του Νόργουιτς (Norwich) (1144), ο St. Werner του Ομπερβέσελ (Oberwessel) (1286), ο St, Rudolph της Βέρνης (1287), ο St. Richard του Ποντουάζ (Pontoise) (1179), και ο St. Hugh του Λίνκολν (Lincoln)*. Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, είναι αρκετά προφανές ότι η τοπική γιορτή είχε την πλήρη επιδοκιμασία τουλάχιστο των επισκοπικών αρχών στα μέρη που αναφέραμε. (*Σε σχέση με αυτούς τους τελετουργικούς φόνους στο Νόργουιτς και στο Λίνκολν, έχουμε επιβεβαιωτικά στοιχεία από τον John Foxe στο έργο του *Πράξεις και Μνημεία της Εκκλησίας* (1563), αντιγράφοντας από τον κο. Leese, σελ. 49, όπου ο Foxe λέει: "γιατί πάντα κάθε χρόνο ήταν έθιμο τους (των Εβραίων) να παίρνουν ένα παιδί Χριστιανού από τους γονείς του και, τη Μεγάλη Παρασκευή, να τα σταυρώνουν παρ'ότι το απαγορεύει η θρηκεία μας". Περιέ-γραυε την τελετουργική σταύρωση Βρεττανικών παιδιών από τους Εβραίους του Norwich και του Lincoln, πριν την απέλαση).

"Οσοι καταδικάζουν την Κατηγορία του Αίματος σα μια διεφθαρμένη επινόηση για την εκδίωξη και τη λεηλάτηση των Εβραίων, θα πρέπει την ίδια στιγμή να καταδικάσουν με μιας μερικούς από τους ανώτερους αξιωματούχους της Καθολικής Εκκλησίας, εναντίον των οποίων τίποτε δεν είναι γνωστό εκτός του ότι είχαν ακέραιους χαρακτήρες, όπως ήταν ο William Turbe, Επίσκοπος του Norwich, για να αναφέρουμε ένα Αγγλικό παράδειγμα.

"Πολλές από τις πρώτες καταγραφές που έχουμε γΓαυτούς τους Τελετουργικούς Φόνους έρχονται από Καθολικούς ιστορικούς, όπως οι Βολλανδιστές (Bollandists), ένα σώμα Βέλγων Ιησουιτών. Ένας κατάλογος των κυριότερων έργων υπάρχει στο τέλος του βιβλίου* (*Acta Santorum. Η ιστορική καταγραφή των ετών 1643 και 1883. Οι τόμοι στους οποίους καταγράφονται οι διάφοροι τελετουργικοί φόνοι των Εβραίων είναι κυρίως αυτοί που γράφτηκαν στο 17ο αιώνα).

"Ο πάτερ Creagh, μέλος της Τάξης των Λυτρωτών (Καθολικό Τάγμα), κατηγόρησε δημόσια τους Εβραίους *σε* ομιλία του στο Limerick στις 11 Ιανουάριο 1904 ότι ασκούν τον Τελετουργικό Φόνο. (Πηγή: *Εβραϊκή Εγκυκλο-*

παίδεια (1904), Τόμος VIII, σελ. 89).

Ίσως θα ήταν καλύτερα να κλείσω αυτό το κεφάλαιο δίνοντας τα ονόματα των 12 μελών του δικαστηρίου που ερεύνησαν, μελέτησαν και καταδίκασαν τους Εβραίους στην υπόθεση του Τελετουργικού Φόνου της La Guardia στο Toledo, μαζί με την ειδίκευση τους:

(1) Maestre Fray Juan de Santaspiratus, Καθηγητής της Εβραϊκής γλώσσας, Πανεπιστήμιο Salamanca, (2) Maestre Fray Diego de Bretonia, Καθηγητής της Αγίας Γρα-φής, (3) Fray Antonio de la Pena, Ηγούμενος, (4) Dr. Anton Rodriguez Carnejo, Καθηγητής του Κανονικού Δικαίου (5) Dr. Diego de Burgos, Καθηγητής του Πολιτικού Δικαίου (6) Dr. Juan de Covillas, Καθηγητής του Κανονικού Δικαίου (6) Fray Sebastian de Huerta, (8) Licentiate Alvaro de Sant Estevan, Επίσημος διευθυντής της Βασίλισας Ισαβέλλας, στην Avila, (9) Ruy Garcia Mansio, προσωρινός αντικαταστάτης του Επισκόπου Talevera, (10) Fray Rodrigo Vela, ηγούμενος του Φρα-γκισκανικού Μοναστηρίου στην Avila, (11) Dr. Tristan, Άρχων της Avila, (12) Juan de Sant Estevan. Τα πορίσματα ανθρώπων τέτοιου ηθικού αναστήματος, έχουνε σίγουρα κάθε λόγο να τα αποδεχτούμε.

ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 100 ΣΗΜΕΙΩΝΕΤΑΙ ΟΤΙ Ο ΠΑΠΑΣ ΛΕΩΝ XIII ΑΠΕΔΩΣΕ ΤΙΜΕΣ ΣΤΟΝ EDOUARD DRU-MONT, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ *LA FRANCE JU-IVE,* Ο ΟΠΟΙΟΣ ΚΑΤΗΓΟΡΗΣΕ Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΤΟΥΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΟ ΦΟΝΟ. Ο DRUMONT ΕΓΡΑΨΕ ΤΗΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ A. MONNIOT *LE CRIME RITUEL CHEZ LES JUIFS,* 1914. O Monniot παραθέτει μεγάλα λήμματα από ένα βιβλίο γραμμένο στην Μολδαβική γλώσσα από έναν πρώην Ραββίνο, στα 1803. Το βιβλίο αυτό, εκδόθηκε στα 1834, στην Ελληνική γλώσσα, με τον τίτλο Ερείπια *της Εβραϊκής Θρησκείας,* από τον Giovanni de Georgio. Αυτός ο προσήλυτος Ραββίνος αυτοαποκαλούνταν με το όνομα Νεόφυτος. Λήμματα από αυτό το βιβλίο συμπεριλήφθηκαν στο έργο του Achille Laurent: *Relation Historique des Affaires de Syric depuis 1840-1842.* "Αυτό το λήμμα δίνει ολοκληρωμένες πλη-ροφορίες, επιβεβαιώνει τη δολοφονία, τη σταύρωση και

την αιματοχυσία Χριστιανών από Εβραίους, για τελετουργικούς λόγους, καθώς και τη χρησιμοποίηση του αίματος για ανάμειξη με το Πασχαλιάτικο άρτο των Εβραίων. Λέει επίσης ότι αυτή η τακτική διατηρείται δια της προφορικής παράδοσης και ότι δεν υπάρχει γραμμένο στα Εβραϊκά θρησκευτικά βιβλία τίποτε σχετικό".

Ας επιστρέψουμε τώρα στο βιβλίο του Monniot και ειδικά στην δίκη του Beilis: "Ο Καθηγητής Troitzky, ο ειδικός της υπεράσπισης ρωτήθηκε πως θα έπρεπε λοιπόν να εξηγηθούν οι ακόλουθες φράσεις: "Κάθε Goim (οποιοσδήποτε μη-Εβραίος) που μελετά το νόμο πρέπει να πεθάνει" και "ακόμα κι αν είναι από τους πιο αξιόλογους των *Goim!"* Ο κος. Troitzky δήλωσε ότι αποδέχεται χωρίς συζήτηση την ύπαρξη αυτών των δύο φράσεων στα γραπτά κείμενα των Εβραίων, αλλά ότι του ήταν αδύνατο να προσδιορίσει την επιρροή τους στη ζωή των Εβραίων ή στη σχέση τους με τους μη-Εβραίους. Αν και αρνιόταν κατ' εξακολούθηση τη χρησιμοποίηση του αίματος Χριστιανών από Εβραίους για λόγους τελετουργικούς, ο Καθηγητής Troitzky δήλωσε ότι θεωρούσε ανέκαθεν αυτό το θέμα σαν άποψη των Εβραίων—Ταλμου-διστών. Όταν ήρθε η στιγμή να εκφέρει τη γνώμη του με σαφήνεια πάνω σ' αυτό το θέμα, όπως το βλέπουν οι Εβραίοι μυστικιστές, ο Καθηγητής δήλωσε αδυναμία έκφρασης, έχοντας μια πολύ γενική άποψη για το θέμα (βλ. 191, 231, τόμος VI).

"IV. Ο ειδήμων Pranaitis διέφερε ριζικά από τους Καθηγητές Glagoleff και Troitzky. Έχοντας μελετήσει τη θρησκεία των Εβραίων σε κάθε μορφή της, ανακάλυψε την ύπαρξη του αποκαλούμενου "δόγματος του αίματος ανάμεσα στους Εβραίους. Ο Καθολικός ιερέας Pranaitis βάσισε το συμπέρασμα του στα ακόλουθα γεγονότα: Όλες οι Ραββινικές σχολές παρά τη διαφοροποίηση τους σε πολλά θέματα, βρίσκονταν σε πλήρη ταύτιση απόψεων όσον αφορά το μίσος τους για τους μη-Εβραίους, οι οποίοι, σύμφωνα με το Ταλμούδ, θα πρέπει να θεωρούνται ως "**κτήνη με ανθρώπινη μορφή".** Αυτό το συναίσθημα μίσους και μοχθηρίας το οποίο οι Εβραίοι

τρέφουν μέσα τους για όλους όσους ανήκουν σε άλλες εθνικότητες και θρησκείες, φτάνει στο αποκορύφωμα του όταν πρόκειται για τους **Χριστιανούς.** Και είναι αυτό το συναίσθημα που υποκινεί την εντολή να θανατώνονται οι μη-Εβραίοι που αναφέρονται στο Ταλμούδ. Η περίφημη εντολή "**Ου φονεύσεις**" ισχύει μόνο για τους Εβραίους.

Κι όμως, το παθολογικό μίσος δεν είναι το μόνο κίνητρο που υπαγορεύει τις σχέσεις των Εβραίων με τους εθνικούς, όπως αυτές προαναφέρθηκαν. Η εξόντωση μη— Εβραίων ταυτίζεται με τον θρησκευτικό ηρωισμό, όπως αυτός οριοθετείται από το Νόμο. **Σύμφωνα με το μυστικό, κυρίως, νόμο, κάθε μη-Εβραίος που θανατώνεται, επισπεύδει τον ερχομό του Μεσσία, στον οποίο κάθε Εβραίο πρέπει να αποβλέπει. Επίσης, ο θάνατος ενός μη— Εβραίου ισοδυναμεί με ιεροτελεστία θυσίας, ιεροτελεστία η οποία ήταν η πιο σπουδαία στο θρήσκευμα των Εβραίων.** Οι θυσίες αίματος δεν μπορούν να τελούνται μετά την καταστροφή του Ναού της Ιερουσαλήμ και του βωμού. Σε αντικατάσταση αυτών, εγκαινιάστηκε η εξόντωση μη-Εβραίων και Χριστιανών, ειδικά των τελευταίων. Για την δολοφονία όλων των μη—Εβραίων, προτείνονταν μια συγκεκριμένη μέθοδος που αναφέρονταν στο *Kabalah.* Έπρεπε να θανατώνονται *"με τα χείλη τους σφιχτόκλειστα, σαν κτήνη που πεθαίνουν άφωνα και χωρίς ούτε μια κραυγή" και "πρέπει να καρφωθούν με δώδεκα μαχαιριές και μια τελειωτική για να γίνουν δεκατρείς".* Παραθέτονται αποσπάσματα από αυτό το κείμενο του *"Zohar"* του μυστικού βιβλίου στο οποίο αναφέρονταν αυτή η μέθοδος θανάτωσης, ο ειδήμων Pranaitis εστίασε επανειλημμένα την προσοχή του προεδρεύοντος Δικαστού στο γεγονός ότι το στόμα του Youtchinsky ήταν ερμητικά κλεισμένο και ότι υπήρχαν δεκατρία τραύματα στο δεξί του κρόταφο *** Ο Pranaitis αφού έλαβε υπόψη του τους τελετουργικούς φόνους που είναι γνωστοί σ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας του ανθρώπινου γένους, κατέληξε στο ακόλουθο συμπέρασμα: Όσον αφορά στο φόνο του Youtchinsky, οι συνθήκες κάτω από τις οποίες έλαβε χώρα, ο τρόπος με το οποίο δημιουργήθηκαν τα τραύματα η υφή τους, το στράγγισμα του αίματος από το σώ-

μα, ο χρόνος που διεπράχθει το έγκλημα, όλα αυτά του προσδίδουν τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα ενός Εβραϊκού τυπικού τελετουργικού φόνου (βλ. 243, Τόμος VI).

Στη σελίδα 102, αναφερθήκαμε σε έναν προσήλυτο Ραββίνο που αυτοαποκαλούνταν με το όνομα Νεόφυτος. Ένα αντίγραφο του βιβλίου βρέθηκε στη Βιβλιοθήκη της θεολογικής Ακαδημίας της Αγίας Πετρούπολης. Ο Leese αναφέρει σχετικά: *Το έργο αυτό μεταφράστηκε από τα Ελληνικά σε μια Συνεδρίαση του Δικαστηρίου από ένα από τους ειδήμονες, τον Καθηγητή Troitzky, ο οποίος δίδασκε στην ίδια Ακαδημία. Ο Νεόφυτος επιβεβαιώνει στο έργο του ότι ο Ιουδαϊσμός διατηρεί ένα τρομερό μυστήριο, που δεν αποκαλύπτεται στα βιβλία του και το οποίο συνίσταται στο γεγονός ότι οι Εβραίοι δολοφονούν Χριστιανούς για να χρησιμοποιήσουν το *αίμα* τους για διάφορους σκοπούς. Αν ένας Εβραίος χρειάζεται *αίμα,* δεν πρέπει να κόψει αλλά "να *τρυπήσει και να τσιμπήσει"*. Η άποψη ότι η χρήση αίματος στο φαγητό απαγορεύονταν είναι μάλλον λανθασμένη, αφού υπάρχουν στο Ταλμούδ ενδείξεις για το αντίθετο. *** Σύμφωνα με το Νεόφυτο, αυτοί οι φόνοι οφείλονται σε τρεις λόγους: · **πρώτον,** το υπερβολικό μίσος που αισθάνονται για τους Χριστιανούς το οποίο τους κάνει να πιστεύουν ότι διαπράττοντας τέτοια εγκλήματα, προσφέρουν θυσία στο θεό. · Ο **δεύτερος** λόγος είναι η δεισιδαιμονία που τρέφουν σχετικά με το *αίμα,* που οφείλεται στις μαγικές του δυνατότητες. · **Τέλος,** οι Ραββίνοι που διστάζουν να επιβεβαιώσουν ότι ο Ιησούς Χριστός δεν ήταν ο αληθινός Μεσσίας, θεωρούν ότι θα σωθούν αν χύσουν Χριστιανικό *αίμα.* Αφού αποκτήσουν το αίμα των Χριστιανών, το χρησιμοποιούν ποικιλοτρόπως. Οι Ραββίνοι θεωρούν ότι είναι εξαιρετικό φάρμακο για τις δερματικές και οφθαλμολογικές παθήσεις, οι οποίες προσβάλλουν τους Εβραίους τόσο συχνά. Το αίμα χρη σιμοποιείται ακόμα στις τελετές του γάμου της περιτο-μής και της ταφής, πρώτα απ' όλα όμως στο φτιάξιμο του άζυμου ψωμιού, Γι' αυτή την τελευταία χρήση, απαγάγουν παιδιά πριν από το Πάσχα, τα κλειδώνουν και μετά τα σκοτώνουν για να πάρουν το *αίμα* τους. Πριν από το φόνο, προηγούνται πάντα βασανιστήρια, Οι Εβραίοι

καρφώνουν τα παιδιά, θεωρώντας ότι βασανίζουν τον Ιησού Χριστό*. (Ο Leese ενημερώνει τον αναγνώστη του, στη σελίδα 53 του βιβλίου του: "Ο γιος του Συνταγμα-τάρχη Lingbergh εξαφανίστηκε στις 1 Μαρτίου 1932. Η Εβραϊκή Γιορτή *Purim* ήταν στις 20 Μαρτίου. Στις 12 Μαΐου βρέθηκε το σώμα ενός παιδιού, με δύο κατάγματα στο κρανίο, και, σύμφωνα με τη γνώμη των ειδικών, νεκρό τουλάχιστο δύο μήνες. Δεν νομίζω ότι αποδείχτηκε ποτέ πως το πτώμα που βρέθηκε ανήκε στο γιό του Συνταγματάρχη Lindbergh. Παρεκλίνουμε εδώ για να αναφέρουμε ότι η τελευταία φωτογραφία στο βιβλίο του Emile Gauvreau, Τι *Ζητωκραυγάζαμε Τόσο Περήφανα, (What So Proudly We Hailed)* εννοείται ότι είναι ο μικρός Lindbergh ξαπλωμένος σε μια λάκα. Οποιοσδήποτε θα το παρατηρήσει θα διαπιστώσει ότι το σώμα είναι άσχημα κακοποιημένο, ότι το ένα πόδι, από το γόνατο και κάτω, λείπει, και ότι το *ύψος* του σώματος, όπως ειπώθηκε, ήταν τέσσερις ίντσες μακρύτερο από εκείνο του εξαφανισθέντος - E.N.S.)

Επανερχόμαστε στη μετάφραση του βιβλίου του Monniot:

Το Ύψιστο μυστήριο, γνωστό μόνο στους Ραββίνους, τους λόγιους και τους Φαρισαίους, και προσεκτικά φυλαγμένο ....από το λαό, είναι αυτή η χρήση του Χριστιανικού αίματος. Ο πατέρας που βρίσκεται στο κρεβάτι ετοιμοθάνατος, μεταφέρει αυτό το μυστήριο σ' έναν από τους γιους του σφραγίζοντας το με έναν υπέρτατο όρκο μυστικότητας. Ο Νεόφυτος λέει ότι αυτό το μυστήριο του κοινοποιήθηκε από τον πατέρα του ο οποίος τον έβαλε να ορκιστεί ότι δε θα τα φανερώσει ποτέ, ακόμα και στους αδελφούς του. Αφού, όμως, ο Νεόφυτος βαπτίστηκε του ήταν αδύνατο να σιω-πήση πάνω σ' αυτό το Θέμα (βλ. 170, Τόμος VI).

Αντιγράφοντας από το βιβλίο του Leese, στη σελί-

θα 48: Ο Μαρτίνος Λούθηρος πρέπει να είχε μια μικρή ιδέα περί της αληθινής φύσης των Εβραίων όταν έλεγε: "Πόσο αγαπούν οι Εβραίοι το Βιβλίο *της Εσθήρ,* που ταιριάζει στις αιμοδιψείς, εκδικητικές και δολοφονικές ορέξεις και ελπίδες τους. Για πρώτη φορά βλέπει το φως του ηλίου λαός τόσο αιμοδιψής και εκδικητικός, ο οποίος θεωρεί ότι είναι εκλεκτός, γεγονός που του δίνει το δικαίωμα να δολοφονεί και να στραγγίζει τους ειδωλολάτρες" (Από την έκδοση *Erlangen* του *Επιτραπέζιες Συζητήσεις του Λούθηρου* Τόμος XXXII, σελ. 120). Τα λόγια αυτά είναι αρκετά ξεκάθαρα. Βλέπουμε όμως και τον Εβραίο C. Roth (έργο: *Η Λίβελος του Τελετουργικού Φόνου και οι Εβραίοι)* να αναφέρει ότι ο Μαρτίνος Λούθηρος καταδίκασε τη "λίβελο" του Τελετουργικού Φόνου" με απόλυτες εκφράσεις". Η *Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια* (1904), όμως, Τόμος VIII σελ, 213 αναφέρει με σαφήνεια ότι ο Λούθηρος κατηγόρησε τους Εβραίους για τους Τελετουργικούς Φόνους".

"Στο Madgeburg, στα 1562, καταγράφηκε μια Προτεσταντική ιστορία γεγονότων που αφορούσαν τη Χριστιανική Εκκλησία με τον τίτλο Αιώνες *του Madgeburg.* Το έργο αυτό συλλέχθηκε από μια ομάδα Λουθεριανών θεολόγων, με επικεφαλής τον M. Flacius, και πρωτοεμφανίστηκε με τον τίτλο *Historia Ecclesiae Christi.* Το βιβλίο αυτό αναφέρει τους τελετουργικούς φόνους, που έγιναν στις πόλεις Blois, Pontoise (Παρίσι), Braisne, Fulda, Berne και Oberwesel*.

("Στα 1906, ο Οίκος McMillan της Ν. Υόρκης, εξέδωσε το τετράτομο έργο Η *Ιστορία της Ιεράς Εξέτασης στην Ισπανία* του Henry Charles Lea. Στον Τόμο Π, σελ. 42, διαβάζουμε: "Στα 1490, ο Davila πήγε στη Ρώμη στον όγδοο χρόνο του. Από το 1461, ήταν Επίσκοπος της Segovia και, αν και ήταν Εβραϊκής καταγωγής, η οικογένεια του ασκούσε μεγάλη επιρροή στην Καστίλη, και συγγένευε εξ αγχιστείας με ευγενείς. Είχε επιδείξει απεριόριστα την ανελέητη ορθοδοξομανία του, όταν στη Sepulveda, τα 1468, ο Ραββίνος Solomon Picco και ο επικεφαλής της Συναγωγής κατηγορήθηκαν ότι σταύρωσαν ένα νεαρό Χριστιανό κατά τη διάρκεια της Μεγάλης Εβδομάδας. Ο Επίσκοπος Davila συνέλαβε αμέσως

δεκάξι από αυτούς που είχαν εμπλακεί πιο ενεργά στην υπόθεση, εκ των οποίων οι επτά παραδώθηκαν στις φλόγες και οι υπόλοιποι απαγχονίστηκαν, με εξαίρεση ένα αγόρι το οποίο ικέτευσε να βαπτιστεί. Αυτό το τελευταίο, δεν ικανοποίησε τους ευσεβείς κατοίκους της Sepulveda, οι οποίοι σκότωσαν μερικούς από τους εναπομείναντες Εβραίους και εκδίωξαν τους υπόλοιπους).

SIR RICHARD BURTON

Στη σελίδα 28 του βιβλίου του Leese, που αναφέρθηκε παραπάνω, διαβάζουμε: "Ο Sir Richard Burton, ο μεγάλος εξερευνητής και Ασιανολόγος, ο οποίος υπήρξε Άγγλος Πρόξενος στη Δαμασκό τριάντα χρόνια μετά τον Τελετουργικό Φόνο (του Πάτερ Tomasi - E.N.S.), μελέτησε το όλο θέμα της Κατηγορίας του Αίματος, και τελικά έγραψε το βιβλίο Ο *Εβραίος, ο Αθίγγανος και το Ισλάμ,* από το οποίο βρίσκεται στα χέρια αυτού του συγγραφέα η έκδοση του W.H. Wilkins που δημοσιεύτηκε από τον Hutchinson στα 1898.(Έχω στην κατοχή μου ένα αντίγραφο αυτού του βιβλίου το οποίο αγοράστηκε στο Λονδίνο στα 1937 - E.N.S.) Το έργο αυτό περιέχει μια καταδικαστική καταγγελία για το Ταλμούδ και έναν κατάλογο Εβραϊκών Τελετουργικών Φόνων. Ο Wilkins, όμως, στην εισαγωγή που έγραψε, λέει (σελ. X): "Στα πλαίσια του πνεύματος διάκρισης, το οποίο μου επιτράπηκε, θεώρησα καλύτερο να μη δημοσιεύσω το Παράρτημα που αναφέρεται στην ισχύουσα Τελετουργία της Ανθρωποθυσίας που εξάσκησαν οι *Sephardim* και στο φόνο του Πάτερ Θωμά (Tomasi). Η μόνη εναλλακτική λύση ήταν να δημοσιευθεί αφού γίνουν περικοπές".

Συνεχίζοντας ο Leese γράφει: "Ας δούμε λοιπόν (1) το Βιβλίο και (2) το Παράρτημα πάνω στον Τελετουργικό Φόνο.

(1) Το Βιβλίο. Αυτό είναι εύκολο: είναι σχεδόν αδύνατο να αποκτηθεί. (2) Το Παράρτημα πάνω στον Τελετουργικό Φόνο. Τι του συνέβει: Να τί του συνέβει:

"Δείτε την υπόθεση D.L. Alexander εναντίον Manners Sutton, Τμήμα του Βασιλικού Δικαστηρίου 27 Μαρ-

τίου 1911, που δημοσιεύτηκε στους *Times* την επόμενη μέρα. Σ' αυτή την εκδίκαση, ο D.L. Alexander, Εβραίος και Πρόεδρος του Εβραϊκού Συμβουλίου Βουλευτών μπόρεσε να αποδείξει ότι του είχαν παραχωρηθεί τα δικαιώματα του χειρόγραφου από τους επιβιώσαντες εκτελεστές της Διαθήκης του Sir Richard Burton. Αυτοί, το είχαν πουλήσει σε κάποιον βιβλιοπώλη, ο οποίος με τη σειρά του το πούλησε στον Mammers Sutton. Ο τελευταίος, μην γνωρίζοντας τίποτα για την παραχώρηση δικαιωμάτων, προετοίμαζε την έκδοση του Παραρτήματος. Ο D.L. Alexander κίνησε δικαστικά το θέμα, για να σταματήσει την έκδοση αυτή, διεκδικώντας το συγγραφικό δικαίωμα και την κυριότητα του χειρόγραφου. Η υπόθεση κερδίθηκε από τον Εβραίο."

"Από τον Πρόλογο, ο οποίος βρίσκεται μπροστά μου παραθέτουμε τα ακόλουθα: Ο Εβραίος, ο Burton, συγκέντρωσε το μεγαλύτερο μέρος του υλικού για την εγγραφή του βιβλίου από το 1869 έως το 1871, όταν διατελούσε Πρόξενος στη Δαμασκό*** Μεταμφιεσμένος σε η-μεδαπό, και άγνωστος σε όλους, εκτός από τη γυναίκα του ο Βρετανός Πρόξενος αναμειγνύονταν ελευθέρα με τον ποικίλης προέλευσης πληθυσμό της Δαμασκού και επιθεωρούσε κάθε γειτονιά της πόλης — Μουσουλμανική, Χριστιανική και Εβραϊκή. Οι έρευνες του έφεραν καρπούς, όχι μόνο για το γενικό δοκίμιο του πάνω στους Εβραίους, αλλά και για ένα Παράρτημα που είχε σαν θέμα την ισχύουσα Τελετουργική Ανθρωποθυσία που εξασκούνταν από τους *Sephardim ή Ανατολικούς Εβραίους,* και πιο ειδικά τον μυστηριώδη φόνο του Πάτερ Θωμά στη Δαμασκό το 1840. Είναι σχεδόν σίγουρο, πως η ερευνά του γι' αυτά τα θέματα ήταν ένας από τους λόγους που δημιουγήθηκε ένα κλίμα έχθρας μεταξύ των Εβραίων της Δαμασκού και του ίδιου. Και η έχθρα αυτή ήταν ένας δυναμικός παράγοντας, αν και σίγουρα δεν ή-ταν ο μόνος, που ώθησε τον Λόρδο Granville να τον α-νακαλέσει στα 1871"* (*Στη σελίδα 5 της *Επιθεώρησης Βιβλίων των New York Times,* στις 11 Απριλίου 1927, υ-πήρχε η απεικόνιση του Sir Richard Burton και ένα άρ-θρο με τον τίτλο: *"Αυτός ο Ομηρικός Ήρωας, ο Burton της Αραβίας".* Αυτή η κριτική, εν μέρει ανέφερε:

Burton ήταν κατ' εξοχήν άνθρωπος της γης, ο οποίος ασχολούνταν συστηματικά με τέτοιες είδους θέματα, τα οποία δεν θα γίνονταν ποτέ αντικείμενο συζήτησης στα βικτωριανά σαλόνια.

*** Είχε δεχτεί ένα γερό χτύπημα διπλωματικής ίντριγκας στην αρχή της καριέρας του στην Ινδία, και έχασε το Προξενείο της Δαμασκού στο τέλος της, σχεδόν για τους ίδιους λόγους. *** Ήταν τόσο ορμητικός όσο και ειλικρινής, τα δύο χειρότερα ελαττώματα για το προξενικό *αξίωμα."* Την επόμενη βδομάδα, στις 18 Απριλίου 1937, ο Clare G. Stillman έγραψε στην *Herald Tribune,* κάνοντας κριτική για τον ίδιο βιβλίο: Ό Burton ήταν άνθρωπος με ακαταμάχητο ψυχικό κουράγιο και ηθική ακεραιότητα, με πλατιά μόρφωση, ειλικρινής εχθρός της ηλιθιότητας και της υποκρισίας, πολύ πιο ειλικρινής από ότι έπρεπε, για το δικό του καλό.*** Η Εγκυκλοπαιδική ανατολίτικη πολυμάθεια του συμπεριλάμβανε και μιαν αναμφισβήτητη γνώση της ερωτικής φιλοσοφίας και πρακτικής, θέματα τα οποία αγαπούσε να αναλύει σε βάθος").

Μετά απ' αυτή την εισαγωγή, παραθέτουμε μερικά αποσπάσματα από το κεφάλαιο με θέμα *"Ο Εβραίος και* το *Ταλμούδ"* (σελ. 77) από το βιβλίο του Burton. Σύμφω-να με το Ταλμούδ (κεφ. IV, *Sanhedrin,* από το τέταρτο τμήμα Mischnis, ή την εντολή *Seder Nezikin),* οι Εθνικοί που καθαγιάζουν την ημέρα του Σαββάτου θα έπρεπε να θανατώνονται χωρίς άλλες ερωτήσεις, κι ας είπε ο Θεός σ' εκείνους: "Δεν θα ξεκουραστείς μέρα ή νύχτα.
Ο Προφορικός Νόμος είνα ανώτερος απ' όλους τους άλλους".

Σελίδα 81. ΣΤΟ βιβλίο του Μωϋσή αναφέρεται ότι το αίμα χρησιμοποιείται για εξαγνισμό"*. Το ανθρώπινο αί-μα δεν χρησιμοποιείται από μας στην αγνή του μορφή, ούτε και μπορούμε εμείς* (*Υποτίθεται ότι αφηγείται ο Ε-βραίος ερμηνευτής του Νόμου), να το αποκαλούμε αν-θρώπινο, γιατί οι Εθνικοί είναι απλώς ακάθαρτα ζωύφια, και λέγεται για τις κόρες τους τις οποίες πρέπει να τις αποφεύγουν οι Εβραίοι: "Καταραμένος να είναι αυτός που θα πλησιάσει κάποιο κτήνος", θα πρέπει επίσης να υποβάλλουμε σε επεξεργσία, ώστε να αλλάξει η ου-

σία του. Ούτε και παρέχεται σε όλους χωρίς διάκριση, αλλά μόνο στους ζηλωτές. Την παραμονή του Πάσχα, ο Εβραίος Δάσκαλος του Νόμου ασχολείται με το φούρνο και ανακατεύει ότι θέλει ο ίδιος για να γίνουν τα γλυκίσματα, τα οποία αποστέλλονται κατόπιν στην Συναγωγή.

Σελίδα 98 από το βιβλίο του Burton, κεφάλαιο "Ο *Εβραίος και το Ταλμούδ",* βλέπε στο *Mischnah,* μέρος πέμπτο, χωρίο *Edonyoth,* αριθμός 5 και συνέχεια. Το σημείο αυτό αποτελεί μια σωστή απάντηση στο θέμα της διφορούμενης ερμηνείας του Ταλμούδ, και επιτρέπει στο σύγχρονο Ραββίνο τους οποιουσδήποτε ισχυρισμούς σχετικά με τα επίμαχα σημεία. Έτσι, κάποιος μπορεί να "διαβάσει" στο Ταλμούδ ότι οι Χριστιανοί πρέπει να θανατώνονται, και κάποιος άλλος ότι θα πρέπει να θεωρούνται αδελφές ψυχές. Αυτό είναι βέβαια πολύ βολικό για τις Εβραϊκές απάτες και συγκάληψη των τερατωδών πεποιθήσεων τους.

Σελίδα 104. Το μεγάλο απόσπασμα του βιβλίου που αφιερώνεται *** στις βδελυρές πρακτικές της μαγείας και της νεκρομαντείας, στο κάλεσμα και την επικοινωνία με διαβόλους και πνεύματα, χρησιμοποίηση της αστρολογίας, τα μαγικά και φίλτρα, χρησίμευσαν σαν αφορμή για το Πάπα και την Ιερά Εξέταση για να επιτεθούν. Στα 553 μ.Χ., ο Αυτοκράτορας του Βυζαντίου Ιουστινιανός προέγραψε, στην *Νεαρά (Novella),* 146, το Ταλμούδ σαν "ευτελές χαρτί με παιδαριώδεις, μύθους, αδιακρισί-ες, προσβολές, κατάρες, ή αφέσεις, και βλασφημίες". Στα 1230 μ.Χ. καταστράφηκε από τον Γρηγόριο IX, στα 1244 κάηκε στο Παρίσι από τον Αθώο IV, ενώ προγράφτηκε από τον Κλεμέντιο IV, τον Ονάριο IV* και τον Ιωάννη XXII (* Ο Πάπας Ονάριος IV έγραψε, στα 1286, στο Αρχιεπίσκοπο του Canterbury, δίνοντας του οδηγίες να προσέχει μήπως τυχόν κάποιος διαβάσει ένα βιβλίο από το οποίο πηγάζουν όλα τα διαλοβικά. Ο Πάπας Πίος IV, όταν ερευνούσε μια καινούργια έκδοση, συμφώνησε με προθυμία στο ότι δεν θα έπρεπε να εκδοθεί χωρίς να φέρει τον τίτλο Ταλμούδ.

Ο Α. είναι πατέρας του Β. Ο Β. εκμυστηρεύτηκε στο συγγραφέα αυτού του βιβλίου ότι ο Α. είχε ξεκινήσει τη μόρφωση του στην Ευρώπη με την ιδέα να γίνει Ραββί-

νος. Όταν όμως άρχισε τη μελέτη μιας έκδοσης του Ταλμούδ, και ανακάλυψε τα όσα δίδασκε σχετικά με το Χριστό και τους Χριστιανούς, όχι μόνο διέκοψε τις σπουδές του αλλά, αργότερα, έγινε προσήλυτος του Χριστιανισμού και, εκ πείρας, συμβούλευε τον Β να μην διαβάσει ποτέ μια χωρίς περικοπές έκδοση του Ταλμούδ.)

Σελίδα 115. Προφανώς, αυτού του είδους οι απάνθρωπες και εκδικητικές διδασκαλίες, όπως αυτές που αναφέρθηκαν στο προηγούμενο κεφάλαιο, φέρνουν σαν αποτέλεσμα το έγκλημα και τις θηριωδίες***. Από τα παλαιότερα χρόνια μέχρι και τη σύγχρονη εποχή, και σε ολόκληρο τον κόσμο, όχι μόνο σε μια περιοχή, το μίσος των Εβραίων προς τους μη-Εβραίους υπήρξε το πιο Θηριώδες. Αυτοί που είναι έτοιμοι να παραδεχτούν και να Θρηνήσουν για τις προκλήσεις που δημιούργησαν ένα πνεύμα αυτεκδίκησης στην νοοτροπία των Ραββί-νων, θα πρέπει να αποδεχτούν και να δικαιλογήσουν στον ίδιο βαθμό τα φυσιολογικά συναισθήματα των άτυχων Εθνικών και των ειδωλολατρών όταν οι "Ανθρωποι της Συναγωγής" καθιέρωσαν την μοχθηρή τους θέληση. *** Στα 614 μ. Χ. οι Εβραίοι της Γαλιλαίας, σύμφωνα με τον Ευτύχιο, συμμάχησαν με τον Περσικό στρατό υπό τις διαταγές του Χορσοή ΙΙ, και έγιναν η αιτία μιας μεγάλης σφαγής για του Ναζωραίους Χριστιανούς. Όταν έγινε η άλωση της Ιερής Πόλης (Ιερουσαλήμ), αγόρασαν σε φθηνή τιμή όλους όσους είχαν αιχμαλωτίσει οι Πέρσες, ιδίως εκείνους από το Μοναστήρι Mar Saba (Αγίου Σάβα), με μοναδικό σκοπό να τους κατασφάξουν. Στη συνέχεια του βιβλίου του ο Burton παραθέτει άλλες τριάντα οχτώ περιπτώσεις Τελετουργικού Φόνου τελειώνοντας στη σελίδα 127. Στη σελίδα 122, ο Burton λέει: "Σύμφωνα με την Cronica Serafica (della vita di S. Francesco di Assisi, Opera del Padre Damiano Cornejo, 1721, βιβλ. i, κεφ. 1), οι Εβραίοι χρησιμοποιούσαν από δεισιδαιμονία το αίμα των Χριστιανών στη γέν-να, όπου είχαν Συναγωγές, αλλά όπου δεν υπήρχαν Χρι-στιανοί. Για αυτό τον λόγο οι Εβραίοι εκδιώχτηκαν τελι-κά από την Ισπανία και την Πορτογαλία."

"ΤΑΛΜΟΥΔΙΚΕΣ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΙΕΣ"

Κλείνοντας την απάντηση μας στις κατηγορίες του Ben Zion Bokser, προσανατολίζουμε τον αναγνώστη στο κλασσικό Χριστιανικό έργο του Δόκτωρα Philip Schaff : Η *Ιστορία της Χριστιανικής Εκκλησίας*. Στον πρώτο τόμο, σελ. 59, γράφει:

> **"Το Ταλμούδ (δηλ. Δόγμα) αντικατοπτρίζει τον παραδοσιακό, αντί— Χριστιανικό Ιουδαϊσμό". Στη σελ. 156 του ίδιου βιβλίου συνεχίζει: "Αυτή ήταν η Εβραϊκή θρησκεία τον καιρό του Ιησού. Ήταν ο μοναδικός διδάσκαλος στο Ισραήλ που είδε κάτω από την μάσκα της υποκρισίας το σάπιο πυρή-να του. Κανείς από τους μεγάλους Ραββίνους, ούτε ο** *Hillel,* **ούτε ο** *Sham-mat,* **ούτε ο** *Gamaliel,* **αποπειράθηκαν ή έστω συνέλαβαν την ιδέα της μεταρρύθμισης. Αντίθετα, στοίβαξαν την παράδοση πάνω στην παράδοση και συσσώρευσαν τις Ταλμουδικές ανοησίες την μια πίσω από την άλλη σε δώδεκα μεγάλα βιβλία των 2.947 φύλλων, τα οποία αντιπροσωπεύουν την αντί— Χριστιανική απολίθωση του Ιουδαϊσμού, τη στιγμή που τα τέσσερα Ευαγγέλια έφεραν την αναγέννηση της ανθρωπότητας και θεωρούνται η ζωή και το φως όλων των πολιτισμένων λαών μέχρι σήμερα".**

ΣΤΟ βιβλίο του με τον τίτλο Ιουδαϊσμός, Πανεπιστημιακές Εκδόσεις, Harvard 1932, στον πρώτο τόμο στη σελίδα 110, λέει ο George Foote Moore:

> "Μέχρι *την εμφάνιση των Καραϊτών τον 3ο αιώνα και την αποστασιοποίηση τους από το Ταλμούδ, δεν υπήρχε καμιά θρησκευτική οργάνωση που να δικαιούται να αποκαλείται σχισματική". Και ξανά στη σελ, 91 του ίδιου τόμου αντιγράφοντας τον Justin Martyr, ο οποίος ήταν από την*

Παλαιστίνη (Schechem) και σύγχρονος του γράφει: "Ο Bar Cocheba εφάρμοζε σκληρές τιμωρίες για εκείνους (τους Να-ζωραίους, ή οπαδούς τον Ιησού Χριστού) αν δεν δέχονταν να αρνηθούν τον Ιησού το Μεσσία τους".

Περίπου χίλια χρόνια αργότερα, στα 1759, μας λέει ο Leese στη σελίδα 40 του βιβλίου που προαναφέρθηκε:

"Ένας προσήλυτος Εβραίος, ο J.J. Frank, δημιούργησε στο Lemberg ένα θρήσκευμα που ονομάστηκε οι Φρανκί-νοι (Frankists). Αυτοί ήταν όλοι τους Εβραίοι που είχαν βαπτιστεί Χριστιανοί σε ένδειξη εναντίωσης προς το Ταλμούδ και τις διαβολικές διδασκαλίες του. Υποστήριζαν ότι το Ταλμούδ είναι η πηγή όλων των προβλημάτων μεταξύ Εβραίων και Εθνικών. Ο *Πρίγκιπας Etienne de Mi-koulissky, διαχειριστής της αρχιεπισκοπής του Lemberg,* θέσπισε *το θεσμό των συζητήσεων μεταξύ των Φρανκίνων και των Ταλμουδιστών Εβραίων. Μια τέτοια συζήτηση που έγινε τον Ιούλιο, ασχολήθηκε με πολλά θέματα, σημείο προς σημείο, και κατέληξε σε έξι πορίσματα. Το έβδομο όμως ήταν μια δήλωση των Φρανκίνων ότι "το Ταλμούδ διδάσκει την χρησιμοποίηση του αίματος Χριστιανών, και όποιος πιστεύει στο Ταλμούδ πρέπει να κάνει χρήση αυτού του αίματος".* Οι *Φραν-κίνοι υποστηρίζουν ότι, αυτό το τελευταίο το διδάχθηκαν στα νιάτα τους, όταν ήταν ακόμα Εβραίοι. Στην Εβραϊκή Εγκυκλοπαίδεια, 1903, Τόμος ΙΙ, σελ. 563, κάτω από τον τίτλο Baruch Yavan αναφέρεται ότι οι Φρανκίνοι είχαν εισαγάγει την κατηγορία του αίματος εναντίον των Ταλμουδιστών. Το ίδιο αναφέρεται και στον τόμο VII, σελ. 579, κάτω από τον τίτλο Judah Lob*

> *ben Nathan Krysa. Υπάρχει μεγάλη βιβλιογραφία σχετικά με την κοινότητα των Φρανκίνων, από την οποία δυο έργα αναφέρονται εδώ: La Malfaisance juve, του Pikulski, Lyon, 1760, και Materiaux sur la question relatwe aux accusations portees contre les Juifs a propos des crimes rituels, J.O. Kouzmine, St. Petersbourg, 1914".*

Ψαλμός 106:36-38

Ελάτρευσαν τα γλυπτά αυτών, τα οποία έγειναν παγίς εις αυτούς, και εθυσίασαν τους υιούς αυτών και τας Θυγατέρας αυτών εις τα δαιμόνια.

Σχετικά με το Θάνατο του Πάτερ Pranaitis, ο κος Leese απαντώντας στην ερώτηση μου μου έγραψε τα ακόλουθα:

> **"Η κατάθεση ότι ο Pranaitis πυροβολήθηκε από τους Μπολσεβίκους έγινε από τον ίδιο αυτόπτη μάρτυρα (ο οποίος ήταν μάρτυρας και στην υπόθεση Beilis). Ο μάρτυς είναι γνωστός σε μένα (τον Leese) προσωπικά, δεν μπορώ όμως να αποκαλύψω το όνομα του".**

Εξαιτίας της συνδυασμένης καταδίωξης του εκδότη, ειδικά από εκείνους που θεωρούσε ότι θα ήταν φιλικοί απέναντι του λαμβάνοντας υπόψη τους τη ζωή του, εν γένει και τις υπηρεσίες που προσέφερε, τολμούμε να βεβαιώσουμε, στην προσπάθεια μας **να παρουσιάσουμε την αλήθεια,** ότι δεν είμαστε σίγουροι για το αντικείμενο της προσπάθειας μας. Τη δήλωση μας αυτή τη βασίζουμε στο ακόλουθο:

> **Προς χάριν σου θανατωνόμεδα κάθε ημέραν, θεωρηθήκαμε σαν πρόβατα προορισμένα δια σφαγήν. Αλλ' εις όλα αυτά είμεθα με το παραπάνω νικηταί δια του Χριστού που μας αγάπησε, (Προς Ρωμαίους 8: 36-37). E.N.S., 20** Νοέμβρ. 1939

ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ASIA
ΤΕΥΧΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ, 1937

(Ο Henry Field, συγγραφέας του άρθρου που παραθέτουμε, είναι εποπτεύων στον τομέα Φυσικής Ανθρωπολογίας στο Μουσείου Φυσικής Ιστορίας Field, στο Chicago. Πρόσφατα του απονεμήθηκε ο τίτλος του Δό-κτωρα Φυσικής από το Πανεπιστήμιο Oxford. Διατηρεί τη θέση του στο Μουσείο από το 1926). **ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΤΟΥ SANDUR, του ΙΡΑΚ** "*** Μέλη της ανθρωπολογικής αποστολής του Μουσείου Field, στη Μέση Ανατολή στα 1934. *** Σύμφωνα με την παράδοση τους οι Εβραίοι του Ιράκ έζησαν στη Μεσοποταμία από τον καιρό που ο Sargon της Ασσυρί-ας έφερε εκεί τους προγόνους του από τη Σαμάρεια, τον 8ο αιώνα π.Χ. ανακατεύτηκαν με άλλες φυλές και απέκτησαν τα ανθρωπολογικά χαρακτηριστικά τους. Έτσι, η γνωστή "Εβραϊκή" μύτη ήταν χαρακτηριστικό που απόκτησαν από τους Hittites.*** Στις προστατευμένες νότιες πλαγιές των βουνών του Κουρδιστάν "κρέμονται" πολλά χωριά, στα οποία, ο αγώνας για την επιβίωση σε συν-διασμό με το συνεχή φόβο της επίθεσης, εμφύσησε στους κατοίκους πείσμα στο σκοπό τους και έναν θρησκευτικό ζήλο που δεν συναντά κανείς σχεδόν σε καμιά σύγχρονη κοινότητα. Οι Εβραίοι, οι Κούρδοι, οι Αρμένιοι και οι Νεστορίτες παραμένουν εφιαλτικά εχθρικοί μεταξύ τους. Ο Εβραίοι υποφέρουν πολύ στα χέρια των Κούρδων, εξαιτίας ενός συνεχούς εμφυλίου πολέμου. Επιπλέον, η πίστη ότι οι Εβραίοι χρησιμοποιούν *αίμα* Χριστιανών το Πάσχα έχει επεισέλθει διάμεσα σ"αυτούς και τους Ανατολικούς Εβραίους, οι οποίοι τηρούν το Μωσαϊκό Νόμο.*** Τηρούνται εβδομήνταδυο είδη τελετουργίας". - *Περιοδικό Asia.*

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ III

αποκαλυπτικο ντοκουμεντο η ιστορικη καταγραφη πραγματικων περιπτωσεων ανθρωποθυσιων χριστιανών ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΑΛΜΟΥΔΙΣΤΕΣ

Το θέμα των ανθρωποθυσιών για τις οποίες επανειλημμένα για αιώνες είχαν κατηγορηθεί οι Ταλμουδιστές είναι ή όχι Αλήθεια;

Χιλιάδες φορές στο Μεσαίωνα οι ασχολούμενοι με τη Μαύρη Μαγεία είχαν κατηγορηθεί ότι κατά τις μυστικές τους τελετές όχι μόνο εξευτέλιζαν κάθε τί το Χριστιανικό, αλλά έκαναν και θυσίες μικρών παιδιών. Οι θηριώδεις σφαγείς θυσίαζαν τα βρέφη ενώπιον του απαίσιου ειδώλου του θεού—τράγου των Ταλμουδιστών! Δηλαδή του Μπάθομετ των Ναΐτών Μασώνων.

Υπάρχουν πλήθος μαρτυριών, ότι οι προαναφερθεί-σες τελετές των Εωσφοριστών πράγματι λάμβαναν χώρα και αρκετοί ζωγράφοι της εποχής φιλοτέχνησαν πίνακες με φρικτές παραστάσεις. Η παρουσία και μόνο του απαι-σίου αγάλματος αποδεικνύει την άμεση σχέση με τα τελετουργικά αυτά εγκλήματα των Εβραίων Ταλμουδιστών. Και επειδή τα 63 βιβλία του Ταλμούδ χρησιμοποιούνται και στη Μαύρη Μαγεία και περιέχουν εκατοντάδες ύ-βρεις κατά του Χριστού, της Παναγίας και των Χριστιανών, είναι ευεξήγητο το γιατί η Δυτική ειδικά Εκκλησία εξαπέλυσε διωγμούς κατά των Εβραίων. Είχε παρατηρη-

θεί τότε ότι Χριστιανόπαιδα εξαφανίζονταν ειδικά τις παραμονές του Πάσχα.

Πέρασαν από τότε αρκετοί αιώνες αλλά μέσα στις συνειδήσεις των Χριστιανικών λαών παρέμεινε ένας αόρατος φόβος. Σε πολλές χώρες οι μητέρες συνήθιζαν να φοβερίζουν τα παιδιά τους ως εξής:

"*Κάτσε φρόνιμα, γιατί* θα σε *πάρουν* οι *Εβραίοι! Μη βγαίνετε αργά το βράδυ γιατί θα σας κλέψουν οι Εβραίοι να σας πιουν το αίμα!*"

Όμως, φυσικά, όλα αυτά αποδίδονταν στην αγραμματοσύνη του λαού.

Παρακάτω δεκάδες ιστορικά γεγονότα που καταγράφηκαν από τους χρονογράφους και αποδεικνύουν ότι οι Ταλμουδιστές Εβραίοι έκαναν πράγματι ανθρωποθυσίες.

ΤΟ ΤΑΛΜΟΥΔ ΤΗΣ ΒΑΒΥΛΩΝΟΣ

Οι σταυρωτές του Χριστού Ταλμουδιστές Εβραίοι έχουν κατάρα από το Θεό

Πίστευαν οι Εβραίοι ότι ο Μεσσίας, Ελληνικά Χριστός, θα καταλάμβανε όλους τους λαούς και τα κράτη και θα ίδρυε μια παγκόσμια βασιλεία με πρωτεύουσα την Ιερουσαλήμ και η βασιλεία του θα διαρκούσε 1000 χρόνια. Επειδή όμως, ο Χριστός τις προσδοκίες αυτές τις απέρριψε και δεν θέλησε να συστήσει βασιλείαν κοσμική, αλλά πνευματική, τον εσταύρωσαν και ως Σταυ-ρωτές του Χριστού και κατά την προφητική μαρτυρία, έ-χουν κατάρα από Θεού.

Οι Ραββίνοι Ταλμουδιστές - Φαρισαίοι - βρήκαν σαν φάρμακο το να κλέβουν *αίμα* Χριστιανικό από μικρά παιδιά Χριστιανών, και να το χρησιμοποιούν. Το αίμα το λαμβάνουν διατρυπώντας το σώμα με αιχμηρά εργαλεία σε σχήμα μικρής λόγχης.

Απίστευτο και όμως αληθινό. Για εκείνους που αμφιβάλλουν, θα πρέπει να ακούσουν την ομόφωνη κραυγή των Χριστιανικών λαών, επικυρούμενη από τα ιστορικά γεγονότα αιώνων καθώς και από το ίδιο το περιεχόμενο του Ταλμούδ που γράφει: **"Τώβ σχεμπαγγόϊμ χερώγ** ", δηλαδή **"Είναι καλό να σφαγιάζεις Χριστιανό".**

Το Ταλμούδ είναι για τους Εβραίους ένας θρησκευτικος κώδικας και θεωρείται από αυτούς ένα ιερό βιβλίο,

εγκυρότερο ακόμη και από την Παλαιά Διαθήκη. Από το βιβλίο του Πέτρου Α. Κασιμάτη *"Περί ανδρωποθυσιών παρ' Εβραίοις"* (Δικαστικαί Αποφάσεις Εκδόσεις 1891) αντιγράφουμε:

Σελίδα 26: Στο Ταλμουδικό βιβλίο των Εβραίων, το *Χορκόιμ,* αναφέρεται:

"Εκείνος που απειθεί στο Νόμο του Μωϋσή μπορεί να συγχωρεθεί, αλλά αυτός που παραβιάζει τους κανόνες του Ταλμούδ πρέπει να τιμωρηθεί με θάνατο". Επίσης λέει παρακάτω:

"Όποιος αμφιβάλλει για τη θεοπνευ-στία του Ταλμούδ ή για κάποια διδασκαλία του που περιέχεται σ' αυτό, θα κληρονομήσει την αιώνιο κόλαση". "Ο Μεσσίας θα έλθη τότε μόνο, όταν οι Εβραίοι καταλύσουν την άθλια και αισχρά βασιλεία των άλλων λαών. Όταν θα έλθη ο Μεσσίας, όλοι οι λαοί θα τον προσκυνήσουν και θα τον υπηρετήσουν. Αυτός όμως δεν θα δεχθεί τις προσφορές των Χριστιανών, αλλά απεναντίας θα διατάξει την εξόντωση τους. Όταν θα έλθη ο Μεσσίας, κάθε Εβραίος θα έχει 2.800 δούλους και 310 γυναίκες, όλη δε η περιουσία των λαών της γης θα περιέλθει στα χέρια των υιών του Ισραήλ". Σελίδα 38:

"Κάθε ετερόδοξος δεν είναι άνθρωπος αλλά κτήνος. Ο Εβραίος είναι πιο αγαπητός στο Θεό και από τους Αγγέλους ακόμη. Το να ραπίζεις Εβραίον είναι ίσο με το αντιτάσσεσθαι στο Θεό. Γι' αυτό ο άπιστος που χτυπά Ε- βραίο πρέπει να τιμωρείται με θάνατο. Οι Χριστιανοί είναι σκυλιά, γαϊδούρια, γουρούνια, κτήνη. Το γένος των Χριστιανών είναι αγέλη κτηνών, από τον

σατανά καταγόμενη και μόνο το όνομα του χοίρου δικαιούται να φέρει. Γυνή Εβραία, εξερχόμενη του λουτρού, αν συναντήσει ίππο, όνον, καμήλα, σκύλο, χοίρο, λεπρό ή Χριστιανό, οφείλει να λουσθεί πάλι".

ΣΤΟ κεφάλαιο Αρουβίμ γράφεται:

"Τα σπίτια των Χριστιανών πρέπει να θεωρούνται αγελοστάσια και στις διδασκαλίες του Βαϊαμοτέθ οι τάφοι των Χριστιανών πρέπει να θεωρούνται λάκκοι κτηνών".

Στη σελίδα 55 γράφεται:

"Ο Μωϋσής έδωσε την εντολή "Ού φονεύσης" εννοών μη φονεύσης υιόν Ισραήλ, συνεπώς αυτός που φονεύει αλλόθρησκο που είναι κτήνος, δεν παραβαίνει το Νόμο: — "Κύριε, μισήτω τους μισούντας με", λέγει ο Δαυίδ. Ποιόν άλλο εκτός από τους Χριστιανούς πρέπει να μισεί ο Εβραίος, εργαζόμενος την ολική εξόντωση των; — Σε καμία περίπτωση δεν επιτρέπεται η επιείκια προς τους Χριστιανούς: — Εξόντωσε διά χειρός σου Εβραίε, κάθε Χριστιανό. Τον καλύτερο από τους Χριστιανούς αφαίρεσε του την ζωήν — Το αίμα του Χριστιανού που χύνει ο Εβραίος ευαρεστεί το θεό του Ισραήλ".

Στη σελίδα 61 γράφεται:

"Ο ευσεβής Εβραίος πρέπει να γνωρίζει ότι το αίμα των Χριστιανών είναι θυσία ευπρόσδεκτος στον ουρανό, ώστε θεωρείται περισσότερη ιερή και από την προσφορά πολυτίμων αρωμάτων και μύρων και φέρει ευλογία του Υψίστου στους εκτελούντες και μεταλαμβάνοντες.

Αδιάψευστα Ιστορικά Γεγονότα

- Τον 6ο μ.Χ. αιώνα, η Ιστορία διασώζει τη μνήμη ανθρωποθυσίας ενός Χριστιανόπαιδα ονόματι Μαντία που διέπραξαν Εβραίοι στην Πορτογαλία. Η Ενωμένη Εκκλησία - τότε - κατέταξε τον μάρτυρα στη χορεία των Αγίων.

- Στις 15 Απριλίου του 1181 στην πόλη της **Βραί-σνης (Braisne),** κοντά στο Παρίσι, που βρισκόταν υπό την εξουσία της Αγνής, κόμησσας του Δρέ (Dreux), οι Εβραίοι πείθουν την κόμησσα με μεγάλη ποσότητα χρυ σού να τους δώσει το δικαίωμα τιμωρίας ενός Χριστια νού, τον οποίο κατηγορούσαν σαν κλέφτη και δολοφό νο. Αφού *έλαβαν* εξουσία επί του ανθρώπου αυτού οι Ε βραίοι, του έδεσαν τα χέρια οπισθάγκωνα, του έβαλαν στο κεφάλι του αγκάθινο στεφάνι και γυμνόν τον περιέ φεραν στην πόλη μαστιγώνοντας τον ανηλεώς. Μετά τον καθήλωσαν σε σταυρό και μετά από πολλά βασανιστήρι α τον σκότωσαν συλλέγοντας το *αίμα* του. Ο νεαρός Βασιλιάς της Γαλλίας, ο οποίος απασχολούνταν με τα θρησκευτικά του καθήκοντα της Εβδομάδας των Αγίων Παθών, στην έπαυλη του Αγίου Γερμανού (Saint Ger main en Laye), μόλις έμαθε το ανοσιούργημα έφιππος κατέφθασε στην Βραίσνη και ως ανώτατος κυρίαρχος και της πόλης αυτής, συγκροτεί αμέσως δικαστήριο. Το δικαστήριο καταδικάζει 80 Εβραίους που ευρέθηκαν έ νοχοι συμμετοχής στο παραπάνω έγκλημα. Και οι 80 Ε βραίοι θανατώθηκαν στην πυρά (Πηγή: Jean Dubraive-Histoire de Boheme livr. XVIII).

- Ο κόμης θεοβάλδιος παρέδωσε στους δήμιους πολλούς Εβραίους που κατοικούσαν στην **Βλόα** της Γαλ λίας, γιατί στην τελετή του Πάσχα τους, από μίσος προς τον Ιησού Χριστό, σταύρωσαν ένα παιδί στον ποταμό Λείγηρα. Το κακούργημα αυτό των Εβραίων απεδείχθη δικαστικώς και οι περισσότεροι από τους ενόχους θανα-τώθηκαν στην πυρά.

- Ο δωδεκαετής Γουλιέλμος, παιδί πλούσιων Χριστια-νών χωρικών στα περίχωρα της **Νορβίχης,** συλλαμβάνε-

ται με τέχνασμα από Εβραίους, παραμονές του Πάσχα του 1144. Του έδεσαν τα χέρια, τα πόδια και το κεφάλι ώστε να μη μπορεί να κινηθεί ή να φωνάζει καθόλου. Μετά, του ξύρισαν το κεφάλι και τον πλήγωσαν με αγκάθια, και στο τέλος, αφού τον βασάνισαν με πολλούς τρόπους, τον τρύπησαν στην αριστερή πλευρά και την καρδιά με μακρύ αιχμηρό σίδηρο. Για να παρατείνουν την αγωνία του θύματος ή για άλλο άγνωστο λόγο, έλουζαν συνεχώς το κεφάλι του με ζεματιστό νερό. Στο Δικαστήριο απεδείχθη το φρικιαστικό έγκλημα και οι Εβραίοι καταδικάστηκαν σε θάνατο, ενώ ο μικρός Μάρτυρας κατετάχθη από την Εκκλησία στους Αγίους.

• Το 1181 στην πρωτεύουσα της Αγλίας, το **Λονδίνο,** Εβραίοι *έσφαξαν* παιδί Χριστιανών ονόματι Ροδβέρτον (Rodbert), σε οίκημα κοντά στην Εκκλησία του Αγίου Εδμόνδου όπου και ετάφη το λείψανο του μάρτυρος. Από αυτή την εποχή και μετά, το *αίμα* των ανθρωποθυσιών με δράστες τους Ταλμουδιστές αναπηδά σ' όλη την Ευρώπη.

• Στις 29 Ιουνίου 1220, θυσιάζεται στην **Βισσεμβέργη (Vissembourg)** της Αλσατίας, από Εβραίους, ο μικρός Ερρίκος, παιδί Χριστιανών, ο οποίος και κατετάχθει μεταξύ των Αγίων της Δυτικής Εκκλησίας.

• Το 1225, στο **Μόναχο,** με άφθονο Εβραϊκό χρυσό πείθεται κάποια γυναίκα να κλέψει το παιδί του γείτονα της και να το παραδώσει στους Εβραίους. Το παιδί θανατώθηκε με φρικώδη βασανιστήρια, αφού του αφαίρεσαν όλο του το *αίμα* με έντομα και βελόνες. Το *αίμα* του βρέφους χρησιμοποιήθηκε στις Ταλμουδικές τελετές. Αλλά δεν αρκέσθηκαν μόνο σ' αυτό, πείθουν και πάλι την ίδια γυναίκα να κλέψει και το άλλο παιδί του δύστυχου πατέρα, από τον οποίο είχαν αρπάξει ήδη το πρώτο. Ευτυχώς όμως η γυναίκα συλλαμβάνεται επ' αυτοφώρω από τον ίδιο, και παραδόθηκε στις δικαστικές αρχές, όπου ομολόγησε τα πάντα. 140 Εβραίοι συλλαμβάνονται και αφού απεδείχθει η ενοχή τους, θανατώθηκαν δια πυρός.

- Το 1236, στην **Φούλδη** της Γερμανίας, κοντά σ' ένα μύλο, οι Εβραίοι θυσιάζουν 3 παιδιά Χριστιανών για να τους πάρουν το αίμα. Το έγκλημα όμως απεκαλύφθει και πολλοί Εβραίοι λυντσαρίσθηκαν από τον αγανακτισμένο λαό, ενώ άλλοι με δικαστική απόφαση θανατώθηκαν διά πυρός.

- Το 1249, στη **Νορβίχη,** οι Εβραίοι απήγαγαν παιδί γι α να το Θυσιάσουν. Συνελήφθησαν και στο δικαστήριο απεδείχθηκαν ένοχοι. Για τιμωρία δέθηκαν στις ουρές 4 αλόγων και αφού σύρθηκαν στους δρόμους της πόλης, απαγχονίσθηκαν.

- Στις 2 Απριλίου του 1279, νέα ανθρωποθυσία δια πράττεται από Εβραίους στο **Λονδίνο.** Οι πιο επιφανείς Εβραίοι του Λονδίνου απεδείχθησαν αυτουργοί και κατα δικάσθηκαν να δεθούν στις ουρές ατίθασων αλόγων, τα δε πτώματα τους να εκτεθούν σε κοινή θέα.

- Στη **Σαρανόσσα** της Ισπανίας, Εβραίοι άρπαξαν 7χρονο Χριστιανόπουλο και το παρέδωσαν σε άλλους Εβραί ους για να το σταυρώσουν. Το αθώο θύμα το κάρφωσαν στον τοίχο και τρύπησαν την πλευρά του με λόγχη. Τα λείψανα του Μάρτυρα διατηρούνται μέχρι σήμερα και εί ναι αντικείμενα σεβασμού.

- Το 1261, οι Εβραίοι θυσίασαν 8χρονο παιδί που τους το παρέδωσε κάποια γυναίκα. Αφού το γύμνωσαν και το εφίμωσαν και το ξάπλωσαν σε τραπέζι που έφερε πολλά σεντόνια. Με βελόνες και αιχμηρά αντικείμενα άρχισαν να διατρυπούν το σώμα του παιδιού και το εξερχόμενο *αίμα* πότιζε τα σεντόνια πάνω στα οποία βρισκόταν. Κα τόπιν έριξαν το πτώμα στο ποτάμι και μετά 4 ημέρες το βρήκαν ψαράδες. Η μικρή θυγατέρα της γυναίκας που παρέδωσε το παιδί, λόγω αθωότητας της ηλικίας της, απεκάλυψε την πράξη της μητέρας του ομολόγησε και κατήγγειλε τους ενόχους Εβραίους οι οποίοι συνελήφθησαν. Δύο από τους δολοφόνους Εβραίους αυτοκτόνησαν στις φυλακές, 19 άλλοι κατεδικάστηκαν σε θάνατο.

Το 1287, στη **Βέρνη** της Ελβετίας, Εβραίοι άρπαξαν παιδί και το απέκρυυαν στο σπίτι του Ραββίνου τους. Μετά από φρικιαστικά βασανιστήρια, το έσφαξαν. Το κακούργημα όμως ξεσκεπάστηκε και το πτώμα του άτυχου παιδιού βρέθηκε γεμάτο τρύπες και πληγές. Ο μικρός Μάρτυρας ετάφη στον Καθεδρικό Ναό της πόλης και έκτοτε τιμάται ως Άγιο λείψανο. Το Δικαστήριο κατεδίκα-σε τους ενόχους σε θάνατο διά τροχού. Η Γερουσία της πόλης με διάταγμα εξόρισε όλους τους Εβραίους της πόλης έξω από τα τείχη της πόλης.

• Το 1303, στο **Βιτζέν** της Θουριγγίας, παραμονές του Πάσχα, οι Εβραίοι άρπαξαν τον μικρό μαθητή Κονράδα, γιο ενός στρατιώτη, και αφού τον κατέκοψαν και άνοι ξαν όλες τις φλέβες για να του αφαιρέσουν το αίμα, έ ριξαν το πτώμα του σε ένα αμπέλι. Το πτώμα του παιδιού ανακαλύφθηκε και οι δράστες αναγνωρίσθηκαν από τον τρόπο του θανάτου. Οι συστρατιώτες του πατέρα του κατακρεουργηθέντος παιδιού οργισμένοι εξόρμησαν από το στρατόπεδο τους με επικεφαλής τον Φρειδερίκο, γιο του ηγεμόνα της Θουριγγίας, και επέπεσαν στους Εβραίους μαζί με αγανακτισμένους πολίτες. Πολλοί Εβραίοι τότε θανατώθηκαν εξαιτίας αυτής της εξέγερσης (Πηγή: Adde Henri Desportes -*La Mystere du Sang. Livr.I).*

• Το 1305, στην **Πράγα** της Βοημίας, παραμονές του Πάσχα, οι Εβραίοι συνέλαβαν φτωχό Χριστιανό ο οποί ος λόγω ανάγκης τους υπηρετούσε. Οι Εβραίοι, σαν ύαι νες, τον ξεγύμνωσαν και τον καθήλωσαν σε σταυρό σ' έναν απομακρυσμένο τόπο και τον θανάτωσαν.

• Το 1321, στην Βοημία πάλι, στην πόλη **Ανεσύ (Annecy),** νεαρός γραφέας συμβολαιογράφου σφαγιάζε σαι από Εβραίους, κατά τη Μεγάλη Εβδομάδα. Η αν θρωποθυσία αποδείχθηκε δικαστικά και οι μεν ένοχοι καταδικάσθηκαν σε θάνατο, στους δε υπόλοιπους Εβραίους απαγορεύθηκε με διάταγμα του βασιλιά Φιλίππου V η παραπέρα παραμονή τους στην πόλη. (Πηγή: Danyw de Saint - Martin - Gell Chtist II 723).

• Το 1331, στην **Ουμβερλεγγέν (Uberlingen)** του μεγάλου Δουκάτου της Βάδης, οι Εβραίοι έριξαν σε κάποι ο πηγάδι το πτώμα ενός παιδιού Χριστιανών που το εί χαν σφάξει. Μετά από μερικές μέρες το πτώμα ανακαλύ φθηκε. Από τον τρόπο του θανάτου με αφαίμαξη, απο καλύπτεται η ενοχή των Εβραίων. Συλληφθέντες μερικοί Εβραίοι ομολογούν την πράξη των. Η καταδικαστική α πόφαση του δικαστηρίου εκτελείται άμεσα, διότι υπήρχε ο φόβος να δοθεί χάρη στους ενόχους από τον Αυτο κράτορα, ο οποίος ήταν γνωστό ότι είχε συμπάθεια προς τους Εβραίους, οι οποίοι τους έδιναν χρήματα. Όλοι οι ένοχοι Εβραίοι θανατώθηκαν (Πηγή: Jean Vitoduran - *Chronique).*

• 7 χρόνια αργότερα, το 1388, στην ίδια πόλη, ένας νε αρός της **Φραγκώνιας** συλλαμβάνεται αιφνιδιαστικά μια νύχτα και πέφτει από τα μαχαίρια των Ραββίνων. Ο α δελφός του θύματος, εξοργισμένος μετά από την αποκάλυψη του εγκλήματος, σκότωσε πολλούς από τους αιμοδιψείς Εβραίους, για εκδίκηση του αδελφού του (Πηγή: Henri Desportes -*Le Mystere du* Sang.).

Αλλά ούτε η δίκαιη αυτή σφαγή των Εβραίων, ούτε η αποτυχημένη απόπειρα ανθρωποθυσίας στο Μόναχο, ούτε ο φόβος της τρομερής τιμωρίας, εμποδίζουν τους Ταλμουδιστές να διαπράξουν νέο έγκλημα στο **Μόναχο.**

Έτσι το 1345, οι ανθρωπόμορφες Εβραϊκές τίγρεις συλλαμβάνουν τον Ερρίκο, παιδί Χριστιανών, το οποίο κατακρεουργώντας το με 70 και πάνω πληγές, του αφαίρεσαν το *αίμα* (Πηγή: Raderus —Bavaria).

• Το 1347, στη **Μεσσήνη** της Σικελίας, τη Μεγάλη Πα ρασκευή, Εβραίοι της πόλης αρπάζουν παιδί, το οποίο βασανίζουν έως θανάτου δεμένο σε σταυρό. (Πηγή: Henri Desportes — *Le Mystere du Sang.).*

• Το 1361, Εβραίοι από την Κολωνία συλλαμβάνουν τον Ιωάννη. Το παιδί συνελήφθει ενώ πήγαινε στο σχολείο της Μονής του Αγίου Σιγεβέρτοψ που διευθύνονταν απ μοναχούς του Τάγματος του Αγίου Φραγκίσκου. Παρέσυ-

ραν το θύμα σ' ένα υπόγειο και διατρύπησαν όλο του το σώμα με αιχμηρά εργαλεία, έως ότου από αφαίμαξη να πεθάνει. Ένα από τα εργαλεία αυτά, σε σχήμα μικρής λόγχης, διατηρήθηκε στην Εκκλησία της Μονής του Αγίου Σιγεβέρτου. (Πηγή: Chroniques de Bollandistes *Actes* ***del' Eglise de Cologne).***

• Το 1380, στο **Χαζενβάχ (Hangenbach)** της Σουαβίας, οι Εβραίοι συνελήφθησαν επ' αυτοφώρω να σφαγιάζουν παιδί που άρπαξαν από τους γονείς του. Οι δράστες καταδικάστηκαν και θανατώθηκαν στην πυρά. (Πηγή: **Martin Crusius -** ***Annales de Souabe).***

Όλοι οι ιστορικοί αυτής της εποχής κατέγραψαν πολλά παρόμοια περιστατικά. Οι αλλεπάλληλες δίκες για ανθρωποθυσίες έκαναν πασίγνωστο το φρικώδες αυτό Εβραϊκό έθιμο που τους το υπαγόρευε το Ταλμούδ.

Αυτό ήταν η κυριότερη αιτία της μεγάλης και γενικής δίωξης των Εβραίων από τη Γαλλία, που έγινε το 1394.

• Κάποιος Εβραίος, γενόμενος Χριστιανός, απεκάλυψε ο ίδιος τις Ταλμουδικές θηριωδίες. Ο Ι.Φέλτρης διηγείται ότι το 1420, οι Εβραίοι της Γερμανίας επαναλάμβαναν κάθε χρόνο συνεχώς μια μυστηριώδη, θρησκευτική τελετή στην οποία, όπως ο ίδιος θυμάται, έπαιρνε μέρος και ο πατέρας του.

> ***"Την παραμονή του Πάσχα και την επομένη — διηγείται — ο πατέρας μου προ-μηθεύετο Χριστιανικό αίμα από τον Ραβ-βίνο και το έρριπτε στο ποτήρι του μαζί με κρασί. Έπειτα ράντιζε την τράπεζα με το μίγμα αυτό. Επίσης έβαζαν από το αίμα αυτό στη ζύμη με την οποία έπλαθαν τα άζυμα και τρώγαμε όλοι στο σπίτι μας".***

• Στην πατρίδα του το **Τόγγρ** της Γερμανίας, ο ίδιος παρεβρέθηκε μάρτυρας της θυσίας παιδιού, του οποίου το αίμα το συνέλεξαν για την παραπάνω χρήση. Εξαιτίας αυτού του εγκλήματος, 45 Εβραίοι της πόλης, αφού βρέθηκαν ένοχοι, καταδικάστηκαν σε θάνατο δια πυράς και

εκάησαν.

• Οι Εβραίοι αδελφοί Ααρών και Ανσέλμ, βοηθούμενοι από ακόμη έναν Εβραίο λεγόμενο Μωυσή, αποπλανούν παιδί Χριστιανών, τον **Λουδοβίκο Βαμβρούκ (Louis Vam-Bruck),** και το παρασύρουν σε απομακρυσμένο μέρος της πόλης όπου το θανατώνουν με φρικιαστικά βασανιστήρια, εκριζώνοντας του ακόμη και τα γεννητικά όργανα, φρικαλεότητα που συναντάται συχνά στις Ταλμουδικές εκτελέσεις. Μετά το κακούργημα τους και οι τρεις, εγκαταλείψαντες το πτώμα του θύματος, πήγαν σε συμπόσιο για διασκέδαση. Η πράξη τους απεκαλύφθει και οι τρεις καταδικάσθηκαν σε θάνατο. (Πηγή: *Ada Sancta 3 vol p.978).*

• Το 1436 στην **Ρατισβόννη,** 6 Χριστιανόπαιδα υπέστησαν μαρτυρικό θάνατο, ώστε το αίμα των να χρησιμοποιηθεί στα σατανικά όργια των Ταλμουδιστικών δεισιδαιμονιών. "Οι Δικαστές που ανέλαβαν τη διαλεύκανση της υπόθεσης αυτής, ανακάλυψαν απόκρυφο υπόγειο στο σπίτι ενός Εβραίου ονόματι Ζωσφόλ. Σε μια σκοτεινή γωνία, κάτω από σωρό αχύρων, ανακαλύφθηκαν τα 6 πτώματα των σφαγιασθέντων παιδιών τα οποία μεταφέρθηκαν στο δικαστήριο. Στη μέση του υπογείου υπήρχε μαρμάρινη επιμήκης τράπεζα που χρησιμοποιούνταν σαν βωμός και πάνω σ' αυτή μια μεγάλη πέτρινη λεκάνη στην οποία κατακερματίζονταν τα *σώματα* των θυμάτων. Η λεκάνη αυτή, την ώρα της ανακαλύψεως, ήταν καλυμένη με ίχνη αίματος". Από την ανάκριση του Δικαστηρίου απεδείχθηκαν ένοχοι 17 Εβραίοι τιμωρηθέντες σε θάνατο.

• Το 1451 στην **Βρεσλώ (Bresleau)** της Πρωσσίας, οι Εβραίοι απήγαγαν παιδί Χριστιανών το οποίο επάχυναν αρκετό καιρό. Το θυσίασαν διά φρικτών βασανιστηρίων, αφού το έθεσαν σε βαρέλι με καρφιά και άλλα αιχμηρά αντικείμενα. Κατόπιν έκλεισαν το βαρέλι και άρχισαν να το κυλούν εδώ κι εκεί. Αυτό το έκαμαν οι αιμοδιψείς Εβραίοι για να συλλέξουν το αίμα του θύματος.

• Στην ίδια περίπου εποχή έγιναν 2 ακόμη δίκες για ανθρωποθυσίες. Στην πρώτη, οι ένοχοι Εβραίοι ομολό γησαν ότι έλαβαν το *αίμα* του παιδιού για την παρα σκευή των άζυμων του Πάσχα. Στη δεύτερη περίπτωση κατέθεσαν ότι το *αίμα* του θύματος ήταν χρήσιμο για τις θρησκευτικές τελετές της περιτομής των παιδιών τους.

• Ο Εβραίος Εμμανουήλ, που μετεστράφει στον Χρι στιανισμό, κατήγγειλε την φρικώδη ανθρωποθυσία που διεπράχθει από τους Εβραίους της **Σαβώννης (Savone)** στην οποία υπήρξε αυτόπτης μάρτυρας, γευθείς μάλιστα και ο ίδιος από το αίμα σφαγιασθέντος βρέφους Χριστι ανών γονέων.

Να πώς τα περιγράφει ο ιστορικός Αλφόνσο Σπίνας (Alphonse Spina).

Ό νεόφυτος *Εμμανουήλ μου ανακοίνωσε — γράφει ο παραπάνω* ιστορικός — ότι κάποια *ημέρα του 1452 ο πατέρας του τον οδήγησε σε* κάποιο υπόγειο *ενός Εβραϊκού σπιτιού* της Σαβώννης, *στην οποία βρήκαν συγκεντρωμένους άλλους 7 ομοθρήσκους τους. Όλοι υποσχέθηκαν με όρκο να μην αποκαλύψουν ποτέ σε κανέναν ό,τι θα έκαναν εκείνη την ώρα μέχρι θανάτου. Μετά τον όρκο αυτό, ένας από αυτούς έφερε από παρακείμενο διαχώρισμα διετές Χριστιανικό βρέφος, το οποίο εγύμνωσαν και το τοποθέτησαν σε δοχείο ούτως ώστε να συλλέγουν το αίμα του. Έπειτα, 4 από τους παρευρισκόμενους, άρχισαν πρώτοι το απαίσιο έργο της ανδρωποθυσίας. Ο ένας κρατούσε τεντωμένο το δεξί χέρι του αθώου βρέφους και ο άλλος το αριστερό, ο τρίτος εκράτη* υψω-*μένο το* κεφάλι *του βρέφους, ώστε να σχηματίζεται* έτσι σταυρός, ο δε τέταρτος έβαλε στουπιά *στο στόμα του δυστυχισμένου πλάσματος, για να εμποδίζει τις κραυγές του. Κατόπιν, όλοι πήραν μακριά*

και αιχμηρά σιδερένια όργανα και άρχισαν να κατατρυπούν το σώμα του βρέφους σε όλες τις κατευθύνσεις, ιδίως όμως γύρω από την καρδιακή χώρα. Το αίμα έτρεχε από παντού μέσα στο σκεύος. Το φρικώδες αυτό θέαμα με κατατρόμαξε τόσο -λέει ο Εμμανουήλ — που με εγκατέλειψαν οι δυνάμεις μου και μόλις που μπόρεσα να αποσυρθώ και να πέσω στο πιο σκοτεινό μέρος του υπογείου καλύπτοντας τα μάτια μου ώστε να μη βλέπω πια. Μετά από λίγο, ήρθε ο πατέρας μου και με σήκωσε και με ανάγκασε να ορκιστώ και πάλι ότι δεν θα αποκαλύψω σε κανέναν τα *όσα είδα. Έπειτα με κολάκευσε και με χάϊδεψε και με έφερε κοντά στους άλλους, όπου δεν είδα παρά το πτώμα του βρέφους διαμελισμένο, τα δε τεμάχια αυτά τα έριξαν μετά από λίγο στον απόπατο του σπιτιού.*

Μετά την εξαφάνιση του πτώματος, αφού καθάρισαν και έκοψαν σε μικρά κομμάτια διάφορα φρούτα, μήλα, καρύδια, αμύγδαλα, σύκα κ.λπ., τα εβύθισαν μέσα στο σκεύος με το αίμα. Από το βδελυρό και φρικώδες αυτό γεύμα, όλοι έφαγαν χωρίς να εξαιρεθώ κι εγώ, πιεσθείς γι' αυτό. Τόσο πολύ αηδίασα, ώστε για δύο μέρες είχα εμετούς και επί πολύ χρόνο αποστρεφόμουν κάθε ζωϊκή τροφή". (Πηγή: Alphonse Spina - De bello judoerum lib III consid 7).

• Το 1451, στην **Καστίλλη** της Ισπανίας, οι Εβραίοι άρπαξαν παιδί από την περιοχή που ανήκε στο Δούκα Λουδοβίκο Ντ' Αλμάντσα, και αφού το οδήγησαν σε ένα ερημότοπο, το έσφαξαν και το τεμάχισαν στα δύο. Επειτα, απέσπασαν την καρδιά του και έθαψαν το πτώμα. Κατόπιν ειδοποίησαν τους ομόθρησκους τους να συναθροιστούν μυστικά όλοι σε ένα σπίτι. Πράγματι, εκεί ε-

καψαν την αιμοσταγή καρδιά του παιδιού και έρριψαν τη στάχτη της σε κρασί από το οποίο ήπιαν όλοι. Οι δικαστικές ανακρίσεις για το έγκλημα αυτό δεν άφησαν καμία αμφιβολία. Με χρυσό προσπάθησαν να δωροδοκή-σουν τοπικούς αξιωματούχους και επί 5ετία ανεβάλετο η εκτέλεση της απόφασης του δικαστηρίου. Στο τέλος όμως η δικαιοσύνη εθριάμβευσε, και οι κύριοι δράστες τιμωρήθηκαν σε θάνατο με δικαστική απόφαση, η δε Ιουδαϊκή φυλή εξεδιώχθη από την Ισπανία.

Ενώ οι Εβραίοι βρίσκονταν υπόδικοι στην παραπάνω δίκη οι κακούργοι και αδίστακτοι Εβραίοι κάνουν νέα απόπειρα ανθρωποθυσίας στην Ισπανική πόλη **Τόρω** το 1475, αρπάζοντας παιδί, αλλά -δόξα τω θεώ- απέτυχαν να το σφαγιάσουν. Πέτυχαν όμως να το ακρωτηριάσουν κόψαντες τεμάχιο από την γαστροκνήμη και διέφυγαν στην πόλη **Ζαμόραν** (Πηγή:Henry Desportes-Le *Mystere du Sang)*

- Και άλλος Εβραίος - ο Φραγκίσκος - μεταστραφείς στον Χριστιανισμό ομολόγησε παρόμοια εγκλήματα.

Ο Φραγκίσκος διηγείται:

- "Το 1453, ο γνωστός Εβραίος ιατρός Συμεών από την **Αγκώνα** είχε φιλικές σχέσεις με κάποιον διεφθαρμένο Χριστιανό, τον οποίο και έπεισε να απαγάγει Χριστιανόπαιδα. Πράγματι αυτός απήγαγε 4ετές νήπιο, το οποίο και παρέδωσε στον Εβραίο γιατρό, αντί μεγάλης αμοιβής. Αυτός μόλις παρέλαβε το νήπιο, το μετέφερε στην Πίζα όπου και διέμενε. Μόλις μπήκε στο σπίτι του απομονώθηκε, πήρε το νήπιο και το ξάπλωσε σε κάποιο τραπέζι και εκεί το έσφαξε, συλλέγοντας με προσοχή το *αίμα* του. Έπειτα αποκόψας τελείως το κεφάλι, το άφησε στο τραπέζι και καταγίνονταν να μεταφέρει το κορμί στο διπλανό δωμάτιο. Εν τω μεταξύ ο σκύλος του σπιτιού, ένας μεγάλος μολοσσός, οσφρανθείς το *αίμα* και επειδή πεινούσε, μπαίνει στο δωμάτιο και ορμά πάνω στο τραπέζι και αρπάζει το κεφαλάκι του νηπίου. Στον κρότο που έκανε ο σκύλος, φοβηθείς ο Εβραίος τρέχει μέσα στο δωμάτιο, ο δε σκύλος τρομοκρατημένος από την απειλητική διάθεση του αφεντικού του πηδά από το ψ*ηλό* παράθυρο στον δρόμο και φεύγει συναποκομίζων και

την αποκομένη κεφαλή του νηπίου. Έτσι η αστυνομία α-νακάλυψε το έγκλημα και ακολουθώντας τα ίχνη του αίματος, φθάνει στο σπίτι του Εβραίου γιατρού. Ο Εβραίος, όμως, αντιλαμβανόμενος τον κίνδυνο, πήρε τα πιο πολύτιμα αντικείμενα του και έφυγε την ίδια μέρα με πλοίο για την Τουρκία. (Πηγή: Henri Desportes — *Le Mystere du Sang).*

• Το 1459, σαν αποτέλεσμα και νέας απόπειρας και της καταδικαστικής απόφασης της ανθρωποθυσίας του 1454, όλοι οι Εβραίοι εκδιώχθηκαν από την Ισπανία.

• Το 1462, θυσίασαν στο **Ριν,** κοντά *στο* **Ινσπρούκ** (Rinn pres Inspruck), τον μικρό Ανδρέα, ο οποίος λόγω του μαρτυρίου του κατατάχθηκε στους Αγίους της Δυτι κής Εκκλησίας.

• Το 1468, δηλαδή 9 μόλις χρόνια μετά της γενικής α πέλασης των Εβραίων από την Ισπανία, και πάλι οι αν-θρωποθύτες Εβραίοι διαπράττουν νέα ανθρωποθυσία στην **Σεπουλβέδη (Sepulveda)** με εντολή και καθοδή γηση του Αρχιραββίνου Σολομώντα Πέχω (Solomon Pecho). Το θύμα αυτή τη φορά υπήρξε μια φτωχιά Χρι στιανή, την οποία βασάνισαν τη Μεγάλη Παρασκευή μέ χρι θανάτου αφού την καθήλωσαν σε σταυρό. Το έγ κλημα ξεσκεπάστηκε αμέσως, χάρις δε στην ενεργητικό τητα του επισκόπου Ιωάννου Δ' Αβίλα (Jean d' Avila), οι ένοχοι συνελήφθησαν και φυλακίσθηκαν στη **Σεγγοβί-α (Segovie).** Μετά από 4 μήνες ανακρίσεων το δικαστή ριο καταδίκασε τους κύριους αυτουργούς και τον ηθικό αυτουργό Αρχιραββίνο Σολομών Πέχω σε θάνατο διά πυράς, άλλους με τροχό και άλλους με απαγχονισμό. Οι αιμοδέκτες Εβραίοι κατεδικάσθηκαν σε ισόβια δεσμά. (Πηγή: Golmenares *Hist ds Segovie).*

• Το 1475, στο **Τιρέντο,** θυσιάζεται από τους αιμοστα γείς Εβραίους το 2 χρονών Χριστιανό νήπιο Συμεών. Η ανθρωποθυσία αυτή και η αποκάλυψή της γέννησε την πολύκροτον και πολυετή δίκη στην οποία *έλαβαν* μέρος οι διασημότεροι νομικοί και λόγιοι της Ευρώπης και της

οποίας αποτέλεσμα ήταν η καταδίκη των δολοφόνων σε ποικιλότροπους θανάτους.

Ένας από τους κυριότερους ενόχους στη δίκη αυτή, ο Εβραίος Σαμουήλ, ομολόγησε στα δικαστήρια τα εξής:

"Προ αμνημονεύτων χρόνων - ακριβώς δεν θυμάμαι να καθορίσω την εποχή, αλ λά από τότε άρχισε να εξαπλώνεται ο Χριστιανισμός - οι πιο διάσημοι Εβραίοι της Βαβυλώνας συνεκάλεσαν Συνέδριο και αποφάσισαν ότι: Το αίμα Χριστιανού παιδιού το οποίο ρέει εξαιτίας βασανιστηρίων είναι χρησιμότατο για την ψυχική μας σωτηρία. Το αίμα αυτό πρέπει οπωσδήποτε να εξάγεται από τα παιδιά των Χριστιανών και το θύμα είναι απαραίτητο να μαρτυρήσει όπως και ο Χριστός, τον οποίο εσείς τιμάτε σαν Θεό. Προτιμούνται παιδιά κάτω των 7 ετών, άρρενα, και μόνο σε απόλυτη ανάγκη επιβάλλεται η ανθρωποθυσία θηλέων καίτοι δεν έχει τα ίδια αποτελέσματα που απαιτούν οι κανονισμοί του Ταλ-μούδ.

• Το 1476, θυσιάζεται ο έφηβος Γοτράνδος, ανθρωπο θυσία για την οποία αναφέρουν οι πιο σπουδαίοι ιστορι κοί, ο Βαρώνιος και Βαρτολότσης (Baronius και Bartolocu).

• Το 1480, οι Εβραίοι θυσιάζουν τον Χριστιανόπαιδα Σεβαστιανό στο **Πόρτο—Βουφόλε της Βεργάμου (Por to Buf- fole in Bergamo).** Οι ένοχοι αυτού του εγ κλήματος δικασθέντες στη Βενετία καταδικάσθηκαν σε θάνατο διά πυράς. (Πηγή: Henri Desportes —*Le mystere* ***du Sang).***

• Το ίδιο έτος, το 1480, και άλλη ανθρωποθυσία ε κτελείται από τους Εβραίους στην **Τρεβίζα** (Πηγή: Henri Desportes -Le Mystere du Sang.).

- Το 1481, στη **Μόλτα** της Ενετίας, και άλλο Χριστια νικό θύμα προσφέρεται από τους Ραββίνους στον βωμό του Μολόχ.

- Το 1485, στην **Βικεντία, (Vicence)** σφαγιάζεται α- πό την αιμοδιψη φυλή με τρομερά βασανιστήρια ο Λαυ ρέντιος, παιδομάρτυρας τον οποίο η Δυτική Εκκλησία κατέταξε στους Αγίους. Η ανθρωποθυσία αυτή υπήρξε η αφορμή να εκδόσει ο Πάπας Βενέδικτος 14ος Βούλλα γνωστή με τον τίτλο "Beatus Andreas", με την οποία α ναγνωρίζεται επισήμως από τη Δυτική Εκκλησία ως υ πάρχον το Εβραϊκό έθιμο των ανθρωποθυσιών.

- Το 1490, στην **Γουάρδια (Guardia),** κοντά στο Το λέδο, οι Εβραίοι καθήλωσαν σε Σταυρό μικρό Χριστια νό και τον θανάτωσαν με φρικτά βασανιστήρια, χλευά ζοντας τα πάθη του Χριστού. Οι κάτοικοι αυτής της πό λης μέχρι σήμερα σέβονται και τιμούν τα λείψανα του θύματος, το οποίο αποκαλούν Μάρτυρα της Γουαρδίας. Η εφημερίδα "Ο *Σταυρός" (La Croix)* ανέφερε το 1886 όλες τις λεπτομέρειες της ανθρωποθυσίας αυτής, οι δι κογραφίες της οποίας διατηρούνται στα αρχεία του Κα θεδρικού Ναού της Τολέδης. Οι ένοχοι κατόπιν δίκης υ πέστησαν την ποινή του θανάτου.

- Το 1494, στην **Τυρνώ (Tyrnaux)** της Ουγγαρίας, οι Εβραίοι μεταχειρισθέντες ως δόλωμα δύο γυναίκες της φυλής των, παρέσυραν νεαρό Χριστιανό σε ένα σπίτι της συνοικίας τους. Εκεί επέπεσαν 12 Εβραίοι και του φίμωσαν το στόμα και έδεσαν τα πόδια και τα χέρια του. Του άνοιξαν τις φλέβες και συνέλεξαν το *αίμα* του και αφού πρώτα ήπιαν οι ίδιοι οι δράστες, διαφύλαξαν το υπόλοιπο για τους ομόθρησκους τους. Το πτώμα το έ- κοψαν σε τεμάχια και τα παρέχωσαν στη γη. Μάταια έ- ψαχναν οι συγγενείς του νέου να τον βρουν. Μόνο ένας πολίτης τους βεβαίωνε ότι την προηγούμενη μέρα της ε- ξαφάνισης είδε το νεαρό να τον συνοδεύουν 2 Εβραίες και να κατευθύνονται προς την Εβραϊκή συνοικία. Από τη μαρτυρία αυτή εγέρθησαν υπόνοιες και οι συγγενείς ζήτησαν τη βοήθεια των Αρχών, που αμέσως διέταξε ε-

ρευνες σε διάφορα Εβραϊκά σπίτια. Σ' ένα σπίτι από αυτά, ανακαλύφθηκαν ίχνη αίματος και ο ιδιοκτήτης Εβραίος συνελήφθη αμέσως μαζί με όλους τους διαμένοντες σ' αυτό. Οι ανακρίσεις άρχισαν από τις γυναίκες, οι οποίες μετά από ορισμένα ψέματα απεκάλυυαν στο τέλος τα πάντα, ακόμη και τις λεπτομέρειες. Συνέπεια αυτών των μαρτυριών και άλλων αποδείξεων, το δικαστήριο με απόφαση του που επικυρώθηκε από τον Γενικό Διοικητή, κατεδίκασε τους αυτουργούς σε διά πυράς Θάνατο και τους υπόλοιπους τους έβαλε πρόστιμα και χρηματικές αποζημιώσεις. (Πηγή: *Ada Sancta* - Vol 11 ρ.839)

- Το 1503, στο **Βαλτκίρκ (Waltkirk)** της Αλσατίας, ένας λιμοκτονών Χριστιανός πείθεται από τους Εβραίους με 10 χρυσά φλουριά να παραδώσει σ' αυτούς το τετρα ετές παιδί τοψ υπό τον όρο να το επιστρέψουν σ' αυτόν αφού του αφαιρέσουν μικρή μόνο ποσότητα αίματος. Οι Εβραϊκές όμως βδέλλες απέδωσαν στον πατέρα το πτώ μα μόνο του παιδιού του. Από οργή και αγανάκτηση, θρήνοι του άσπλαχνου πατέρα απεκάλυψαν το ανοσιούρ- γημα. Η Δικαιοσύνη κατεδίκασε τον πατέρα μαζί με τους Εβραίους σε θάνατο. Κάποιος άλλος Χριστιανός, ο οποίος εν γνώσει του *ανέλαβε* τη μεταφορά αίματος του παιδιού στους Εβραίους της **Αλγγάσης (Algasa),** επίσης καταδικάστηκε σε θάνατο.

- Το 1505, στην **Βουδβεϊς (Budweiss)** της Βοημίας, γίνεται όμοια με την παραπάνω απόπειρα αφαίμαξης. Οι δράστες όμως διέφυγαν από την τσιμπίδα της Δικαιοσύ νης και το παιδί, άλλωστε, επέζησε. (Πηγή: Spectateur de Zirgler)

- Το 1509, στο **Ποσίγγ (Posing),** κωμόπολη της Ουγγαρίας, οι Εβραίοι άρπαξαν το παιδί ενός Χριστια νού αμαξοποιού, απέκοψαν τις φλέβες του και με καλα μάκι από φτερά συνέλεξαν το *αίμα.* Κατόπιν έριξαν το πτώμα σε φράχτη ενός κήπου της κωμόπολης, όπου και ανακαλύφθηκε από μια γυναίκα. Η Δικαιοσύνη άρχισε τις ανακρίσεις. Οι ένοχοι Εβραίοι συνελήφθησαν και ο-

μολογήσαντες την πράξη, καταδικάστηκαν σε θάνατο (Πηγή: Spectateur de Zirgler p.588)

- Το 1510 και άλλη ανθρωποθυσία αναφέρει ο **Βαρώνιος.**

- Το 1520, εξαιτίας νέων ανθρωποθυσιών που δια πράχθηκαν στο **Τυρνώ και Βίριγκ (Tyrneau et Biring** δύο Χριστιανοπαίδων μικρός ηλικίας, αρρένων, 30 μεν Εβραίοι καταδικάζονται και υφίστανται διό πυράς θάνατο και οι υπόλοιποι εκδιώκονται από όλη την Ουγγαρία. (Πηγή: Acta Sancta 11 vol p.839)

- Το 1525, 5 χρόνια μόλις από την εκδίωξη τους από την Ουγγαρία, επανευρίσκουμε τους ίδιους κατακλύσαντες πάλι τη χώρα αυτή και διαπράττοντες νέα στυγερά ανθρωποθυσία στην **Βούδη.** Η πόλη όλη εξεγείρεται κα τά των τεράτων αυτών. (Πηγή: Henri Desportes — Le Mystere du Sang)

- Το 1540, στην **Σαππενφέλδη (Sappenfeld)** της Βαυαρίας, ο τετραετής Μιχαήλ, παιδί του Γεωργίου Πιζενχάρτεν (George Pisenharter), θανατώνεται από τους Εβραίους τις παραμονές του Πάσχα. Οι Εβραίοι απαγά γουν τον μικρό Μιχαήλ, τον μεταφέρουν στην κοντινή πόλη **Τιτίγγη (Titing),** εκεί τον προσέδεσαν σε πάσσα λο ενός υπογείου Εβραϊκής οικία και τον βασάνισαν φρικωδώς 3 ολόκληρες μέρες. Έπειτα τον σταύρωσαν, του άνοιξαν τις φλέβες, τον ακρωτηρίασαν τα πόδια και τα χέρια, και τον τραυμάτισαν σε όλο το σώμα, ώστε ή ταν αδύνατη η καταμέτρηση των πληγών του πτώματος- Το φρικώδες αυτό έγκλημα καταμαρτυρήθηκε κατ" αρχάς από ένα Εβραιόπουλο, το οποίο ενώ έπαιζε στο δρόμο με άλλα Χριστιανόπουλο, ακούστηκε να λέει: *"Το βρωμόσκυλο ψόφησε, αφού 3 μέρες τώρα ούρλιαζε"*. Οι γείτονες που άκουσαν την παραπάνω φράση δεν τόλμησαν να καταγγείλουν το κακούργημα. Ευτυχώς όμως, ο σκύλος του βοσκού του παρακειμένου δάσους ανακάλυψε το πτώμα του άτυχου νηπίου φέρων τα ίχνη των βασανιστηρίων και της προσφάτου περιτομής που υπέστει. Οι ένο-

χοι ανευρέθησαν και δικασδέντες τιμωρήθηκαν. (Πηγή: Spectateur de Zirgler p.588)

• Το 1547, στο **Ρωβ (Raw)** της Πολωνίας, οι Εβραίοι άρπαξαν το παιδί ενός ράπτη και το έσφαξαν τις παρα μονές του Πάσχα. Μετά από δίκη, 2 Εβραίοι ονόματι Μωυσής και Αβραάμ θανατώνονται διά πυράς και όλοι οι υπόλοιποι Εβραίοι εκδιώκονται από την Πολωνία (Πηγή: Acta Santa 11 vol p. 839).

• Το 1551, εξαιτίας νέας φρικώδους ανθρωποθυσίας που διαπράχθηκε στο **Πουλτώβ (Pultow)** της Μοραβί-ας, οι 5 Εβραίοι δολοφόνοι καταδικάζονται σε θάνατο, όλοι δε οι υπόλοιποι Εβραίοι εκδιώκονται από την ε παρχία αυτή και δεν τους επιτρέπεται πια η παρουσία παρά μόνο στα εμπορικά πανηγύρια (Πηγή: Henri Desportes —Le Mystere du Sang.).

• Το 1569, στην **Βιτόβη (Witow)** της Πολωνίας, ο Ι ωάννης, διετές παιδί της χήρας Μαργαρίτας Κοζανίνας, θυσιάζεται από τον Ραββίνο Ιακώβ του καταγόμενου από την Λειι^ία, με τρομερά βασανιστήρια. Ο Ραββίνος και οι συνεργάτες του καταδικάζονται σε θάνατο. Ο τότε Δι οικητής της Κρακοβίας Λουδοβίκος Ντυέξ (Louis Dyex) απέστειλε στον Βασιλιά εκτεταμένη αναφορά ανθρωπο θυσιών στην οποία αναφέρει ότι και στην Βιέλκο (Bielko) και σε άλλα μέρη της επαρχίας τοψ οι Εβραίοι διέπραξαν ανθρωποθυσίες.

• Το 1571 και 1572, δύο ανθρωποθυσίες αποκαλύπτο νται στην **Ταρνόβη (Tarnow)** και σε μια κωμόπολη της Πιλλικίας.

• Το 1574, στην **Πούνια (Punia)** της Λιθουανίας, μια Μέρα του Μαρτίοψ προ της Κυριακής των Βαΐων, σφαγι-
αζεται η επταετής Ελισάβετ. Από τις δικαστικές ανακρί-
οεις απεδείχθει ότι πολλοί Εβραίοι συνήργησαν, αλλά ο
κύριος αυτουργός υπήρξε ο Ιωακείμ Σμερλοβέτς (Ioa-
chim Smierlowiez), ο οποίος και καταδικάσθηκε σε θά νατο. Διατηρείται ακόμη στην Εκκλησία του Αγίου Στε-

φάνου στην Βίλνα εικόνα με επιγραφή αναπαριστάνουσα την ανάμειξη του αίματος της Μάρτυρος με τα Εβραϊκά άζυμα.

- Το 1575, ο Μιχαήλ, παιδί Χριστιανών, αφαιμάσσεται στο **Πιμέν** από τους Εβραίους, οι οποίοι όμως κατόρθωσαν να δραπετεύσουν και να αποφύγουν την ποινή.

- Το 1590, στην κωμόπολη **Στσυδώλφ (Szydlow),** οι Εβραίοι αρπάζουν το παιδί ενός αγρότη των περιχώρων, διατρυπώντας το παντού, ανοίγουν τις φλέβες και συλλέ γουν όλο το *αί\ια* του. Έπειτα το πτώμα το ρίπτουν σε α πόκεντρο μέρος. Οι γονείς του εξαφανισθέντος παιδιού, βοηθούμενων και από άλλους χωρικούς, έφεραν στο φως το έγκλημα, οι δε ένοχοι ανακαλύφθηκαν και απεδείχθει η πράξη τους. Όλοι καταδικάσθηκαν σε θάνατο.

- Το 1592, στην **Βίλνα,** ο επταετής Συμεών κατακρε ουργήθηκε τόσο σκληρά από τις ύαινες της Εβραϊκής Συναγωγής, ώστε καταμέτρησαν στο πτώμα του θύματος πάνω από 170 πληγές, μη υπολογισθέντων και εκείνων που προξενήθηκαν από τη βίαιη εισαγωγή αιχμηρών κα λάμων στα νύχια των χεριών και των ποδιών. Τα λείψανα του τραγικού Μάρτυρος μεταφέρθηκαν το 1623 στην Βίλνα και φυλάσσονται στη Μονή Βερναρδίνων.

- Το 1595, στην **Γγόστιν,** μια γυναίκα παραπλανώμενη πωλεί στους Εβραίους ένα Χριστιανόπαιδο, το οποίο θυσιάζουν με βασανιστήρια. Δύο Εβραίοι αποδειχθέντες ένοχοι καταδικάζονται σε θάνατο και εκτελούνται δια πυράς.

- Το 1597, σε έναν αγρόκηπο, όχι μακριά από την **Στσυδλώφ (Szydlow),** οι Εβραίοι εποφθαλμιούν το άρ ρεν παιδί ενός Χριστιανού αγρότη. Με ποικίλες προφΟ" σεις τάχα εμπορίας, συχνάζουν στον αγρόκηπο και μ"α μέρα επωφελούμενοι την απουσία του χωρικού, αρπΟ" ζουν το 9ετές παιδί και το θανατώνουν με φρικώδη βα σανιστήρια. Συνέλεξαν μετά προσοχής το *αίμα,* για ^ τελέσουν τις Εβραϊκές εορτές του Πάσχα και να ραντί-

σουν με αυτό τη νέα Συναγωγή τους στην Στσυδλώφ. Μετά έριξαν το πτώμα μακριά από τα όρια της κωμόπολης. Όταν το πτώμα ανευρέθει, η 8έα του προξένησε σε όλους φρίκη. Είχε τα βλέφαρα, τον λάρυγγα και τις φλέβες κομμένες, τα μέλη ακρωτηριασμένα, τα γεννητικά μόρια απεσπασμένα, όλο δε το σώμα του είχε ίχνη βασανισμού με φωτιά.

• Το 1598, σε μία κωμόπολη της Πολωνικής επαρχίας **Ποδλακύ,** κατοικημένης κατά κύριο λόγο από Ορθόδοξους, υπήρχε και ένας χωρικός του Λατινικού δόγματος ο οποίος είχε ένα μόνο παιδί, τον τετραετή Αλβέρτο.

Δύο μέρες μετά την εορτή του Πάσχα των Δυτικών, ο παραπάνω αναφερόμενος χωρικός παρέλαβε μαζί του στα χωράφια και το παιδί του. Το απόγευμα ο μικρός μόνος του θέλησε να γυρίσει στο σπίτι τοψ αλλά έχασε το δρόμο και άρχισε να κλαίει. Δύο Εβραίοι εμφανίζονται και παρασύρουν το παιδί στο υπόγειο της πατρικής τους οικίας. Τέσσερις μέρες προ του Εβραϊκού Πάσχα, προσέρχονται στο σπίτι αυτό οι εξέχοντες των Εβραίων αυτής της επαρχίας και εκεί, αφού πρώτα έσφιξαν με σχοινί το λαιμό του βρέφους για να πνίξουν τις κραυγές τοψ άνοιξαν τις φλέβες των χεριών και των ποδιών του και σούβλισαν το σώμα του σε διάφορα μέρη. Το *αίμα* του παιδιού το συνέλεξαν σε δοχεία και ένα μέρος απ" αυτό άφησαν στον κύριο του σπιτιού στο οποίο έγινε το κακούργημα, το υπόλοιπο δε το μοίρασαν στους παρόντες για να χρησιμοποιηθεί για την προπαρασκευή των αζύμων.

Στη δίκη για την ανθρωποθυσία αυτή, η Εβραϊκή κοινότητα με άφθονο χρήμα προσπάθησε να απαλλάξει τους ενόχους ομόθρησκους των. Αλλά ούτε το Εβραϊκό Χρήμα, ούτε η εξαγορά ψευδομαρτύρων, ούτε οι πιέσεις κ αι έμμεσες απειλές κατά των μαρτύρων, εμπόδισαν τη δ"καιοσύνη να λάμψει. Τρεις από τους ενόχους Εβραίους Καταδικάσθηκαν και υπέστησαν θάνατο διά τροχού και ο· υπόλοιποι συνένοχοι καταδικάσθηκαν σε διάφορες ^°Ρ»ές ποινές. Στη δίκη απεδείχθει όχι μόνο ότι για θρησκευτικούς (Εβραϊκούς) σκοπούς διαπράχθηκε η αν-

θρωποθυσία, αλλά και οι ίδιοι οι ένοχοι ομολόγησαν το Ταλμουδικό έθιμο της χρησιμοποίησης Χριστιανικού αίματος για τις άνομες τελετές τους.

Ο Ραββίνος Ισαάκ ενώπιον του Δικαστηρίου ομολόγησε ότι το αίμα της ανθρωποθυσίας αναμιγνύεται στον οίνο για διάφορες θρησκευτικές τελετές τους και την παρασκευή αζύμων.

- Το 1650, στο **Καάδεν (Caaden)** της Βοημίας, σφαγι άζεται από τους Εβραίους το τετραετές βρέφος Ματθαίος Τιλλίχ (Mathias Tillich). Οι ένοχοι Ταλμουδιστές καταδι κάσθηκαν σε θάνατο.

- Το 1651, 1652, 1653 οι ιστορικοί σημειώνουν και άλ λες ανθρωποθυσίες που διεπράχθησαν από τις ύαινες της Συναγωγής στην **Στενερμάρκ (Stfeyer-Marck),** στην **Καρντέ (Karntcy)** και **Κραίν (Crain)** αντίστοιχα.

- Το 1655, οι Εβραίοι της Γερμανικής πόλης **Τυνγγύχ (Tunguch)** τις παραμονές του Πάσχα τους σφαγιάζουν μαρτυρικά ένα μικρό Χριστιανό. Πολλοί από τους ενό χους καταδικασθέντες θανατώθηκαν με φωτιά.

- Το ίδιο έτος, το 1655, 12 Μαΐοψ μια Χριστιανή γυναί κα πέφτει θύμα του Ταλμουδικού φανατισμού. Το πτώμα της ανευρέθει σε κάποιο έλος που πειρβάλλει την Βιέν νη, μέσα σε σάκκο, μαζί με μια πέτρα 38 οκάδων. Το πτώμα είχε αφαιμαχθεί, γεμάτο πληγές και αποκεφαλι σμένο καθώς και ακρωτηριασμένο από τους βραχίονες των χεριών και τις κνήμες από τα γόνατα.

- Το 1669, τελείται σε τριετές βρέφος η πολύκροτος αν θρωποθυσία του **Μετζ,** που αναστάτωσε όλη τη Γαλλία. Με τρεις αποφάσεις των Ανωτάτων Δικαστηρίων, πολλοί Εβραίοι αποδείχθηκαν ένοχοι και συνεργοί της ανθρω ποκτονίας για θρησκευτικούς σκοπούς και καταδικάσθη καν σε διάφορες ποινές. Ο κύριος ένοχος απ" αυτούς, ο Ραφαήλ Λεβί, καταδικάσθηκε σε θάνατο διά πυρός, τον οποίο και υπέστη στις 5/17 Ιανουαρίου 1670.

• Στις 13 Απριλίου 1712, Κυριακή των Βαΐων, οι Εβραίοι της **Ζακύνθου** θυσιάζουν τον εξαετή Νικόλαο, μονογενές παιδί της Νικολέτας, χήρας του Θεοδώρου Βαλσα-μάκη. Τον μικρό Νικόλαο τον υπέβαλαν σε βασανιστήρια σταυρικής καθηλώσεως.

ΕΝΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΟ ΕΓΓΡΑΦΟ 250 ΕΤΩΝ!

Εν Ζακύνθω, περί τον μήνα Απρίλιον του έτους 1712, την Κυριακήν των Βαΐων, εχάθη πενταετές άρρεν παιδίον, το οποίον, με όλας τας των τεθλιμμένων γονέων του και της Κυβερνήσεως ερεύνας, δεν ηδυνήθη να ευρεθή. Το Μέγα Σάββατον μετά την μεσημβρίαν, επιστρέφων ο **Κ. Βουρδέρης** εκ των παρά το ακρωτήριον Ταβία κειμένων κτημάτων του, είδε επί της παραλίας ερριμένον υπό των θαλασσίων κυμάτων σώμα τί ελκύσαν την προσοχήν του. Προσεγγίσας δε, μετά θαυμασμού είδεν ότι ήτο πνιγμένον άρρεν παιδίον ως έγγιστα πέντε ετών, έχον εις την κεφαλήν, εις τας χείρας και εις τους πόδας τραύματα. Το λυπηρόν τούτο θέαμα επί τοσούτον συνεκίνησε τον Κ.Βουρδέκην, ώστε λαβών ούτος το νεκρόν παιδίον μετέφερεν αυτό παραχρήμα εις την πόλιν, και το εξέθεσεν εις τον πρώτον ον απήντησεν Ναόν, όπως αναγνωρισθή εις ποίους ανήκε γονείς. Διαδοθείσης της φήμης συνέρρευσε εν ακαρεί πλήθος πολιτών παντός φύλου και πάσης τάξεως, εν οίς και οι τεθλιμμένοι γονείς του απολεσθέντος παιδός, οίτινες ανεγνώρισαν ότι το νεκρόν ευρεθέν παιδίον ήτο το προσφιλές αυτών τέκνον. Τα τραύματα, άτινα εφαίνοντο, ως ειρήθη, επί των άκρων του πτώματος, εγέννησαν εις τους παρεστώτας υπονοίας μήπως αυτά επροξένησαν τον θάνατον του παιδός, ως εκ τούτου δε προσεκλήθη ιατρός, ίνα εξακριβώση την αλήθειαν, αλλ' ούτος απεφάνθη ότι το παιδίον είχε πνιγή πεσόν τυχαίως εις την θάλασσαν.

Επεκράτει τότε εις Ζάκυνθον η ιδέα ότι οι Εβραίοι κατά τας εορτάς του Πάσχα επροσπάθουν

να προμηθεύωνται με αίμα Χριστιανών, όπως το μεταχειρίζωνται εις την κατασκευήν των αζύμων. Ως εκ τούτου ηγέρθη υπόνοια μήπως το απολεσθέν παιδίον συνελήφθη υπό των Εβραίων και υπεβλήθη εις τον μαρτυρικόν θάνατον, ίνα το αίμα του χρησιμεύση εις αυτούς, ως είρηται.

Εν τούτοις, καθ' ήν ημέραν ευρέθη το ρηθέν πτώμα εις την παραλίαν, παίς τίς του λαού λιθοβολήσας ένα Εβραίον, εγρονθοκοπήθη υπ' αυτού ανηλεώς. Η θρασύτης αύτη του Εβραίου ηρέθισε τους εκεί συρρεύσαντας ως εκ κλαυθμών του παιδός φωνάζοντος "ότι τώρα πλέον οι Εβραίοι ασυστόλως θα μας δέρωσιν, αφ' ού προχθές εσταύρωσαν το απολεσθέν παιδίον". Οι λόγοι ούτοι του παιδός ηρέθισαν τον λαόν, όστις, βλέπων εκ της Ιουδαϊκής ταύτης τόλμης ενισχυμένας τας υπονοίας περί της του παιδός σταυρώσεως άμα μετά την εύρεσιν του παιδός τρέχει ομοθυμαδόν εις το φρούριον και ζητεί διά κραυγών παρά του τότε Προβλεπτού **Πέτρου Βρεγαδίνου** να τιμωρηθώσιν αυστηρώς οι τα τοιαύτα τολμήσαντες Ιουδαίοι. Ο Προβλεπτής βλέπων τον θόρυβον και την από στιγμής εις στιγμήν αύξουσαν αγανάκτησιν και οργήν του λαού διέταξε να ανοίξωσι παραχρήμα τον μόλις κλεισθέντα τάφον του ως είρηται εις την παραλίαν Ταβία ευρεθέντος παιδός, και έστειλε τέσσαρας Ιατρούς, τους Κυρίους **Βίντερ, Χιόνην, Σιγούρον και Παλλαδάν**, ίνα εξετάσωσι το σώμα και εξακριβώσωσιν αν αληθώς το παιδίον υπέστη σταυρικόν θάνατον. Πραγματικώς εξηκριβώθη ότι αι χείρες, οι πόδες του παιδός ήσαν τετρυπημένοι. Ο λαός αυτόπτης μάρτυς της νεκροψίας, χωρίς να περιμένη το εξαγόμενον της ανακρίσεως, την οποίαν διέταξε ο Προβλεπτής προς ανεύρεσιν των κακούργων και τιμωρίαν αυτών, την Τρίτην της Διακαινησίμου, ώρμησε κατά των Εβραίων, εισβαλών εις τας οικίας αυτών, κατοικούντων τότε εις διάφορα μέρη της πόλεως και εχόντων τρεις διαφόρους Συναγωγάς,

και εις χωριστήν θέσιν τα μακελλεία των εν τη οδώ τότε καλουμένη STRADA PIETA, και ήτις εισέτι διατηρεί το όνομα, Εβραϊκά μακελλειά. Οι Εβραίοι τότε εδοκίμασαν τα αποτελέσματα της οργής του λαού. Ο Προβλεπτής έπεμψε στρατιώτας, ίνα αναχαιτίση την ορμήν του πλήθους, αλλά συνεπλάκη τούτο μετά των στρατιωτών, και το προφυλακτικόν μέτρον απέβη μάταιον, ερεθίσαν μάλιστα περισσότερον τον λαόν. Οι Άρχοντες του τόπου και οι τότε λεγόμενοι Σύνδικοι της Κοινότητος έτρεξαν όπως διά της παρουσίας των και του λόγου δυνηθώσι να προλάβωσιν απαισιώτερα αποτελέσματα, αναθέσαντες εις ανθρώπους της υπηρεσίας των την φύλαξιν των Εβραϊκών οικιών και υποσχεθέντες την αυστηρήν τιμωρίαν, ήτοι εξορίαν και θάνατον των κακοποιών Εβραίων. Κοπάσαντος ούτω του ερεθισμού του λαού, ήρξατο τότε η τακτική ανάκρισις, ταφέντος του παιδός κατά την ημέραν του Πάσχα εις τον Ναόν της Μητροπόλεως. Τότε τρεις πολυάριθμοι Εβραϊκαί οικογένειαι, **Τσεκούλη, Ζαμπάτη** και **Μπούλη**, ησπάσθησαν τον Χριστιανισμόν. Προς ελάττωσιν δε της προς τους Εβραίους δυσμενείας των Χριστιανών εξεδόθη ψήφισμα της Κοινότητος Ζακύνθου επικυρωθέν υπό του Βενετού Προβλεπτού, δι' ής υπεχρεώθησαν οι Εβραίοι να συνοικήσωσιν εντός δύο οδών σχηματιζουσών σταυρόν, διετάχθη δε να τειχισθώσι τα άκρα των δύο οδών θυρών εις τας τέσσαρα μέρη, εφ' ών να χαραχθή η εξής επιγραφή:

IN CRUCE QUIA CRUCIFIXERUNT (Οι εν σταυρώ σταυρώσαντες σταυρωθήτωσαν). Η επιγραφή αύτη αφηρέθη μετά του Βενετικού στέμματος καθ' ήν εποχήν έπεσεν η Βενετική Δημοκρατία

Διά του αυτού ψηφίσματος απηγορεύθη η εκ της συνοικίας των έξοδος των Εβραίων από της Μεγάλης Πέμπτης μέχρι της Τρίτης της Διακαινησίμου, και διετάχθη κατά το διάστημα τούτο να μένωσι κεκλεισμέναι αι θύραι της Εβραϊκής συνοικίας, επονομασθείσης Γκέτο.

Το άνω εκτεθέν γεγονός του σταυρικού θανάτου του παιδός αποδεικνύεται εξ επισήμων εγγράφων, καίτοι η της εποχής εκείνης ποινική δικογραφία εξηφανίσθη εκ του Δημοσίου Χαρτοφυλακίου εις ό υπήρχε παρακατατεθειμένη ενεργεία ίσως των ενδιαφερομένων Εβραίων. Δυστυχώς επί της διεφθαρμένης κυβερνήσεως, των τότε Προβλεπτών τοιαύται υπεξαιρέσεις ήσαν ευκατόρθωτοι, απόδειξιν δε τούτου παρέχει η έλλειψις πολλών βι.....".

Αν και το χειρόγραφο δεν είναι πλήρες, είναι παρ' όλα αυτά ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΟΤΑΤΟ (Πηγή: YERMAC- **Το Τέρμα).**

• Στις 19 Ιουνίου 1764, στο **Ορκούλ (Orkul)** της Ουγγαρίας, το δεκαετές, παιδί του Ιωάννου Βάλλα (Jean Balla) εξελθών το πρωί στους αγρούς να μαζέψει λουλούδια, εξαφανίζεται. Στις 25 Ιουνίου ανευρίσκεται το πτώμα του φέρων τα χέρια του δεμένα, το δεξί μάτι του οξωρυγμένο, τον λαιμό του σφιγμένο με σχοινί, βαθιά πληγή στον λάρυγγα, 18 μαχαιριές στο πρόσωπο, 14 στα χέρια, 32 στο στήθος, 17 στο πίσω μέρος του θώρακα και τα νώτα και 19 στα πόδια και τους μηρούς. Στο λαιμό του παιδιού είχε χαραθεί με αιχμηρό εργαλείο η εξής επιγραφή με Εβραϊκά γράμματα: *"Ενας Θεός υπάρχει, γι' αυτό ας λείψει* ο ένας *από τους Δύο".*

Πίνακας που φέρει την εικόνα του φρικιαστικού αυτού θεάματος διατηρείται ακόμη στα αρχεία της Βουδαπέστης.

Όταν ανακάλυψαν το πτώμα, όλοι θυμήθηκαν ότι την ημέρα της εξαφάνισης του παιδιού παρετηρήθει στην κωμόπολη ασυνήθιστη προσέλευση Εβραίων της Πολωνίας. Συνελήφθησαν 3 Εβραίοι για τους οποίους υπήρχαν προηγούμενες ενδείξεις. Αξιόπιστοι μάρτυρες κατέθεσαν ότι το απόγευμα της προηγούμενης μέρα που εξαφανίσθηκε το παιδί, είδαν και άκουσαν 2 ξένους Εβραίους να συνομιλούν με το θύμα και να του προτείνουν να μαζεψει από τα χωράφια λουλούδια και βότανα τα οποία τάχα είχαν ανάγκη. Στο τέλος η διάπραξει της αν-

θρωποθυσίας ομολογήθηκε από τους συλληφθέντες Εβραίους, οι οποίοι και καταδικάσθηκαν σε θάνατο, τον οποίο υπέστησαν οι δύο. Ο τρίτος Εβραίος τιμωρήθηκε ελαφρότερα και λόγω των καταθέσεων του και διότι ασπάσθηκε τον Χριστιανισμό στο τέλος.

- Το 1774, μια Χριστιανή νεαρά ήταν υπηρέτρια σε μια Εβραϊκή Συνοικία της **Βουδαπέστης (Therese Ville, Rue de Roi).** Μια μέρα αποκοιμήθηκε με κάποια ναρκωτική ουσία από τους Εβραίους κύριους της, κατά την παραμονή της Εβραϊκής εορτής του Φουρίμ, και εξύπνησε 24 ώρες μετά. Μόλις σηκώθηκε, αισθάνθηκε τον εαυτό της τόσο αδύναμο ώστε να μη μπορεί να βηματί σει καθόλου. Συγχρόνως ένιωσε όλα τα μέλη της να πονούν. Εξέτασε το σώμα της και βρήκε στο κάτω μέ ρος του δεξιού και αριστερού βραχίονα μικρές τρύπες που έμοιαζαν με δήγματα βδελλών. Αμέσως εγκατέλεψε το Εβραϊκό σπίτι. Ο ιατρός ο οποίος την εξέτασε από δωσε τα συμπτώματα της αδυναμίας στην αφαίρεση με γάλης ποσότητας αίματος.

- Το 1775, στην Πολωνία, ο Στανίσλαος Στρόσκυς, παιδί Χριστιανών, θανατώνεται με φρικώδη βασανιστήρι α από Εβραίους, τους οποίους καθοδηγούσε ο Ραββίνος Ιούδας. (Πηγή: Τίζα - Ελζάρ, Ούγγρου βουλευτού)

- Το 1784, χάθηκε στην **Ζάκυνθο** ο δωδεκαετής Ιω άννης Ζερβός. Το πτώμα του βρέθηκε εντός σάκκου από τους συγγενείς του 8 μέρες μετά την εξαφάνιση του φέρων τους τύπους των ήλων, τομές στα χέρια και τα πόδια, καθώς και λόγχης στα πλευρά. Από αυτά τα ση μάδια ο λαός της Ζακύνθου κατάλαβε ότι το έγκλημα διαπράχθηκε από τους Εβραίους. Ο λαός εξεγέρθει κατά των Εβραίων της Ζακύνθου και πλήγωσε μερικούς απ' αυτούς και προξένησε ζημιές στις Εβραϊκές περιουσίες. Ο παιδομάρτυρας ετάφει μέσα στην Μητρόπολη και μετά από 12 χρόνια κατόπιν οράματος ανευρέθη σώος. Πλη ροφορηθείς το γεγονός ο Λατίνος της νήσου Επίσκο πος, άρπαξε το σώμα και το έστειλε στην Ενετία, όπου σώζεται έκτοτε εκεί με το όνομα "Αγιος Ιωάννης του

Σταυρού". Στην Ζάκυνθο περισώζεται μόνο το ένα πόδι του Αγίου Παιδομάρτυρα. (*"Βήμα"* Πύργου και *"Καιρούς"* Αθηνών, Μάιος 1890 και εφημερίδα *"Ακρόπολη",* Απρίλιος 1980)

- Το 1791, στην **Τασνάδ (Tasnad)** της Τρανσυλβανί ας, οι Ταλμουδικές τίγρεις διέπραξαν νέα ανθρωποθυσία σφαγιάζοντας τον 12ετή Ανδρέα. Οι Ούγγροι δικαστές, άξιοι της θέσης τους, καταδίκασαν σε θάνατο 4 Εβραί ους που κρίθηκαν ένοχοι, μεταξύ αυτών και ο Ραββίνος Καρολυέ (Karolye) της Τασνάδ.

- Το 1798, ενώ βασίλευε ο Σουλτάνος Σελίμ ο Τρίτος (1789—1808) στην Τουρκία, εξαιτίας ανθρωποθυσίας Ορ θοδόξου παιδιού, ανευρέθει σε κάποιο Εβραϊκό σπίτι - λίγες στιγμές πριν το θάνατο του - με ανοιγμένες φλέ βες και με το κεφάλι κρεμασμένο προς τα κάτω. 60 Ε βραίοι κατηγορήθηκαν για το έγκλημα αυτό και καταδι κάσθηκαν σε θάνατο δι' απαγχονισμού. Η ποινή εκτε λέσθηκε απαγχονισθέντες ανά 10, στις θύρες του Βεζε- στενίου της Κωνσταντινούπολης.

- Ο Δόκτωρ Φέλλερ (Feller) παραθέτει στην *"Ιστορία της Μεγάλης Στρατιάς του 1812"* μερικές σελίδες από το έργο που έγραψε ο Στρατηγός του Μεγάλου Ναπολέο ντα, ο κόμης Σέγγυρος.

"20.000 άνδρες - λέγει ο ανωτέρω ιστορικός - εκ των οποίων 300 αξιωματικοί διαφόρων βαθμών και 7 στρατηγοί έμειναν στην Βίλνα της Ρωσίας μη δυναμένων των στρατιωτών αυτών λόγω των πληγών και των κακουχιών τους, ν' ακολουθήσουν την οπισθοχώρηση της υπόλοιπης στρατιάς. Οι Λιθουανοί, τους οποίους ενοχοποιήσαμε απέναντι στους Ρώσους και τους οποίους ήμασταν αναγκασμένοι να τους εγκαταλείψουμε στον κίνδυνο, χορηγούσαν αφιλοκερδώς κάθε βοήθεια και φροντίδα για τους ανήμπορους στρατιώτες μας, οι Εβραίοι, τους οποίους στις πρώτες επιτυχίες μας στη Ρωσία τους προστατεύσαμε, όχι μόνο δεν συγκινήθηκαν κατ' ελάχιστο από τις δυστυχίες μας, αλλά απεναντίας οι δυστυχίες αυτές εξήψαν και υποδαύλισαν το αρπακτικό και ληστρικό χα-

ρακτήρα της μυσαράς αυτής φυλής σε ανήκουστο βαθμό. Και αν βέβαια αρκούνταν οι Εβραίοι μόνο στην απογύμνωση των ασθενών θυμάτων, τα οποία είχαν παραλάβει στα σπίτια τους με το πρόσχημα της φιλανθρωπίας, - η Ιστορία δεν θα κατερχόταν μέχρι του να ρυπάνει τις σελίδες της, αναγράφουσα τη ληστεία, την απογύμνωση και τα μαρτύρια, τα οποία είχαν υποστεί οι τραυματίες μας στρατιώτες από τις ειδεχθείς αυτές βδέλλες, αλλ' **εκείνο που δεν μπορούμε να αποσιωπήσουμε, εκείνο το οποίο οφείλουμε να καταγγείλουμε σ' όλη την ανθρωπότητα είναι** ότι οι Εβραίοι, οι "φίλοι" μας, μόλις προσέγγισαν τα Ρωσικά στρατεύματα, αφού πρώτα ατίμως δολοφόνησαν τους περισσότερους από τους τραυματίες μας, έριξαν γυμνά και μισοπεθαμένα τα θύματα από τα παράθυρα στους δρόμους, σε καιρό δριμύτατου χειμώνα. Επειτα, επαιρόμενα για το *"γενναίο"* αυτό έργο, τόλμησαν να προσέλθουν στους Ρώσους και υποκρινόμενοι αφοσίωση και πίστη σ' αυτούς, να καυχηθούν με υψηλή φωνή για τα φρικώδη βασανιστήρια στα οποία υπέβαλαν τα θύματα τους. Τέτοια μυσαρά κακουργήματα πρέπει να γίνονται γνωστά και στους σημερινούς και στους μέλλοντες αιώνες. (General Comte de Segur - *Histoire de la Grand Annee de 1812 L.Livre XII chap.ll)*

- Το 1810, στο **Χαλέπι,** κάποια φτωχιά Χριστιανή μεταπράτρια θυσιάσθηκε στο σπίτι του Εβραίου μεσίτη Ραφφούλ Αγκώνα και από πολλούς άλλους της ίδιας φυ λής, με σκοπό τη χρησιμοποίηση του αίματος της κατά τις εορτές του Εβραϊκού Πάσχα.

- Τον Οκτώβριο του 1812, 3 Εβραίοι στην Κέρκυρα καταδικάζονται σε θάνατο εξαιτίας της ανθρωποκτονίας ενός παιδιού.

Τα δικόγραφα της εν λόγω ανθρωποθυσίας βρίσκονται στα επίσημα αρχεία της Κέρκυρας. Να τί διαβάζουμε σ' ένα φύλλο της εφημερίδας *"Ακρόπολης":*

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ

"Κατά της Γαλλικής κατοχής του 1812 ο εν Κερκύρα Κοέν, ο υιός διαβασμένου τινός και επισήμου σφαγέως συνάμα, εσύχναζε εις τί καφενείον παρά την Εκκλησίαν του Αγ.Αντωνίου. Ολίγον κατ' ολίγον συνήψε σχέσεις μετά του παιδός του καφεπώλου, δωδεκαετούς την ηλικίαν. Νύχτα τινά μεταβάς έκρουσε την θύραν του καφενείου, όμως το παιδί δε ηθέλησε να ανοίξη, ακούσας όμως της φωνής του Εβραίου και αναγνωρίσας αυτόν, του άνοιξε. Την επαύριον το παιδί ευρέθη φονευμένο χωρίς ουδέ σταγόνα αίματος να φέρη. Η αστυνομία ήρξατο ανακρίσεων και εντός μεν του καφενείου εύρε τεμάχιο ακόνης, εντός δε γειτονικού φρέατος μάχαιραν, το δε έτερο ήμισυ της ακόνης ανευρέθη εν τη οικία του πατρός του Κοέν, όστις ήτο και ο επίσημος σφαγεύς έχων και ιδιαιτέρα μάχαιρα και ιδιαιτέρα ακόνην, άτινα θεωρούνταν ιερά. Εκ τούτων οδηγηθείσα η ανάκρισης κατόρθωσε ν' ανακαλύψη ότι ο φονεύς του παιδιού ήταν πράγματι ο Κοέν, και τον παρέπεμψε εις το δικαστήριο.

Ο τότε διοικητής Κερκύρας, στρατηγός Λοζερώ, περιεκυκλώθη παρά των Εβραίων, οίτινες τω προσέφερον βαρυτιμώτατα δώρα, άτινα όμως ούτος δεν εδέχθη και διέταξε τον τουφεκισμόν του Κοέν. Ο Κοέν ετουφεκίσθη εις την *Σπιανάδαν*, εις το μέρος όπου μετά ταύτα, ανηγέρθη το εις ανάμνηση της επανόδου του Αρμοστού Μαίτλανδ, μνημείον".

• Το 1815, στο ίδιο νησί της *Κέρκυρας,* το παιδί του Ι.Ρήγα, ο οποίος μετέπειτα μετανάστευσε στην Αλεξάνδρεια, πέφτει θύμα στο βωμό του Εβραϊκού Μολόχ.

• Το 1823 στην **Βηρυτό,** ο Χριστιανός Φατάλλας Σαγιέχ, διερμηνεύς του Κωνσταντινοπολίτη κ.Λάσκαρη, φονεύεται με τρομερά βασανιστήρια, από τους Εβραίους, στο σπίτι των οποίων διέμενε. Οι διενεργηθείσες τότε ανακρίσεις απέδειξαν ότι η ανθρωποκτονία αυτή διεπρά-

-191-χθει από τους

Εβραίους, χάριν θρησκευτικού εθίμου.

• Το 1825, η προσήλυτος Εβραία Βενούδ είχε δει - διηγείται — κατά το πρώτο της ταξίδι στην Αντιόχεια, ό ταν ήταν 7 ετών και στο σπίτι το οποίο διέμενε, **"δύο βρέφη κρεμασμένα από τα πόδια από την οροφή, με το κεφάλι προς τα κάτω".** Τρομοκρατημένη ρώτη σε τη θεία της, η οποία της είπε ότι τα δύο παιδάκια τι μωρούνταν έτσι, διότι ήταν άτακτα. Με τρόπο αυτά λέγο ντα η θεία της, την διέταξε να εξέλθει στο δρόμο για να παίξει. **"Κατά την επιστροφή μου"** - όπως διηγεί ται η Βενούδ - **"δεν είδα βέβαια τα δύο σώματα, αλλ' αντ' αυτών και στο ίδιο δωμάτιο παρετήρησα πολλά αίματα".**

• Το 1829 στο **Χαμάθ (Hamath),** πόλη της Συρίας, ανευρέθει το πτώμα μιας Οθωμανίδος μικράς, σε κάποιο κήπο στις όχθες του **Ορόντο.** Το σώμα ήταν φρικωδώς ακρωτηριασμένο και γεμάτο πληγές που προξενήθησαν από επιμήκεις βελόνες που ράβουν τα πανιά των πλοί ων. Οι ανακρίσεις απέδειξαν ότι οι διαμένοντες στην πόλη αυτή Εβραίοι απατήθηκαν για το θρήσκευμα της παιδίσκης και προέβησαν κατά λάθος στην ανθρωποθυ σία αυτή. Μόλις μετά βίας κατόρθωσαν να γλυτώσουν τη ζωή τους με βοήθεια άφθονου Εβραϊκού χρυσού, εκδιωχθέντες από την πόλη αυτή.

• Το 1830, συμβαίνει το επόμενο γεγονός στο μέσο της Ευρώπης, το οποίο δείχνει το θράσος της Εβραϊκής φυλής, όταν καταλαμβάνεται από τη δίψα του αίματος.

Ο κ. Γερβαλών (Gervalon), Γάλλος έμπορος στο **Τορίνο,** εισήλθε μια μέρα μαζί με τη σύζυγο του στην Εβραϊκή συνοικία, σε κάποιο εμπορικό κατάστημα Εβραϊκής ιδιοκτησίας, για να αγοράσει μια παλαιά εικόνα. Επειδή όμως οι διαπραγματεύσεις επιμηκύνοντα, η γυναίκα του στενοχωρηθείσα στο σκοτεινό μαγαζί, εξήλθε στο σοκάκι της Εβραϊκής συνοικίας για να αναπνεύσει καθαρό αέρα. Μόλις όμως προχώρησε δύο βήματα, ένα σμήνος Εβραίων δήθεν αλληλομαχομένων την περικύκλωσε κραυγάζον και αλλαλάζον. Με αυτόν τον πανούρ-

γο τρόπο κατόρθωσαν να αποκρύπτουν τις φωνές της και σπρώχνοντας την, την έβαλαν σε μια τρώγλη και την έριξαν στο υπόγειο. Εκεί την ξεγύμνωσαν μέχρι τη μέση και έχοντας δύο Ραββίνους επικεφαλής, άρχισαν να ψάλλουν όλοι μαζί.

Ενώ αυτά συνέβαιναν στο υπόγειο, ο σύζυγος παράφρων από την ανησυχία και τον τρόμο, αναζητούσε τη γυναίκα του. Τρέχει στον πρώτο αστυνομικό σταθμό και συνοδευόμενος από μερικούς αστυνομικούς, εισορμά στην Εβραϊκή συνοικία κραυγάζω ασταμάτητα ως μαινόμενος **"Ιουλία, Ιουλία..."**.

Τις δυνατές αυτές κραυγές, ο ήχος των οποίων εισχώρησε από κάποιο μικρό φεγγίτη στο υπόγειο, όπου βρισκόταν φυλακισμένη η δυστυχής γυναίκα, τις άκουσε και συγκεντρώνοντας όλες τις δυνάμεις της φωνάζει **"Αντώνιε, εδώ είμαι, σώσε με!"**. Ο κ.Γέρβαλών ορμά τότε ακάθεκτος στο Εβραϊκό σπίτι, ακολουθούμενος από τους αστυνομικούς και βγάζουν από την κρύπτη την δύστυχη γυναίκα.

- Ο **Αμόντ,** που ταξίδειψε στην Συρία, Αραβία και Αί γυπτο, αναφέρει ότι άκουσε διήγηση από τους Μουσουλ μάνους που κατοικούν στα μέρη αυτά ότι **"εάν οι Ε βραίοι, οι σταυρώσαντες τον Προφήτη Χριστό, δεν μπορέσουν το Πάσχα των να αγοράσουν κάποιο τέ κνο Χριστιανών, διάλεγαν ένα ευτραφές πρόβατο, το οποίο τρυπούσαν με μαχαίρια και μακριές βελό νες, προφέροντας ύβρεις και βλασφημίες κατά τον Προφήτου των Χριστιανών και ότι πολλές φορές οι Εβραίοι προσέφεραν σε μερικούς από τις Μου σουλμανικές φυλές μεγάλα ποσά για να τους προ μηθεύσουν άρρενα τέκνα Χριστιανών"**.

Οι κάτοικοι της Αιγύπτου βεβαίωσαν τον περιηγητή, λέει ο ίδιος, ότι **"είδαν Εβραίους να εξαγοράζουν αντί αδρών ποσών Ελληνόπουλα από τους αιχμάλωτους του Μεσολογγίου και της Πελοποννήσου και αφού τα εξέθρεψαν τα θ*υσίασαν* κατά την Εβραϊκή εορτή του Πάσχα"**.

- Το 1834, αναφέρει και πάλι η προσήλυτος Εβραία

Βενούδ, ότι ενώ βρισκόταν στην **Τρίπολη της Αφρικής** σε κάποιο συγγενή της, από το δωμάτιο της που είχε θέα στον κήπο παρακείμενης Εβραϊκής Συναγωγής, παρέστει μάρτυς σε τρομερό και ειδεχθές θέαμα, από το οποίο διετήρησε έκτοτε ζωντανές αναμνήσεις. Κάποιος γέροντας Χριστιανός έμπορος από το Χαλέπι προσεκλή-θει από τους Εβραίους γείτονες της - με τους οποίους είχε εμπορικές συναλλαγές - να έλθει και να γευθεί πορτοκάλια από τον κήπο. Όταν ήρθε στον κήπο αυτό ο γέρων Χριστιανός οι παρευρισκόμενοι φίλοι του Εβραίοι έσπευσαν πράγματι να του προσφέρουν ναργιλέ, ρακή και πορτοκάλια. Ενώ ο δύσμοιρος γέρων βρισκόταν εκεί, 5-6 Εβραίοι πέφτουν ξαφνικά πάνω του τον δένουν, του φιμώνουν το στόμα και έπειτα τον κρεμούν ξεγυμνωμένο από ένα δέντρο με το κεφάλι προς τα κάτω. Μετά από τρίωρη αγωνία σ' αυτή τη δέση και αφού προσήλθαν οι Ραββίνοι και πολλοί άλλοι ομόθρησκοί των, οι Εβραίοι τον έσφαξαν με το πλατύ ειδικό μαχαίρι με το οποίο οι Ραββίνοι σφάζουν τα ζώα που προορίζονται για την διατροφή των ομοφύλων τους. Το πτώμα παρέμεινε κρεμασμένο μέχρι αργά τη νύχτα, ενώ το αίμα έρρεε στην αρχή κρουνηδών και έπειτα κατά σταγόνες στα χάλκινα μεγάλα δοχεία τα οποία είχαν θέσει για τη συλλογή του αίματος κάτω από το κεφάλι του θύ-ματος.

- Το 1839, ένας Εβραίος της **Δαμασκού** συλλαμβά νεται για ανθρωποθυσία. Στην πολύκροτο αυτή δίκη στην οποία παρευρισκόταν και οι Πρόξενοι της Γαλλίας, Αγγλίας, Αυστρίας και Ρωσίας, από τους 16 Εβραίους τους κατηγορούμενους σαν δράστες, οι 2 πέθαναν στις φυλακές πριν το τέλος των προανακρίσεων, 4 πήραν χά ρη λόγω των ειλικρινών αποκαλύψεων που ομολόγησαν ενώπιον της Δικαιοσύνης και οι υπόλοιποι 10 κατεδι-κάσθηκαν σε θάνατο για ανθρωποθυσία.

- Την ίδια σχεδόν εποχή, λίγο πριν το Πάσχα, μερι κοί Εβραίοι της Ρόδου ζήτησαν να αγοράσουν αυγά από κάποια φτωχή Χριστιανή, η οποία τα απέστειλε με την 7ετή κόρη της. Το δυστυχές θύμα εξαφανίσθηκε από τη

στιγμή εκείνη. Η πόλη ολόκληρη συγκλονισμένη από το γεγονός της εξαφάνισης της μικρής εξεγέρθη. Ο Τούρκος διοικητής του νησιού, μόλις πληροφορήθηκε τα γεγονότα, προσεκάλεσε σε συμβούλιο τους προύχοντες των διαφόρων Κοινοτήτων καθώς και τους Προξένους και άρχισε αμέσως ανακρίσεις. Η ενοχή των Εβραίων ήταν καταφανής, πολλοί απ' τους οποίους είχαν ήδη συλληφθεί. Όμως έντονες διαταγές στέλνονται από την Κων/πολη. Μ' αμύθητα χρηματικά ποσά που καταβλήθηκαν από τους απανταχού Εβραίους στις Τουρκικές αρχές της Κων/πολης παρακώλησαν στην αρχή τις δικαστικές ενέργειες και μετά τις έπαυσαν.

• Το 1872 στη **Σμύρνη,** αναστατώθηκε όλος ο Χριστιανικός πληθυσμός της μεγαλούπολης αυτής, εξαιτίας μιας φρικώδους ανθρωποθυσίας. Ο Τετής Γεώργιος, μονάκριβο τέκνο μιας πτωχής χήρας, εξηφανίσθει τις παραμονές του Πάσχα. Τρεις ημέρες μετά, βρέθηκε το πτώμα του στο γυαλό, αφαιμαγμένο, με τις φλέβες ανοιχτές και διάτρητο από καρφιά και βελόνες. Το πτώμα του άτυχου Γεωργίου μεταφέρθει από του εκμανέντος λαού στο Ελληνικό Νοσοκομείο. Εκ της αυτοψίας επιστοποιήθει από 9 εκ των πιο πάνω επιφανών γιατρών της πόλης ότι ο βίαιος θάνατος του παιδιού οφείλεται σε Ραββινικό κακούργημα. Οι Εβραίοι της Σμύρνης, πιστεύοντας στην παντοδυναμία του χρυσού τους, προέβησαν σε διάβημα στον Γενικό Διοικητή της πόλης τον οποίο και εξαγόρασαν.

Οι θρήνοι και οι γοερές κραυγές της μητρός του Γεωργίου εξερέθισαν τόσο τον Χριστιανικό πληθυσμό, ώστε να μη λογαριάσει αυτός ούτε τον πολυάριθμο στρατό, ούτε τις συνέπειες και εισόρμησε ακράτητος στην Εβραϊκή συνοικία και εκεί έδωσε ένα γερό μάθημα στους καννίβαλους Εβραίους ώστε η ανάμνηση αυτού να αναχαιτίσει επί εικοσαετία την επανάληψη ανθρωποθυσίας στην πόλη αυτή.

• Το 1875, στο **Σβόρω" (Zboro)** της επαρχίας Σαρώχ (Saroch), η Αννα Τσάμβα, 16ετής Χριστιανή κόρη, υπηρετούσε στο σπίτι του Εβραίου Σολομών Χοριβίτς·

Μια μέρα συνελήφθει ξαφνικά από πολλούς συναθροισ-θέντες Εβραίους και είδε το μαχαίρι να σηκώνεται πάνω από το κεφάλι της. Ευτυχώς, η απρόσμενος άφιξη ενός Χριστιανού αμαξοδηγού την έσωσε από βέβαιο θάνατο ως εκ Θαύματος. Εν τούτοις όμως, τόση ήταν η συγκίνηση της, που όταν επέστρεψε στους συγγενείς της, απέθα-νε από τις συνέπειες του τρόμου της μετά από μερικούς μήνες. Στην επιθανάτια κλίνη της με όρκο ομολόγησε ότι την προπαραπομπή της εορτής των Εβραίων Κιπούρ, του 1875, στο Σβόρω στο υπ' αριθμόν 165C Εβραϊκό σπίτι, ο επίσημος σφαγεύς των Εβραίων της κωμόπολης αυτής, με τη βοήθεια και άλλων Εβραίων, αποπειράθηκε να την σφάξει. Οι Δικαστικές αρχές *έλαβαν* γνώση των γεγονότων, αλλ' ο Εισαγγελέας Βαρθολομαίος Βίν-κλερ (Barthelemy Vinkler) που ήταν καταχρεωμένος και υποχείριος των Εβραίων, αρκέσθηκε σε απλές υποσχέσεις καταδίωξης, μέχρις ότου όλη η υπόθεση κατεπνίγει.

• Το 1876, στο **Φανάρι** της Κωνσταντινούπολης, κατά τις παραμονές του Πάσχα, εξαφανίζεται ένας μικρός Χριστιανός. Μετά από 2 ή 3 ημέρες, η θάλασσα εκβρά-ζει το πτώμα του μάρτυρος, κοντά στον Βουλγαρικό Ναό πλησίον της οικίας του κ.Αθανασίου Κόττα. Το πτώμα βρέθηκε αφαιμαγμένο και διάτρητο από βελόνες, οι φλέβες των ποδιών και χεριών ανοιγμένες, ο δε λαιμός έφερε βαθιά πληγή.

"Τίποτα δεν ήταν φρικωδέστερο από τη θέα του πτώματος αυτού" — λέγει ο κ.Γεώργιος Αναστασιάδης, υπάλληλος τότε στο Ελληνικό Προξενείο της Κων/πο-λης.

Ο λαός της Κων/πολης εκμανής, αφού τιμώρησε δικαίως με ραβδισμούς τους εμπεσόντες στα χέρια του Εβραίους της συνοικίας, λεηλάτησε πολλά Εβραϊκά σπίτια.

Την ίδια εποχή, ένα ορφανό παιδί ονόματι Ιπποκράτης - προστατευόμενος από του αξιότιμου κ. Ε.Κυριακο-πούλου διευθυντή της Εθνικής, τότε δε ιδιοκτήτου του *"Phare de Bosphore"* - πήγε σε κάποια εορτή με τη συνοδεία κάποιου συνομηλίκου του χάριν αναψυχής, στη συνοικία **Χάσκιοι** του Κερατίου Κόλπου που κατοικού-

νταν από Εβραίους. Εκεί τα δύο παιδιά προσελκύσθηκαν σε κάποιο Εβραϊκό σπίτι και ρίφθηκαν σ' ένα σκοτεινό υπόγειο. Ευτυχώς όμως, τα παιδιά σώθηκαν. Στην επακολουθήσασα δίκη κατά των Εβραίων ιδιοκτητών του σπιτιού, μάρτυρες κατηγορίας ήταν τα δύο παιδιά.

Το 1879, 1880 και 1881, τρεις άλλες ανθρωποθυσίες σημειώνονται στην Ουγγαρία. Η πρώτη έγινε στην **Ταλ-λυά** της επαρχίας του **Ζεμπλίνου (Tallya de Zemplin),** η δεύτερη στο **Κομόρν** και η τρίτη στην **Κασχώ (Kas-chau).** Το θύμα στην τελευταία αυτή πόλη ήταν η κόρη του Χριστιανού Ιωσήφ Κοξή (Joseph Kocsis), η οποία εξαφανίσθηκε αιφνίδια. Ανευρέθει μετά από 2 εβδομάδες σε κάποια δεξαμενή της πόλης σε κατάσταση αποσύνθεσης. Το πτώμα ήταν αφαιμαγμένο, φέρον τα συνήθη σημάδια της εξαγωγής αίματος.

- Το 1877, στην κωμόπολη **Στσαλάκ (Szalacs)** της Ουγγρικής επαρχίας Βιχάρας (Bihar), ο Ιωσήφ Κλεκ πω λεί στους Εβραίους τον 9ετή ανεψιό του Πέτρο και την 6ετή ανεψιά του Θηρεσία Στσάβο. Τη νύχτα της πώλη σης, μεθυσμένος και μη μπορώντας να υποφέρει τις τύ-ψεις της συνείδησης, ακούσθηκε από πολλούς αξιόπι στους μάρτυρες να αφηγείται στη γυναίκα του το περι στατικό της πώλησης και επιλέγων χαρακτηριστικά: *"Τα δύστυχα παιδιά, η καρδιά μου κλαίει. Το κοριτσάκι δεν θα βαστάξει πολύ, ο Πέτρος όμως θα υποφέρει μεγάλα βάσανα,* διότι είναι *πολύ δυναμωμένος".*

- Το 1879, στις 15 Οκτωβρίοψ στην **Πίρω της ε παρχίας Βασβοδρόγερ (Piros de Batschbodrogher),** η Λυδία Σίπω, 16ετής Χριστιανή, σφαγιάζεται από τον Εβραίο Γγροσσμάν (Grossman). Πιεζόμενη από ανάγκη και πεισθείσα από τις προτροπές και τις υποσχέσεις του θύτου δέχθηκε να εργασθεί ως υπηρέτρια στο σπίτι του όπου έμελε — η δύσμοιρος κόρη— να απωλέσει μετά απο μερικές μέρες οικτρά την ζωή της. Το πτώμα της ανευρέ-θη όλο έξαιμον, φέρον στην κοιλιά της μικρή και μόλις διακρινόμενη μηνοειδή πληγή. Παρετηρήθη σε πολλές περιπτώσεις ότι ο τρόπος αυτός εξαγωγής του αίματος

χρησιμοποιείται από τους Εβραίους της Ουγγαρίας.

• Στα τέλη του 1881, στην κωμόπολη **Λούκτσα** της επαρχίας **Ρέτσεστωβ (Luctza de Rzeszow)** της Αυστριακής Ιαλλικίας, διεπράχθει φρικώδης ανθρωποθυσία η οποία είχε σαν επίλογο την καταδίκη 3 Εβραίων σε θά-νατο. Όμως ο εξωνημένος - εκτός από λίγες εξαιρέσεις - Ευρωπαϊκός Τύπος δεν δημοσίευσε τίποτα.

Στην αναφερθείσα κωμόπολη **Λούκτσα,** ο Εβραίος Μωυσής Ρίτερ (Moser Ritter), αφού βίασε την Χριστιανή υπηρέτρια Φραντσέσκα Μνιχ, την κατέστησε έγκυο. Αυτό θεωρήθηκε μεγάλο αμάρτημα, το να γεννηθεί δηλαδή παιδί το οποίο θα βαπτιζόταν Χριστιανός, διαφεύγων έτσι τον Ιουδαϊσμό. Οι Εβραίοι της Γαλλικίας έχουν βιβλίο θρησκευτικό, το **Σωχάρ,** το οποίο χαίρει ίσης εκτίμησης με το Ταλμούδ, και το οποίο προτρέπει σε μια τέτοια περίπτωση σαν την αναφερόμενη, την δολοφονία της μητέρας με σκοπό να αποσπασθεί από τον Χριστιανισμό το έμβρυο, το δε *αίμα* του θύματος να χρησιμοποιηθεί στις δεισιδαιμονίες των Εβραίων.

Η σε δύο σκοπούς αποβλέπουσα θρησκευτική αυτή διαταγή εξετελέσθει από τους Εβραίους σε θρησκευτική τελετή. Οι δικαστές της υπόθεσης καταδίκασαν σε θάνατο 3 Εβραίους, τον Μωυσή Ρίτερ, της γυναίκας του Γι-τέλλ και κάποιου τρίτου Εβραίου ονόματι Στοχινσκύ, στις 21 Δεκεμβρίου 1882 στο Κακουργιοδικείο της **Ρε-τσεστώβ.** Δύο φορές ο Αρειος Πάγος της Βιέννης ακύρωσε τη θανατική υπόθεση, αλλά και δια τρίτη φορά το Κακουργιοδικείο της Κρακοβίας εξέδωσε στις 10 Οκτωβρίου 1883 και πάλι καταδικαστική απόφαση. Οι Εβραίοι μη κατορθώσαντες αυτή τη φορά να αποσπάσουν και πάλι τους ενόχους ομοθρήσκους τους από τα χέρια της Δικαιοσύνης, προσέφυγαν στον Αυτοκράτορα Φραγκίσκο Ιωσήφ, ο οποίος με χάρη απάλλαξε τους ενόχους από την ποινή του θανάτου την οποία επέβαλαν τρία αλλεπάλληλα Κακουργιοδικεία.

Το χέρι όμως του Κυρίου δεν άργησε να πέσει βαριά στο κεφάλι του Αυτοκράτορα, ο οποίος υπήρξε σ' όλο το βίο του νευρόσπαστο των Εβραίων που είχαν κατακλύσει όλο το βασίλειο του.

Τις θλίψεις, τα δάκρυα και τις οδύνες τόσων Χριστιανών γονέων, τα οποία τόσο σκληρά επανειλημμένα περιφρόνησε, επρόκειτο να χύσει και να αισθανθεί πικρότερα αυτός ο ίδιος ένα πρωί του 1889, όταν πληροφορήθηκε τον ανέλπιστο και μυστηριώδη θάνατο του υιού και διαδόχου του Ροδόλφου.

Το 1882, στο **Βαλατά,** τη συνοικία της Κων/πολης που είναι γεμάτο από Εβραίους, ένα παιδί Χριστιανών προσελκύσθει σ' ένα Εβραϊκό σπίτι όπου εθεάθει να εισέρχεται από 20 αξιόπιστους μάρτυρες. Την επόμενη ημέρα, τα κύματα του Κερατίου Κόλπου εξέβρασε πτώμα που έφερε τα γνωστά σημεία που προκαλούν οι Εβραϊκές ανθρωποθυσίες. Αποτέλεσμα υπήρξε η νέα στάση των Χριστιανών στην Κωνσταντινούπολη. (Πηγή: Corre-spondance de Constantinople de *"Moniteur de Rome",* Juin 1883)

• Το ίδιο έτος, το 1882, οι Εβραίοι αρπάζουν στο **Πορτ-Σαϊδ της Αιγύπτου** την 9ετή θυγατέρα ιθαγενούς. Οι γονείς έχοντας υπ' όψη τα πρόσφατα γεγονότα στην Αλεξάνδρεια, άρχισαν να την αναζητούν. Με τη βοήθεια κάποιων μαρτύρων οι οποίοι τους υπέδειξαν κάποιον γνωστό Εβραίο τον οποίο τυχαία είχαν δει να κρατά από το χέρι το κοριτσάκι και να το υπόσχεται διάφορα γλυκίσματα, οι Αρχές ερεύνησαν το σπίτι του Εβραίου και ανεκάλυψαν το πτώμα του θύματος το οποίο έφερε νωπά ακόμη τα ίχνη της αφαίμαξης. Από τις ανακρίσεις που επακολούθησαν, ο κακούργος Εβραίος σε όλες τις ερωτήσεις, αν αυτός ήταν ο δολοφόνος και για ποιο λόγο διέπραξε το κακούργημα, απαντούσε με μία μόνο φράση: "Ο θεός *γνωρίζει".* Παρεπέμφθει σε δίκη και καταδικάσθηκε από το Κακουργιοδικείο της Μανσού-ρα σε θάνατο δι' απαγχονισμού. (Πηγή: Μ.Π. Μηχανίδου — *Αι Ανθρωποθυσίαι παρ' Ιουδαίοις)*

• Επίσης το ίδιο έτος 1882 και μερικούς μήνες μόνο μετά την εν Βαλατά στάση, νέα ανθρωποθυσία έλαβε χώρα στο **Κεμέρ Αλτί.** Η συνοικία αυτή της Κων/πολης είναι κέντρο διαφθοράς και κακίας αποκλειστικά κατοί-

κούμενου από πόρνες, μαστροπούς, ομοφυλόφιλους και Εβραίους φαυλόβιους από τη Ρουμανία και Πολωνία εκδιωχθέντων.

Εξαιτίας της νέας αυτής ανθρωποθυσίας, ο διαπρεπής Έλληνας δικηγόρος της Κων/πολης κ. **Σερούϊος,** με αναφορά του απευνθύνθει σ' όλους τους Πρέσβεις των Χριστιανικών χωρών στην Τουρκία, ζητώντας δικαιοσύνη και εκδίκηση για τα *αθώα θύματα* των Εβραίων. Στην αναφορά αυτή υπάρχουν συνημμένες καταθέσεις μαρτύρων και πολλές άλλες αποδείξεις που καθιστούν πασιφανή τα γεγονότα. Αλλά όποτε η Τουρκική κυβέρνηση, πιεσθείσα, ζητούσε να προβεί σε ενέργειες πιο δραστήριες, απεκαλύφθει ότι όλες οι μέχρι εκείνη τη στιγμή ανακρίσεις, καταθέσεις μαρτύρων και τα άλλα πειστήρια, δεν υπήρχαν στα Αρχεία των Δικαστηρίων. Πώς; Γιατί; Και από ποιους εξαφανίσθηκαν; Δεν είναι δύσκολο να μαντέψει κανείς τη "θαυματουργό" δύναμη του Εβραϊκού χρυσού.

Οι Εβραίοι προσέφεραν στον διευθυντή της εφημερίδας *"Σταμπούλ"* 2.000 χρυσές τουρκικές λίρες, για να σταματήσει να γράφει γι' αυτό το γεγονός, αρκούμενη στις ανακοινώσεις του διευθυντή της Αστυνομίας, και 4.000 λίρες στην περίπτωση που επί τη βάσει - τάχα δήθεν - νεωτέρων και ακριβέστερων πληροφοριών, αναιρούσε τα προηγούμενα γραφόμενα περί ανθρωποθυσιών. Η εφημερίδα *"Stamboul"* στις αισχρές αυτές προτάσεις απάντησε την επόμενη μέρα, με δημοσίευση αυτήν την απόπειρα δωροδοκίας των Εβραίων. Δυστυχώς όμως, μετά από δύο μέρες - με απόφαση του Γραφείου του Τύπου η *"Staboul"* έπαυσε επ' αόριστο να δημοσιεύει άρθρα υπο-δαυλίζοντα και εξεγείροντα τα πάθη και μίση μεταξύ των κατοίκων της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Η προσωρινή αυτή παύση της εφημερίδας στοίχισε στους Εβραίους 140.000 χρυσά φράγκα.

• Το 1885, την παραμονή του Πάσχα, στο **Δεΰσχ—Λειψ της Ουγγαρίας,** οι Εβραίοι - ανεπιτυχώς όμως αυτή τη φορά — αποπειράθηκαν την απαγωγή προς ανθρωποθυσία μιας νεαρός Χριστιανής, η οποία σώθηκε, σαν από θαύμα, από το μαχαίρι των Εβραίων.

• Το 1886 στο **Μιτ—ελ—Καμ της Αιγύπτου** νέος Χριστιανός από την αίρεση των Κόπτων, σφαγιάζεται από τους Εβραίους την παραμονή του Πάσχα τους. Το 1888, πάλι στην Κωνσταντινούπολη, στην Εβραϊκή συνοικία του Βαλατά, δύο εργάτες Χριστιανοί εξερχόμενοι από ένα παραθαλάσσιο καφενείου βλέπουν κάποιον Εβραίο να κουβαλά ένα μεγάλο καλυμμένο κοφίνι. Του ζήτησαν να σταματήσει αλλά αυτός άρχισε να τρέχει, αρνούμενος να τους υπακούσει. Οι δύο Χριστιανοί τότε άρχισαν να τον καταδιώκουν και αφού τον κατέφθασαν, άρπαξαν το κοφίνι. Οι κραυγές όμως των άλλων Εβραίων αναστάτωσαν την συνοικία, πολλοί δε Τούρκοι γείτοντες εξελθόντες επιτέθηκαν κατά των Χριστιανών, πεισθέντες από τις κραυγές του Εβραίου ότι οι Χριστιανοί ζητούσαν να τον ληστεύσουν και να τον δολοφονήσουν. Στην πάλη που επακολούθησε, ανατράπηκε το κοφίνι και έκπληκτοι όλοι βλέπουν μέσα σ' αυτό ένα Χριστιανικό βρέφος φιμωμένο και δεμένο. Αναζητούν τον απαγωγέα, αλλ' αυτός επωφελούμενος της σύγχυσης είχε προ πολλού εξαφανισθεί.

Να ένα γράμμα το οποίο έστειλε η μητέρα ενός θύματος μιας Εβραϊκής ανθρωποθυσίας, της Χριστιανής Σεμιλέ Αβδελμού.

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ

"Προς τον κύριον Εδουάρδον Δρυμών

Εν Δαμασκώ τη 10 Μαΐου 1890

Κύριε,

Απευθύνομαι σ' εσάς ο οποίος λέγετε άφοβα την αλήθεια, προς εσάς που ζήτε σε μία χώρα ελεύθερη, προς εσάς που διδάσκεται την ισότητα και την αδελφότητα, απευθύνομαι για να αναφέρω ότι οι Εβραίοι, αφού αφήρεσαν το αίμα του υιού μου κόψαντες την αρτηρία του δεξιού χεριού του, έρριψαν το πτώμα του σ' ένα φρέαρ. Ό,τι σας λέω είναι αληθές. Δεκαοκτώ γιατροί οι οποίοι ενήργησαν αυτοψία το γνωρίζουν, αλλά η Κυβέρνηση απαγόρευσε σ' αυτούς να ομολογήσουν την αλήθεια. Οι Χριστιανοί και οι Μουσουλμάνοι το γνωρίζουν ομοίως, αλλά μία μόνη λέξη στέλλει αυτούς στη φυλακή. Εγώ επιθυμούσα να καταγγείλω το έγκλημα και να ενεργήσω, αλλά με απειλούν με εξορία. Και τί περισσότερο θα πράξουν εναντίον μου, αφού και στον τάφο του υιού μου έθεσαν 12 φρουρούς απαγορεύοντες σ' εμένα – τη μητέρα του – να προσεγγίσω; Η δικαιοσύνη ανακουφίζει, αλλά δι' εμέ δεν υπάρχει παρά μόνο κατ' όνομα και υπό το πνεύμα πικρής ειρωνείας. Η κυβέρνηση δυστυχώς προστατεύει τις οχιές, αυτούς τους βασανιστές της ανθρωπότητας και θέλει να πνίξει την αλήθεια.

Λαμβάνω το θάρρος ν' αποτανθώ σ' εσάς, κύριε, για να σας πληροφορήσω όλες τις λεπτομέρειες του εγκλήματος αυτού, αν θελήσετε ν' αποδώσετε σε μένα δικαιοσύνη! Σ' αυτό το παιδί στήριζα τις ημέρες της γεροντικής ηλικίας μου, όταν αιφνιδίως – αλλοίμονο!!! – το απέσπασαν από τη μητρική αγκαλιά μου, επιδώσαντες εις αυτό –οι δολοφόνοι– τραγικό θάνατο.

Οι γνωρίζοντες την καρδιά της μητέρας κατανοούν βέβαια ότι εκείνη τη στιγμή κατεσπάραξαν την καρδιά μου!

Σε περίπτωση απάντησης, επειδή η αλληλογραφία μου δύναται να κατασχεθεί, σας παρακαλώ να απευθύνετε τις επιστολές μου στο όνομα του κυρίου...

Έχω την τιμή, κύριε, να είμαι αφοσιωμένη δούλη σας.

Σεμιλέ Αβδελμού"

• Το 1891, λίγο πριν από τη Μεγάλη Εβδομάδα, στην Εβραϊκή συνοικία της **Κέρκυρας** ανακαλύπτεται το πτώμα μιας παιδίσκης άγρια κατακρεουργημένο, κρυμμένο μέσα σ' ένα σακκί με πίτουρα και αντισηπτικές ουσίες, τελείως αποσταγμένο από *αίμα!* Επακολούθησε εξέγερση του λαού στην Κέρκυρα, Ζάκυνθο και άλλα σημεία. Οι Εβραίοι κλείσθηκαν μόνοι τους στα "γκέττο" τους, ισχυριζόμενοι ότι το θύμα ήταν τέκνο Εβραίων και όχι Χριστιανών Ορθοδόξων. Ο αναβρασμός του λαού επεκτάθηκε σ' όλη την Ελλάδα. Η κυβέρνηση των Αθηνών αναγκάσθηκε να στείλει μεγάλες αστυνομικές ενισχύσεις! Η τηλεγραφική επικοινωνία με την Κέρκυρα διεκόπη για να μην αποστείλουν ανταποκρίσεις οι δημοσιογράφοι στο εξωτερικό, "τερατολογίες" όπως έλεγαν οι αρχές. Οι επικυρίαρχοι στα ξένα χρηματιστήρια Εβραίοι κεφαλαιοκράτες απειλούσαν μέτρα εναντίον της Ελλάδας και αποστολή ξένων στρατιωτικών μονάδων στα Επτάνησα.

• Το 1911 στη **Ρωσία,** επανελήφθει η ίδια βδελυρή πράξη. Μετά από αιφνιδιαστική έρευνα της Ρωσικής Αστυνομίας για ένα μικρό Ρωσόπαιδο το οποίο είχε εξαφανισθεί, ανευρέθει το πτώμα του αλλά και μια παράξενη "τελετουργική συσκευή", η οποία προκάλεσε αγανάκτηση, θυμό και τρόμο σ' όσους την αντίκρυσαν! Επρόκειτο για ένα ασημένιο βαρέλι με ειδική θυρίδα για την τοποθέτηση του θύματος. Ολόκληρη η εσωτερική επιφάνεια της "συσκευής" αυτής είχε πυκνές σειρές από καρφιά και οξύτατες ειδικές λεπίδες. Το βαρέλι ήταν τοποθετημένο σε ειδική βάση, η οποία επέτρεπε την περιστροφή του οπότε προξενούσε βαθύτατες πληγές στο θύμα, που είχαν σαν αποτέλεσμα την ακατάσχετη αιμορραγία και αφαίμαξη. Με ειδικές οπές το *αίμα* εξερχόταν από τη συσκευή και συναθροίζονταν εντός τελετουργικού δοχείου.

Όπως απέδειξαν οι ανακρίσεις, η αναφερόμενη συσκευή αριθμούσε ύπαρξη πολλών ετών και είχε πολλές φορές χρησιμοποιηθεί κατά το παρελθόν! Η όλη αυτή υπόθεση έλαβε το όνομα **"Υπόθεση Μπέλλίς"** και συνε-κλόνισε όχι μόνο την Ρωσία, αλλά **και** ολόκληρο τον

κόσμο, προκαλέσασα κύμα διωγμών ("Πογκρόμ") των Εβραίων από τους αγανακτισμένους Ρώσους, αλλά και πτώση των Ρωσικών αξιών στα διεθνή χρηματιστήρια, όπου κυριαρχούν Εβραίοι κεφαλαιούχοι. Από τη στιγμή εκείνη ο παγκόσμιος Εβραϊσμός ετάχθει με το μέρος των κρατών τα οποία θα πολεμούσαν εναντίον της Ρωσίας κατά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και οι εν Ρωσία Εβραίοι εργάσθηκαν σαν κατάσκοποι υπέρ αυτών!

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ

Κατά τα έτη μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο στο Σι**κάγο,** είχαν ανακαλυφθεί πτώματα πτωχών κοριτσιών, από τα οποία είχε αφαιρεθεί και η τελευταία σταγόνα του αίματος. Επακολούθησε μεγάλος αναβρασμός, διότι απεδείχθη ότι το έγκλημα έγινε για τελετουργικούς σκοπούς. Οι έρευνες που έγιναν απεκάλυψαν μεν τους ενόχους, αλλά μυστικές εντολές "άνωθεν" σταμάτησαν κάθε άλλη ενέργεια της αστυνομίας και του FBI, για... ευνόητους λόγους!

ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΠΑΙΔΩΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ ΤΑΛΜΟΥΔΙΣΤΕΣ

[Μετάφραση άρθρου της μερικανικής εφημερίδας *"WOMEN"S VOICE"* (1955) (537 S. DEAR-BORN, ROOM 800, CHICAGO 5, ILLINOIS - USA) καταγγέλλει την τελετουργική δολοφονία Χριστιανοπαίδων από τους Εβραίους] "Το Σικάγο σε χέρια δαιμόνων"!

"Σήμερον το Σικάγον ίσταται εν καταισχύνη μπροστά στα μάτια του κόσμου. Μία σειρά από τας πλέον κτηνώδεις δολοφονίας παίδων εις την ιστορίαν αυτής της χώρας, μένει άλυτος. Ούτε ένα διαφωτιστικό σημείο δεν έχει αποκαλυφθή. Μα είναι άραγε αυτό αληθές; Είναι δυνατόν να απαχθούν και να δολοφονούν παιδιά εις το μέσον μιας μεγάλης πόλεως, χωρίς κανείς να δη ή ακούση το παραμικρόν; Υπήρξαν τόσες διαδόσεις από τον καιρό που άρχισε η σειρά των δολοφονιών των παίδων του 1955, με την σφαγήν των τέκνων του Σουέσσλερ και του φίλου του νεαρού Ρόμπερτ Πέτερσον! Τα τρία σώματα των παίδων ευρέθησαν αφαιματωμένα εις απομεμα-κρυσμένην περιοχήν της πόλεως. Τότε ο πατέρας των αδελφών Σουέσσλερ, άρχισε να εκφράζη την γνώμην του

ότι τα παιδιά του έχουν δολοφονηθή κατά τρόπον περιγραφόμενον εις το ιστορικόν έργον ARNOLD LEESE'S *"Εβραϊκή τελετουργική δολοφονία"*. Κατόπιν αυτού, ούτος, ο πατήρ Σουέσσλερ, απήχθη, μετεφέρθη εις το σα-νατόριον Στεΐνφελντ στο DES PLAINES και εδολοφονή-θη. Ολίγους μήνας κατόπιν και με την απαίτησιν των πολιτών του DES PLAINES να γίνη έρευνα γύρω από την δολοφονίαν στο σανατόριο, ο **Δρ. STEINFELD εξηφα-νίσθη.** Μετά ολίγας εβδομάδας, το σώμα του ευρέθη στο αποχωρητήριο ενός ξενοδοχείου στην Ελβετία. Το συμπέρασμα των ανακρίσεων ήτο ότι ούτος αυτοκτόνησε, πράγμα το οποίον **ηγνόησε ο Τύπος του Σικάγου.**

Περισσότερα παιδιά δολοφονούνται

Όταν τα τέκνα του GRIMES δολοφονήθηκαν κατά τον ίδιον τρόπον, τα σώματα τους είχαν επίσης αφαιμα-τωθή, εγένοντο δε προσπάθειαι να παρουσιασθή το έγκλημα ως σεξουαλικό, παρά το γεγονός ότι αυτό ήτο Ε-βραϊκόν τελετουργικόν έγκλημα (δολοφονία), ακριβώς όπως συνέβη εις την Ευρωπαΐκήν και Αμερικανικήν ιστο-ρίαν του παρελθόντος και ως πιστοποιείται και από το Βατικανό σε πολλές Χριστιανικές χώρες. Ο Εβραίος σερίφης LOHMAN, ενεργών κατ' εντολήν του Εβραίου κομματάρχου ARVEY, γνωστού φανατικού Σιωνιστού, συ-νέλαβεν έναν αγράμματον τύπο, ονόματι BENNIE BEDWELL, και ακολούθησε μία φανταστική γραπτή ομολογία του BEDWELL, ότι δήθεν αυτός πέρασε μερικές μέρες στα διάφορα χαμαιτυπεία με τα τέκνα του GRIMES και επανειλημμένως ασέλγησε μετ' αυτών. Μετά την υπογραφή της ομολογίας υπό του BEDWELL, οι Εβραίοι της περιοχής άρχισαν να αναπνέουν ελεύθερα. Αλλά μετ' ολίγας ημέρας, η ομολογία απεδείχθη ψευ-δής, διότι τα κορίτσια διά της νεκροψίας απεδείχθησαν παρθένες και η ευρεθείσα εις τον στόμαχόν τους τροφή απέδειξεν ότι έχουν δολοφονηθή μερικάς ημέρας πριν από την ημέραν καθ' ήν συμφώνως με την ομολογίαν του BED- WELL, αυτά ήταν μαζύ του. Επίσης δύο μεγαλύτερα κορίτσια, τα οποία έκαναν πραγματικά παρέα στον BEDWELL, ευρέθησαν.

Ο BEDWELL υφίσταται δίωξιν

Μετά την συντριβήν της ψεύτικης ομολογίας, ο Εβραίος Σερίφης δεν μπορούσε παρά να απολύση τον BEDWELL. Πάντως αυτός έκανε μία κακόβουλη προσπάθεια να τον ενοχοποίηση σε άλλη υπόθεση με την κατηγορίαν βιασμού σε μία μικρά πόλη της Φλώριντας, την οποίαν ο BEDWELL είχεν επισκεφθή πριν μερικούς μήνες. Αλλά και αυτή η προσπάθεια απέτυχεν, αλλά ασφαλώς θα πρέπει κανείς να λυπηθή τον BEDWELL, διότι ο LOHMAN πρέπει να τον ενοχοποίηση για να σώ-ση το δικό του τομάρι. Θα είναι ενδιαφέρον το να δούμε το πώς ο LOHMAN τελικά θα επιτύχη τον σκοπόν του. Διότι εφ' όσον θα ενοχοποιηθή ο BEDWELL, ο LOHMAN θα μπορή πάντοτε να επιμένη ότι το BEDWELL ήτο ο δολοφόνος των αδελφών GRIMES και έτσι θα καλύψη την τελετουργικήν δολοφονίαν αφαιμά-ξεως. Ο LOH—MAN μέχρι σήμερα ακόμη επιμένει ότι ο BEDWELL είναι ο δολοφόνος, παρά την πληθώρα των αντιθέτων μαρτυριών.

Δυσφήμησις αθώας κοπέλλας

Όταν ευρέθη το σώμα της JUDITH ANDERSEN, τότε απεκαλύφθη ότι πριν να τεμαχισθή, το *αίμα* της είχε αφαιρεθή, αν και μία μόνον εφημερίδα του Σικάγου η *DAILY NEWS (Τα Ημερήσια Νέα),* ανέφερον την πληροφορίαν αυτήν εις τους αναγνώστας της. Οι άλλες εφημερίδες, προφανώς αντιληφθείσαι ότι το γεγονός αυτό συγκεκριμένα θα έδειχνε πολύ καθαρά προς μίαν ομάδα ενόχων, το απεσιώπησαν τούτο και ήρχισαν μίαν πρωτοφανή καμπάνια δυσφημήσεως του ονόματος της μικρής αυτής Χριστιανής κοπέλλας, ακριβώς όπως το έπραξαν εις την περίπτωσιν των των αδελφών GRIMES. Εδημοσιεύθη ότι η JUDITH ANDERSEN συνήθιζεν να μπαίνη σε αυτοκίνητα αγνώστων ανδρών και ότι αυτή ήτο γνωστή ως μερικώς εργαζομένη ιερόδουλος.

Αλλά όταν η ιατροδικαστική εξέτασις απέδειξειν ότι και αύτη ήτο παρθένος, όπως και εις την περίπτωσιν των αδελφών GRIMES, ο Τύπος δεν έλαβεν καν τον κόπον να ζητήση συγγνώμην, δια την απόπειράν τους να παραπλανήσουν τους αναγνώστας.

Και τώρα ξαναδιαβάστε τις φράσεις αυτής της ιστορίας.

Είναι ή δεν είναι αυτή η πλέον συγκλονιστική, απεχθής και απίστευτη ιστορία, η οποία συνέβη ποτέ εις χώραν η οποία υποτίθεται ότι είναι πολιτισμένη; Ερεύνησε την ιστορία και προσπάθησε να βρης μία πόλη, όπου τα παιδιά της άνευ διακρίσεων, έχουν συλληφθή, δολοφο-νηθή, το *αίμα* τους ερροφήθη και τα λευκά τους αφαι-ματωμένα *σώματα* πετάχθηκαν στα απορρίμματα. Υπήρξαν τέτοιες πόλεις στην Ευρώπη, όπου αυτά συνέβαιναν, ώσπου οι άνθρωποι ξεσηκώθηκαν και έδιωξαν τους Εβραίους, αλλά καμμία πόλις της Ευρώπης δεν ήτο τόσον εις χείρας των Εβραίων, όσον το Σικάγον, όπου ο Τύπος παρεμπόδιζε τους πολίτας να μάθουν την αλήθεια και όπου η διακυβέρνησις είναι τόσον εις χείρας των Εβραίων, ώστε να καλύπτη τέτοια τρομερά εγκλήματα και οι πολίτες και αν μάθουν ακόμη την αλήθειαν, να είναι ανίσχυροι ν' αντιδράσουν.

Τί θα κάνης λοιπόν δια να προστατέψης τα χριστιανό-παιδα από τους αιμοδψείς δαίμονες; Εάν όλα τα γεγονότα αυτής της υποθέσεως αναφέρονται σε μία απλή σε-λιδούλα εντύπου θα μπορούσες τουλάχιστον να υποσχε-θής ότι θα δώσης σε κάθε γονέα παιδιών 13-19 ετών της γειτονιάς σου διά να το διαβάσουν;"

Το ως άνω άρθρο ανετυπώθη σε δεκάδες χιλιάδες φυλλάδια και εκυκλοφόρησε εις ΗΠΑ το 1955! Αλλά το άρθρο αυτό έχει και μίαν άλλην τραγική πλευρά: Μέσα από τις λίγες γραμμές του ξεπηδά η ΚΡΑΥΓΗ ΑΠΕΛΠΙΣΙ-ΑΣ ΕΝΟΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΥ ΛΑΟΥ! ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΛΑΟΥ, που ξαφνικά ένοιωσε ότι ευρίσκεται εις το έλεος της ΣΙΩΝΙΣΤΙΚΗΣ ΑΡΑΧΝΗΣ! (Πηγή: YER-MAK *-Το Τέρμα)*

Αυτές είναι μερικές από τις περιπτώσεις που αποδεικνύουν την αποκρουστική δράση των Ταλμουδιστών- σατα-νιστών.

Οι Ταλμουδιστές ήταν και είναι Σατανολάτρες! Οι Μασώνοι Τεμπλάριοι είχαν μυηθεί στον Σατανισμό από τους Εβραίους της Ιερουσαλήμ και παρέλαβαν απ' αυτούς το άγλαμα του Μπαθομέτ!

Η Ιστορία αποδεικνύει ότι οι Εβραίοι—Ταλμουδιστές έκαναν και κάνουν ανθρωποθυσίες μικρών Χριστιανοπαίδων, μια και το ίδιο το Ταλμούδ διδάσκει το θανάσιμο μίσος κατά του Χριστού και των Χριστιανών!

Όλοι οι Μασώνοι όλων των "δογμάτων" προσκυνούν στο πρόσωπο του "Μεγάλου Αρχιτέκτονος του Σύμπαντος" τον Σατανά!

Είναι επίσης αξιοσημείωτο να γραφεί ότι όλοι σχεδόν οι Διευθυντές και οι υπεύθυνοι των Μεγάλων Βιβλιοθηκών και Αρχείων του κόσμου είναι Μασώνοι! Το πρώτο καθήκον τους είναι να εξαφανίζουν από τις βιβλιοθήκες και τα Αρχεία κάθε στοιχείο που στρέφεται εναντίον των Εβραίων - Ταλμουδιστών και Μασώνων και όλων των συνοδοιπόρων τους αποκρυφιστών. Έτσι, είναι αδύνατη η συγκέντρωση στοιχείων από τους διάφορους ερευνητές που μελετούν το θέμα αυτό, που βρίσκουν αντί των στοιχείων κομμένες με λεπίδα σελίδες από τα βιβλία και άρθρα που τους ενδιαφέρουν.

ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙ ΟΙ ΕΒΡΑΙΟΙ ΣΑΤΑΝΙΣΤΕΣ;

Οι τελευταίες αρχαιολογικές ανακαλύψεις στο Ισραήλ επιβεβαιώνουν την Σατανολατρεία των Ταλμουδιστών και των Μασώνων! Ένας από τους βασικούς ισχυρισμούς των Σιωνιστών είναι ότι οι Ταλμουδιστές δεν έχουν καμία σχέση με την Μασωνία.

Είναι πασίγνωστο ότι την Μασωνία την έφεραν στην Ευρώπη από την Παλαιστίνη οι ιππότες του Αγίου Ιωάννη, οι λεγόμενοι Τεμπλάριοι ή Ναΐτες, μαζί με το φοβερό Εωσφορικό άγαλμα του Μπαθομέτ!

Οι Ναΐτες είναι γνωστό ότι καταδιώχθηκαν από τη Δυτική Εκκλησία κατηγορούμενοι για Σατανολατρεία και Ανθρωποθυσίες μικρών παιδιών! Πολλοί απ" αυτούς είχαν καεί στην πυρά για τα εγκλήματα αυτά, χωρίς να αποκαλύπτουν το ποιοί ακριβώς τους μύησαν στα Εωσφορικά Δόγματα της Μασονίας. Οι ηγέτες των Ναΐτών ανέφεραν απλά ότι τους μύησαν **"κάποιοι άγνωστοι άνθρωποι κατοικούντες στην Αγία Γη με τεράστια**

πλούτη και γνωρίζοντες πολλές ξένες γλώσσες.

Ποιοί ήταν αυτοί οι "πλούσιοι που γνώριζαν πολλές ξένες γλώσσες"; Ποιοί άλλοι από τους Ταλμουδιστές!

Ποια είναι η πραγματική σημασία του άστρου του Δαβίδ, το οποίο είναι και το εθνικό σύμβολο των Εβραίων;

Από τα πανάρχαια χρόνια είναι γνωστό ότι το ισόπλευρο τρίγωνο με μια από τις κορυφές προς τα πάνω συμβόλιζε το θεό. Αυτή είναι η αιτία που οι Χριστιανοί επί αιώνες τοποθετούν μέσα στους Ναούς, πάνω από την ωραία πύλη, ένα τρίγωνο με τον οφθαλμό.

Είναι ταυτόχρονα γνωστό ότι το ισόπλευρο τρίγωνο με μια κορυφή προς τα κάτω συμβολίζει τον διάβολο. Αυτό το σύμβολο το χρησιμοποιούν τόσο οι Μασώνοι, όσο και οι διάφοροι Σατανιστές και Μάγοι.

Το άστρο του Ισραήλ, που είναι ένα σύμπλεγμα δύο αντιθέτων ισοπλεύρων τριγώνων, τί άραγε συμβολίζει; Φανερώνει ότι οι Εβραίοι από τα αρχαία χρόνια ακόμη προσκυνούσαν ταυτόχρονα και το θεό και τον διάβολο, ήταν δηλαδή Ντουαλιστές (Dualists). Ο Βασιλεύς Σολομών, υιός του Δαβίδ, ενώ στην αρχή ήταν άνθρωπος του θεού, κατόπιν ξέφυγε και έκτισε στα Ιεροσόλυμα ναούς διαφόρων ειδωλολατρικών θεοτήτων και καταγίνονταν με τη Μαύρη Μαγεία. Μέχρι και σήμερα, το βασικό βιβλίο της Μαγείας ονομάζεται Σολομωνική.

Αγάλματα του Εωσφόρου

Στις αρχές του Ιανουαρίου του 1980, ο Εβραίος αρχαιολόγος Γιαγκάλ Σαλώ πήρε την άδεια των αρμοδίων υπουργείων και υπηρεσιών του Ισραήλ να αρχίσει ανασκαφές στο Λόφο του Ναού, όπου υπήρχε τον 6ο π.Χ. αιώνα ναός και αργότερα αρχαία οχυρωματικά έργα. Στη διάρκεια των ανασκαφών ανεκαλύφθηκε πενταόροφο ανάκτορο του βασιλέως Σολομώντος, καθώς και μια ολόκληρη συνοικία πολύ αρχαιότερη. Τα υποτιθέμενα οχυρωματικά έργα δεν ήταν παρά ο 5ος όροφος του αναφερόμενου ανακτόροψ το οποίο ήταν κάτω από τη γη. Στα υπόγεια του εν λόγω ανακτόρου ανευρέθησαν λατρευτικά αγάλματα του Εωσφόρου με μορφή τράγοψ με τερά-στιο φαλλό, με επιγραφές προσβάλλουσες το θεό!!! Αγάλματα του θεού - Τράγου σε ακατονόμαστες στάσεις

με αγγέλους και μικρά παιδιά, καθώς και παραστάσεις του Θεού—όφεως!

Η αρχαιολογική αυτή ανακάλυψη μας επιβεβαίωσε ότι τα μέχρι τώρα ήταν απλή υποψία. Δηλαδή ότι ο "Θεός - Μπαθομέτ" των Ναΐτών είχε εβραϊκή προέλευση, διότι ήταν ταυτόχρονα και ο πραγματικός "Θεός" των Εβραίων! Οπως και ο "Θεός" όφις των "Θεοσ—οφιστών". Ενώ η τρίτη μορφή του "Θεού" ήταν ο φαλλός!

Για χιλιάδες χρόνια ο Εβραϊκός λαός υπήρξε λαός αποστατών, ο οποίος επιφυλακτικά λάτρευε τον Αληθινό Λαό και λίγοι μόνο Εβραίοι στάθηκαν πιστοί στον Ουράνιο Πατέρα μας! Αυτή είναι η αιτία, που για χιλιάδες χρόνια οι Εβραίοι δολοφονούσαν τους Προφήτες και Αγιους ανθρώπους, ώσπου στο τέλος σταύρωσαν και τον υιό του Θεού, Ιησού Χριστό. Αυτή είναι η αιτία που μετά καταδίωξαν και θανάτωσαν τους Χριστιανούς μέχρι και τις μέρες μας. Γι' αυτό γέμισαν - οι βαθύπλουτοι Εβραίοι — όλο τον κόσμο με ψευτοχριστιανικές οργανώσεις, επειδή μοναδικός σκοπός τους είναι η καταστροφή του Χριστιανισμού και των Χριστιανών.

Να γιατί είναι πέρα για πέρα αληθινό αυτό που γράφει το Ευαγγέλιο ότι "δεν μπορεί κανείς να κάθεται στο ίδιο τραπέζι και με το θεό και με τον διάβολο"! Η ακολουθούμενη για χιλιάδες χρόνια Εβραϊκή πρακτική της κοινής λατρείας Φωτός και Σκότους έχει ναυαγήσει. Γιατί όποιος πατά σε δύο βάρκες, στο τέλος πέφτει στη θάλασσα.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ IV ΤΟ

ΤΑΛΜΟΥΔ ΣΥΝΟΠΤΙΚΑ

Επί χιλιάδες χρόνια οι Εβραίοι απέκρυψαν από τον υπόλοιπο κόσμο τα μυστικά περιεχόμενα των 63 βιβλίων, τα οποία αποτελούν το Ταλμούδ, βάσει των οποίων όχι μόνο εκπαιδεύονται οι Εβραίοι Ραββίνοι, αλλά καθοδηγείται ολόκληρο το Εβραϊκό Εθνος.

Οι οπαδοί της Ταλμουδικής θρησκείας έθεσαν σαν σκοπό την εξαφάνιση του Χριστιανισμού και των άλλων θρησκειών και την υποταγή ολόκληρου του κόσμου σε μια Νέα Παγκόσμια Κυβέρνηση (Τάξη) και θρησκεία, που θα έχει έδρα τα Ιεροσόλυμα. Η Νέα Παγκόσμια θρησκεία που σήμερα εμφανίζεται με τον γενικό τίτλο Νέα Εποχή, θα είναι ο Σατανισμός και ο "Θεός" τους ο Εωσφόρος.

Όσοι στο παρελθόν προσπάθησαν να στραφούν εναντίον τους, τελικά καταστράφηκαν, είτε σαν άτομα, είτε σαν έθνη. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η Τσαρική Ρωσία.

Ο πρώτος άνθρωπος στον κόσμο που έσχισε το πέπλο του μυστηρίου το οποίο κάλυπτε το Ταλμούδ, ήταν ο Αιδεσ. Ι.Β. Προναΐτης, καθηγητής της Θεολογίας και της Αρχαίας Εβραϊκής γλώσσας στην Αυτοκρατορική Εκκλησιαστική Ακαδημία της Πετρούπολης της Τσαρικής Ρωσίας.

Ο Ι.Β. Προναΐτης μελέτησε τα 63 βιβλία που αποτελούν το Ταλμούδ και τελικά εξέδωσε στα λατινικά το 1893 το συγκλονιστικό βιβλίο *"Το Ταλμούδ ξεσκεπάζεται*

- Οι μυστικές διδασκαλίες των *Ραββίνων περί των Χριστιανών"*.

Ο Χριστιανικός κόσμος της εποχής εκείνης κατάπληκτος πληροφορήθηκε ότι οι διδασκαλίες του Ταλμούδ ήταν διδασκαλίες διαφθοράς, ανηθικότητας και μίσους.

Αλλά πριν ακόμη το γεγονός αυτό ξεσκεπασθεί, τα μοναδικά αντίτυπα του βιβλίου του Αιδεσ. Ι.Β. Προναΐτη χάθηκαν ως διά μαγείας απ' όλες τις βιβλιοθήκες του κόσμου όπου είχαν αποσταλεί. Έτσι ακόμη μια φορά οι Ταλμουδιστές επέβαλαν πληροφοριακή συσκότιση.

Το 1954, όμως, 60 χρόνια μετά τις αποκαλύψεις του Αιδεσ. Ι.Β. Προναΐτη, συνέβει ένα άλλο γεγονός, πολύ μεγαλύτερης σημασίας. Ενας από τους εξέχοντες Ραββίνους της Αμερικής, ο **Benjamin H. Freedman,** βαθύς γνώστης και Διδάκτωρ του Ταλμούδ, συγχρόνως και οικονομικά ισχυρός, ασπάσθηκε τον Χριστιανισμό, ως νέος Απόστολος Παύλος. Το καταστροφικό όμως για τους Ταλμουδιστές ήταν το γεγονός ότι όχι μόνο έγινε Χριστιανός, αλλά και *ανέλαβε* πύρινο και ατρόμητο αγώνα κατά των οπαδών του Αντίχριστου. Οι Σιωνιστές συνωμότες διέθεσαν πολλά εκατομμύρια δολλάρια για τη δολοφονία και την καταστροφή του έργου του Benjamin H. Freedman και την ανασκευή των τρομερών του αποκαλύψεων, άνευ όμως αποτελέσματος. Η ανοιχτή επιστολή του προς τον Αρχιραββίνο της Βοστώνης Dr. David Goldstein, LL. D, της 10ης Οκτωβρίου 1954, απετέλεσαν ένα από τα τρομερότερα κτυπήματα το οποίο δέχθηκε ο ύπουλος εχθρός της Χριστιανοσύνης.

Οι παρακάτω περικοπές του Ταλμούδ είναι από την ανοιχτή αυτή επιστολή του γενναίου Freedman, για να δούμε με τα ίδια μας τα μάτια το τί γράφουν για τον Χριστό και τους Χριστιανούς οι άνθρωποι του σκότους και του μίσους, οι Ταλμουδιστές-Σιωνιστές.

(α) Το Ταλμούδ περί του Κυρίου Ιησού Χριστού

SANHEDRIN, 67A. "Ο Ιησούς αναφέρεται ως υιός του Πανδίρα, στρατιώτου τινός".

- **KALLAH, IB (18B).** "Νόθος συλληφθείς κατά την διάρκειαν εμμήνου ροής".

• **SANHEDRIN, 67A.** Ό κρεμασθείς την εσπέραν του Πάσχα".
• **TOLDATH JESCHU.** Γέννησις αναφερομένη κατά τον πλέον αισχρόν τρόπον.
• **ABHODAH ZARAH 11.** "Αναφέρεται ως υιός του Πανδίρα, Ρωμαίου στρατιώτου".
• **SCHABBATH XIV.** "Και πάλιν αναφέρεται ως υιός του Πανδίρα, του Ρωμαίου".
• **SCHABBATH 104B.** Ώνομάσθη παράφρων και ου δείς δίδει προσοχή εις τους παράφρονας".
• **SANHEDRIN 43A.** "Την εσπέραν του Πάσχα ούτοι εκρέμασαν τον Ιησούν".
• **TOLDOTH JESCHU.** Ό Ιούδας και ο Ιησούς συνεπλάκησαν εν μέσω ακαθαρσιών".
• **SANHEDRIN 103A.** Ό υποδείξας την κατάπτωσιν της ηθικής και ο ατιμάσας τον εαυτόν του".
• **SANHEDRIN, 107B.** Άπεπλάνησεν, διέβρωσεν και κατέστρεψε το Ισραήλ".
• **ZOHAR 111 (282).** Άπέθανεν ως κτήνος και ετάφη εις σωρόν ακαθαρσιών κτηνών".
• **HILKOTH MELAKHIM.** "Προσπάθησε να αποδείξης ότι οι Χριστιανοί σφάλουν λατρεύοντες τον Ιησούν".
• **ABHODAH ZARAH,** 21A. Ή μνεία καν περί της λατρείας του Ιησού εις τους οίκους ανεπιθύμητος".
• **ORACH CHAIIM,** 113. "Απόφευγε να παρουσιάζεσαι ότι τρέφεις σεβασμόν προς τον Ιησούν".
• **IORE DEA,** 150, 2. "Μην εμφανίζεσαι ότι σέβεσαι τον Ιησούν, έστω και εκ παραδρομής".
• **ABHODAH ZARAH (6A).** Η ψευδής διδασκαλία περί λατρείας την πρώτην ημέραν του Σαββάτου". (Κυριακή).

(β) Το Ταλμούδ περί των Χριστιανών

• **HILKOTH MAAKHALOTH. Οι** Χριστιανοί είναι ειδωλολάτραι. Μη σχετίζεσθε μετ' αυτών".
• **ABHODAH ZARAH (22A).** "Μη σχετίζεσθε μετά των ειδωλολατρών, διότι ούτοι κάνουν αιματοχυσίας".
• **IORE DEA (153, 2).** "Μη συναναστρέφεσθε μετά

των Χριστιανών. Χύνουν *αίμα* αυτοί".

- **ABHODAH ZARAH (25B).** "Φυλάξου από τους Χριστιανούς, όταν πορεύεσαι εν τη ξένη μετ' αυτών".
- **ORACH CHAIIM (20, 2). Ο**ι Χριστιανοί μεταμφι έζονται δια να δολοφονούν τους Εβραίους".
- **ABHODAH ZARAH (15B).** Ένθυμού, ότι οι Χρι στιανοί έχουν σεξουαλικές σχέσεις μετά των ζώων".
- **ABHODAH ZARAH (22A).** Ύποπτοι είναι οι Χρι στιανοί της συνουσίας μετά των ζώων".
- **SCHABBATH (145B). Ο**ι Χριστιανοί είναι ακάθαρ τοι, διότι τρώγουν ακαθαρσίας".
- **ABHODAH ZARAH (22B).** "Οι Χριστιανοί είναι α κάθαρτοι, διότι δεν είναι επί του όρους Σινά".
- **IORE DEA (198,8).** "Καθάρισε τας θήλεις-Ιουδαί ας, τας μολυνθείσας εξ επαφής μετά των Χριστιανών".
- **KERITHUTH (6B, σ.78). Ο**ι Εβραίοι ονομάζονται άνθρωποι. Οι Χριστιανοί δεν ονομάζονται άνθρωποι".
- **MAKKOTH (7B).** "Αθώος δολοφονίας, εφ' όσον ο σκοπός είναι η δολοφονία Χριστιανού".
- **ORACH CHAIIM (225, 10). Ο**ι Χριστιανοί και τα ζώα συναθροίζονται εις ομάδας προς σύγκρισιν".
- **MIDRASCH TALPIOTH (225). Ο**ι Χριστιανοί ε πλάσθησαν, διά να υπηρετούν τους Εβραίους πάντοτε".
- **ORACH CHAIIM (57, 6A).** "Πρέπει να λυπήται τους Χριστιανούς περισσότερον από τους ασθενείς χοί ρους".
- **ZOHAR 11 (64B). Ο**ι Χριστιανοί ειδωλολάτραι ο μοιάζουν με τας αγελάδας και τους όνους".
- **KETHUBOTH (110B). Ο** ψάλτης (Δαυίδ) παρομοιά ζει τους Χριστιανούς με τα ακάθαρτα κτήνη".
- **SANHEDRIN (74B) TOS.** "Η σεξουαλική συνουσία του Χριστιανού είναι ως η του κτήνους".
- **KETHUBOTH (3B).** "Το σπέρμα του Χριστιανού έ χει την αυτήν αξίαν με το σπέρμα του κτήνους".
- **KIDDUSCHIM (68A). Ο**ι Χριστιανοί είναι ένας λαός γαϊδάρων".
- **EBEN HAERAR (44, 8). Ο**ι γάμοι μεταξύ των Χριστιανών και Εβραίων άκυροι".
- **ZOHAR (11, 64B).** "Αι γεννήσεις των Χριστιανών πρέπει να ελαττωθούν αριθμητικώς".

• **ZOHAR (I, 28B).** Οι Χριστιανοί ειδωλολάτραι εί ναι τα τέκνα του όφεως και της Εύας".

• **ZOHAR (I, 131A).** " Ο ειδωλολατρικός Λαός των Χριστιανών μολύνει τον κόσμον".

• **EMEK HAMLELECH (23D).** Αι μη εβραϊκαί ψυχαί προέρχονται από τον θάνατον και την σκιάν του θανά του".

• **ZOHAR (I, 46B, 47A). "Αι ψυχαί των ειδωλολα τρών έχουν ακάθαρτον θεϊκήν προέλευσιν".**

• **ROSCH HASCHANACH (17A). "**Αι μη εβραϊκοί ψυ-
χαί προέρχονται από τον θάνατον και την σκιάν του θα νάτου".

• **IORE DEA (337, 1).** "Αντικαταστήσατε τους νε κρούς Χριστιανούς, όπως αντικαθιστάτε ψοφήσασαν αγε λάδα ή γάϊδαρον".

• **IEBHAMMOTH (61 A).** Οι Εβραίοι ονομάζονται άνθρωποι, αλλά οι Χριστιανοί δεν ονομάζονται άνθρω ποι".

• **ABHODAH ZARAH (14B).** "Απαγορεύεται να πω λούνται θρησκευτικά έργα εις τους Χριστιανούς".

• **ABHODAH ZARAH (78).** "Αι Χριστιανικαί Εκκλη-σίαι είναι τόποι ειδωλολατρείας".

• **IORE DEA (142, 10).** "Πρέπει να ευρίσκεσαι μα κράν εκκλησιών".

• **IORE DEA (142, 15).** "Δεν πρέπει να ακούς εκκλη-σιαστικήν μουσικήν ή να ατενίζης είδωλα αυτών".

• **IORE DEA (141, 1).** "Δεν πρέπει να επανακτίζης καταστραφείσας οικίας πλησίον εκκλησιών".

• **HILKOTH ABH. ZAR. (10B).** Όι Εβραίοι δεν πρέ πει να πωλούν θραυσθέντα δισκοπότηρα εις τους Χρι στιανούς".

• **SCHABBATH (116A) TOS** "Τα Ευαγγέλια ονομαζό μενα τεύχη της ανομίας, είναι αιρετικά βιβλία".

• **SCHABBATH (116A)** Όι Ταλμουδισταί συμφωνούν ότι τα βιβλία των Χριστιανών πρέπει να καίγωνται".

• **ABHODAH ZARAH (2A).** "Αι εορταί των Χριστια νών ωνομάσθησαν ημέραι συμφοράς".

• **ABHODAH ZARAH (78C).** "Αι Χριστιανικαί εορταί είναι καταφρονημένοι ημέραι, μάταιαι και πονηραί".

• **ABHODAH ZARAH (6A).** "Απαγορεύεται να τηρή

τις την Χριστιανικήν ημέραν των Χριστουγέννων".

• **HILKOTH AKUM (CH. IX.).** "Απαγορεύεται να ε-ορτάζη τις το Πάσχα και τα Χριστούγεννα".

• **GLULLIN (91B).** Όι Εβραίοι έχουν αξιοπρέπειαν, την οποίαν ούτε ο άγγελος δύναται να έχη".

• **SANHEDRIN (58B). "**Το να κτυπήση τις Εβραίον είναι ως να ραηίση το πρόσωπον του θεού.

• **CHAGIGAH (15B).** Ό Εβραίος να θεωρείται κα λός παρ' όλας τας αμαρτίας, τας οποίας διαπράττει".

• **GITTIM (62A).** "Εβραίε, μείνε μακράν των Χριστια νικών οίκων κατά τας εορτάς".

• **IORE DEA (148.10).** Εβραίε, εσύ δεν πρέπει να ανταποδίδης τον χαιρετισμόν του Χριστιανού. Χαιρέτα λοιπόν πρώτος".

• **CHOSCHEN HAM. (26, 1).** Ό Εβραίος δεν πρέ πει να προσφεύγη εις Χριστιανόν Δικαστήν ή Χριστιαα-νικούς Νόμους".

• **CVOSCHEN HAM. (34, 19).** Όι Χριστιανοί ή οι υπηρέται δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως μάρτυ-ρες".

• **IORE DEA (112,** 1). Απόφευγε να συντρώγης μετά των Χριστιανών, διότι αυτό δημιουργεί οικειότητα".

• **ABHOTAH ZARAH (35B).** "Μην πίνης γάλα εξ α-γελάδος, την οποίαν αρμέγουν οι Χριστιανοί".

• **IORE DEA (178, 1).** "Ουδέποτε να μιμήσθε τας συ-νηθείας των Χριστιανών, ούτε καν προς το κτένισμα της κόμης".

• **ABHODAH ZARAH (72B).** Ό οίνος, τον οποίον ήγγισε Χριστιανός, πρέπει να χύνεται".

• **IORE DEA (120, 1).** "Πιάτα, αγορασθέντα από τους Χριστιανούς, πρέπει να πλυθούν καλώς".

• **ABHODAH ZARAH (2A).** "Επί τρεις ημέρας προ των Χριστιανικών εορτών να αποφεύγης τους πάντας".

• **ABHODAH ZARAH (78C).** Άι εορταί των οπαδών του Ιησού να θεωρούνται ως ειδωλολατρικαί".

• **IORE DEA (189.1).** "Να αποφεύγης αντικείμενα τα οποία χρησιμοποιούνται υπό των Χριστιανών, δια τας δημιουργίας των".

• **ABHODAH ZARAH (14B).** "Απαγορεύεται να πω λούνται εις τους Χριστιανούς αντικείμενα, διά θρησκευ-

τικάς των τελετάς".

• **IORE DEA (151, 1).** "Μη πωλείς ύδωρ εις τους Χριστιανούς, διά βάπτισιν".

• **ABHODAH ZARAH (2A, T).** "Μην εμπορεύεσαι μετά των Χριστιανών, κατά τας ημέρας των εορτών των".

• **ABHODAH ZARAH (I, 2).** "Τώρα επιτρέπεται να εμπορεύεσαι μετά των Χριστιανών κατά τας τοιαύτας η μέρας".

• **ABHODAH ZARAH (2A, T).** "Να εμπορεύεσαι με τά των Χριστιανών, διότι αυτοί έχουν χρήματα, διά να πληρώνουν".

• **IORE DEA (148, 5).** Έάν ο Χριστιανός δεν είναι πιστός, τότε δύνασαι να του αποστείλης δώρα".

• **HILKOTH AKUM (IX, 2).** "Να αποστείλης δώρα εις τους Χριστιανούς, μόνον εάν αυτοί είναι άθρησκοι".

• **IORE DEA (81, 7 HA).** "Αι Χριστιαναί τροφοί πρέ πει να αποφεύγωνται, διότι αύται είναι ακάθαρτοι".

• **IORE DEA (153,** 1, H). "Αι Χριστιαναί τροφοί θα οδηγήσουν τα τέκνα προς αίρεσιν".

• **IORE DEA (155, 1).** "Να αποφεύγης Χριστιανούς ιατρούς, οι οποίοι δεν είναι πολύ γνωστοί εις τους γεί τονας".

• **PEASCHIM (25A).** "Να αποφεύγης ιατρικήν βοήθειαν από τους ειδωλολάτρας, δηλαδή τους Χριστια νούς".

• **IORE DEA (156, 1).** "Να αποφεύγης Χριστιανούς κουρείς, εκτός εάν παρίσταται Εβραίος".

• ABHODAH ZARAH (26A). "Να αποφεύγης Χριστι ανούς *μαίας* ως επικίνδυνους, όταν μένουσι μόναι".

• **ZOHAR (1, 25B).** "Εκείνοι, οι οποίοι κάνουν καλό εις τους Χριστιανούς, ουδέποτε θα αναστηθούν".

• **HILKOTH ARUM (X, 6).** "Βοήθησε τους πένητας Χριστιανούς, εάν αυτό θα προαγάγη την ειρήνη".

• **IORE DEA (148, 12H).** Άπόκρυψε το μίσος κατά των Χριστιανών, κατά τας εορτάς των".

• **ABHODAH ZARAH (20A).** "Ουδέποτε να επαινής τους Χριστιανούς, παρά μόνον όταν τούτο δεν δύναται να γίνη πιστευτόν, ως αληθές".

• **IORE DEA (151, 14).** "Δεν επιτρέπεται να επαινής τους Χριστιανούς, διότι τούτο τους προσδίδει δόξαν".

- **HILKOTH AKUM (V 12).** "Να αναφέρης σχετικάς περικοπάς των Αγίων Γραφών, ίνα αποφεύγης να αναφέ ρης το όνομα του θεού των Χριστιανών".
- **IORE DEA (146, 15).** "Να αναφέρεσαι εις τα Χρι στιανικά σκεύη με καταφρόνησιν".
- **IORE DEA (147, 5).** "Να χλευάζης τα Χριστιανικά εκκλησιαστικά σκεύη, έστω και αν δεν έχης επιθυμίαν προς τούτο".
- **HILKOTH AKUM (X, 5).** "Ουδέν δώρον εις τους Χριστιανούς. Δώρα όμως εις τους αποστάτας (του Χρι στιανισμού)".
- **IORE DEA (151, 11).** "Απαγορεύονται τα δώρα προς τους Χριστιανούς, διότι αυτά ενισχύουν την φιλί- αν".
- **IORE DEA (334, 43).** "Εξορία δι' εκείνον τον Ε- βραίον, ο οποίος θα πωλήση αγρέπαυλιν εις Χριστια- νόν".
- **IORE DEA (154, 2).** "Απαγορεύεται να διδάξη τις επάγγελμα εις Χριστιανόν".
- **BABHA BATHRA (54BA).** Ή Χριστιανική περιου σία ανήκει εις πρώτον άτομον, το οποίον τυχόν ήθελε ζητήση αυτήν".
- **CHOSCHEN HAM (183, 7).** "Κράτησε εκείνο, το οποίον ο Χριστιανός εκ λάθους σου επλήρωσε επί πλέ ον".
- **CHOSCHEN HAM (226, 1).** Ό Εβραίος δύναται να κρατήση απολεσθέν υπό Χριστιανού και ανευρεθέν υπό Εβραίου".
- **BABHA KAMA (113B).** "Επιτρέπεται να εξαπατά τις τους Χριστιανούς".
- **CHOSCHEN HAM (183, 7).** "Όι Εβραίοι πρέπει να διαμοιράζονται εκείνο, το οποίον εισέπραξαν επί πλέον από Χριστιανούς".
- **CHOSCHEN HAM (156, 5).** "Οι Εβραίοι δεν πρέπει να αποσπούν πελάτας Χριστιανούς από άλλους Εβραί ους".
- **IORE DEA (157, 2H).** "Επιτρέπεται να εξαπατάς τους Χριστιανούς, οι οποίοι πιστεύουν εις το Χριστιανι- κόν δόγμα".
- **ABHORAH ZARAH (54A).** "Τοκογλυφία δύναται να

εφαρμοσθή επί Χριστιανών ή αποστατών".

- **IORE DEA (159, 1).** Ή τοκογλυφία επιτρέπεται τώ ρα, διά οιανδήποτε αιτίαν εις βάρος των Χριστιανών".
- **BABHA KAMA (113B)** "Το όνομα του θεού δεν βεβηλώνεται, όταν το χρησιμοποιή τις διά να εξαπατήση τους Χριστιανούς".
- **KALLAH (IB,σ.18).** "Εβραίος δύναται να ψευδορκίση με καθαράν την συνείδησιν".
- **SCHABBBOUTH HAG. (6D).** Ό Εβραίος δύναται να ορκισθή ψευδώς, χρησιμοποιών λέξεις υπεκφυγής".
- **ZOHAR (I, 160A).** "Οι Εβραίοι πρέπει πάντοτε να προσπαθούν να εξαπατούν τους Χριστιανούς".
- **IORE DEA (158, 1).** "Μη θεραπεύεις Χριστιανούς, εκτός εάν αυτό δημιουργή εχθρούς".
- **ORACH CAHIIM (330, 2).** "Μη βοηθάς κατά την γέννησιν τέκνων των Χριστιανών κατά το Σάββατο".
- **CHOSCHEN HAN (425, 5).** "Μόνο εάν πιστεύη εις το Τοράχ, άλλως μη παρεμπόδισης τον θάνατον του".
- **IORE DEA (158, 1).** "Ούτε οι Χριστιανοί, ούτε οι εχθροί δεν πρέπει να διασώζονται".
- **CHOSCHEN HAM (388, 10).** "Ενας κατάσκοπος δύναται να φονευθή πριν καν ομολογήση".
- **ABHODAH ZARAH (26B). "** Όι αποστάται δέον να ρίπτονται εις φρέατα και ουχί να διασώζονται".
- **CHOSCHEN HAM (388, 15).** "Φονεύσατε εκεί νους, οι οποίοι έδοσαν τα χρήματα των Ισραηλιτών εις Χριστιανούς".
- **SANHEDRIN (59A). "**Ό κατασκοπεύων τον Εβραϊκόν Νόμον δέον να τιμωρήται διά θανάτου".
- **HILKOTH AKUM (X, 2).** "Οι βαπτισθέντες Εβραί οι δέον να θανατώνονται".
- **IORE DEA (158, 2) HAG.** "Φονεύσατε τους αρνησιθρήσκους, τους στραφέντας προς το Χριστιανικόν δόγμα".
- **CHOSCHEN HAM (425, 5).** "Εκείνοι οι οποίοι δεν πιστεύουν εις τον Τοράχ, δέον να φονευθούν".
- **HILKOTH TECH (11, 8).** "Οι Χριστιανοί και οι άλλοι αρνούνται τον "Νόμον του Τοράχ".
- **ZOHAR (11, 25A).** "Οι Χριστιανοί πρέπει να κατα στραφούν, ως ειδωλολάτραι".

- **ZOHAR (11, 19A). "**Η αιχμαλωσία των Εβραίων τε λειώνει όταν αποθνήσκουν οι Χριστιανοί Πρίγκηπες".
- **ZOHAR (I, 219B).** "Οι Πρίγκηπες των Χριστιανών είναι ειδωλολάτραι και πρέπει να αποθάνουν".
- **OBADIAM.** "Οταν καταστροφή η Ρώμη, το Ισ ραήλ θα αναστηθή".
- **ABHODAH ZARAH (26B)T. "O**ι καλλίτεροι των Γκόϊμ (Χριστιανών) πρέπει να φονεύωνται".
- **SEPHER OR ISRAEL (177B).** "Εάν Εβραίος φονεύση Χριστιανόν, δεν διαπράττει έγκλημα".
- **IALKUM SIMONI (245C).** "Η αιματοχυσία αίματος ασεβών είναι προσφορά θυσίας εις τον θεόν".
- **ZOHAR (11, 43A).** Ή εξολόθρευσις των Χριστια νών είναι μία αναγκαία θυσία".
- **ZOHAR (L, 38B, 39A).** Υψηλή θέσις εις τους ου
ρανούς δι' εκείνους, οι οποίοι φονεύουν ειδωλολάτρας".
- **HILKOTH AKUM (X, 1).** "Μη κάνεις συμφωνίας και μην επιδεικνύης κανέναν οίκτον προς τους Χριστια νούς".
- **HILKOTH AKUM (X, 1).** "Είτε απότρεψον αυτούς από τα είδωλα των ή φόνευσον αυτούς".
- **HILKOTH AKUM (X, 7).** "Μην επιτρέψης εις τους ειδωλολάτρας να παραμείνουν εκεί, όπου οι Εβραίοι εί ναι ισχυροί".
- **CHOSCHEN HAM (338,** 16). "Συνεισφέρατε όλοι, διά τα έξοδα δολοφονίας προδότου".
- **PESACHIM (49B).** "Ουδεμία ανάγκη προσευχών, καθ' όν χρόνον αποκεφαλίζετε το Σάββατον".
- **SCHABBATH (118A).** "Προσευχαί διά την σωτηρίαν από την τιμωρίαν του ερχομένου Μεσσία".

Πολλοί διερωτώνται γιατί οι Σιωνιστές—Ταλμουδιστές είναι άρπαγες, κλέφτες, αλαζόνες, ύπουλοι και ψεύτες! Αυτά τα *"προτερήματα"* τα οφείλουν στις διδασκαλίες του Ταλμούδ. Θα παρατεθούν ορισμένες περικοπές για να βγάλουν οι αναγνώστες μόνοι τους τα συμπεράσματα.

(1) Ή Βίβλος ομοιάζει με το νερό, η Μισνά με κρασί,η δε *Γκεμάρα* με αρωματικό κρασί. Όπως ο κόσμος δεν μπορεί να υπάρξη χωρίς νερό, κρασί και κρασί αρωματικό, έτσι δεν μπορεί να υπάρξη χωρίς την Βίβλο,

την *Μισνά* και την *Γκεμάρα*. Η Παλαιά Διαθήκη ομοιάζει με άλας, η Μισνά με πιπέρι και η *Γκεμάρα* με ευω-δία, ο δε κόσμος δεν μπορεί να υπάρξη άνευ αυτών!" **(MASECH, SEPHARIM, FOLIO 13, B).**

(2) "Ο μελετών την Βίβλον κάνει έργον καλόν αλλά ίσως και μη καλόν, ο μελετών την Μισνά πράττει έργον καλόν διά το οποίον θα ανταμειφθή, αυτός δε ο οποίος μελετά την *Γκεμάρα* διαπράττει το μέγιστον καλόν" **(BABAMEZA FOLIO 33, O).**

(3) "Εάν ο άνθρωπος θα κάνη χρήσιν αποφθέγματος από την Βίβλον αντί του Ταλμούδ, αυτός δεν θα δει ευ-τυχίαν" **(CHAG, FOLIO 10, B)**

(4) "Οι λόγοι του Ταλμούδ είναι περισσότερον γλυ κείς από τους λόγους της Βίβλου" **(TALMOUD DE JE RUSALEM, BERACHOTH, PEREK I).**

(5) "Αι παραβάσεις του Ταλμούδ είναι σοβαρώτεραι παρά οι παραβάσεις της Βίβλου" **(SANHEDRIN, FOLIO 88 β).** (6) "Δεν πρέπει κανείς να έχη επικοινωνί α μ' αυτούς οι οποίοι κρατούν εις χείρας την Βίβλον α ντί του Ταλμούδ" **(SEPHER CAD HA KEMACH, FO LIO 74, C, 4).**

(7) "Υιέ μου δίδε περισσοτέραν προσοχήν εις τους λόγους των ραββίνων παρά εις τους λόγους της (Παλαι άς) Διαθήκης!" **(Κείμενον ERUBIN, FOLIO 21 β, CF, Κείμενον GITTIN, FOLIO 59 β).**

(8) Ό αναγιγνώσκων την Βίβλον χωρίς την Μισνά και την Γκεμάρα ομοιάζει τον άνθρωπον, ο οποίος δεν έχει θεόν!" **(SEPHER CHAFARI ZEDEK, FOLIO 9).**

(9) "Εμείς αναγνωρίζομεν ότι αναμφιβόλως το Ταλ μούδ υπερέχει της Βίβλου του Μωϋσέως **(Εβραϊκά Αρ χεία, 1867, τόμος 25, σελίς 15 ο).**

(10) "Οποιος δεν εκτελεί τας εντολάς του Ραββίνου είναι άξιος θανάτου" **(Κείμενον ERUBIN, FOLIO 21, β).**

(11) "Πρέπει να ενθυμήται κανείς, ότι οι λόγοι των Ραββίνων είναι γλυκύτεροι από τους λόγους των προφη τών" **(SEPHER CAPHTHORU· PERACH 1590, FO LIO 121).**

(12) "Αι συνήθεις ομιλίαι των ραββίνων πρέπει να τι μώνται εις το πλήρες κείμενον της Βίβλου" **(MIDRACH**

MISCLE, FOLIO 1).

(13) "Οποιος αντιλέγει εις τον Ραββίνον τοψ φιλονικεί μαζύ του ή αγανακτεί εναντίον του αυτό αντίκειται εις το μεγαλείον του Θεού και φιλονικεί μαζύ του και α γανακτεί εναντίον του" **(Κείμενον SANHERDIN, FO LIO 110, α)**

(14) "Τα λόγια των Ραββίνων είναι λόγια θεού ζώ ντος!" **(BACHAIAD PENT FOLIO 201, COL.4).**

(15) "Ο φόβος ενώπιον του Ραββίνου είναι ο φόβος ενώπιον του Θεού!" **(I AD. CHAZ HILCH, TALMUD, THORA, PEREK 5, 1).**

(16) "Εάν ο ραββίνος σου λέγη ότι το δεξί σου χέρι είναι αριστερό και το αριστερό σου δεξί, πρέπει να πιστέψης τα λόγια του!" **(AD. DEUTER., XVII, 11).**

(17) "Οι αποθανόντες ραββίνοι καλούνται εις τους ουρανούς δια να διδάξουν τους εκλεκτούς" **(AD. PENT., PAR 28 FOLIO 129, COL.3).**

(18) "Επειδή ο κάθε λόγος των Ραββίνων είναι θείος, πράξε αυτό το οποίον σε συμβουλεύει η καρδιά σου α ναλόγως της δυνατότητος της πραγματοποιήσεως" **(Κείμενον CHULIN, FOLIO 34, B).**

(19) "Επιτρέπεται να αμαρτάνης, εφόσον η αμαρτία σου μένει κρυφή!" **(Κείμενον CHAG, FOLIO 16 και Κείμενον KIDDUCHIN, FOLIO 40-α).**

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ V

ΝΕΕΣ ΦΟΒΕΡΕΣ ΒΛΑΣΦΗΜΙΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΤΑΛΜΟΥΔΙΣΤΗ ΜΩΥΣΗ GUIBBORY

Στα Ιεροσόλυμα εκδόθηκε πριν μερικά χρόνια ένα ογκώδες βιβλίο 2.000 σελίδων του συγγραφέως ΜΩΥΣΗ GUIBBORY, Εβραίου από τη Ρωσία, με τον τίτλο *Ή ΒΙΒΛΟΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΩΝ ΤΗΣ"*. Το βιβλίο αυτό είναι ένα βλάσφημο βιβλίο που κατηγορεί σε κάθε σελίδα του την Χριστιανική Θρησκεία.

Όπως ο ίδιος ο συγγραφέας ομολογεί στην 1877 σελίδα, είναι Εβραίος της Ρωσίας που ήλθε στο Ισραήλ με αποστολή να δημοσιεύσει το βιβλίο του στο οποίο ξερνά όλο το εβραϊκό μίσος του κατά του ονόματος του Χριστού και των οπαδών του.

Ο Ταλμουδιστής αυτός συγγραφέας υπόσχεται ότι μια μέρα οι συμπατριώτες του θα εξορίσουν όλους τους Χριστιανούς από τις δικές τους πατρίδες, ώστε να γευθούν και αυτοί το τί δοκίμασαν επί 2.000 χρόνια οι Εβραίοι. Φαίνεται ότι η Νέα Παγκόσμια Τάξη της Νέας Εποχής άρχισε την εφαρμογή του σχεδίου αυτού το να ξεριζώσουν από τις πατρίδες τους τους Χριστιανικούς λαούς από τη Σερβία και την Κύπρο!... και πολύ πιθανόν αύριο να συνεχίσουν με τον Ελληνισμό της Μακεδονίας, της Θράκης και των νησιών του Αιγαίου.

Για να μπορέσουν οι αναγνώστες να έχουν μια ολο-

κληρωμένη αντίληψη το τι σκέφτονται οι σύγχρονοι Ταλμουδιστές για τους Χριστιανούς και τον Ιησού Χριστό παραθέτουμε τις παρακάτω σελίδες.

- **ΣΕΛΙΣ αρ. 234.** "Η Καινή Διαθήκη είναι εκ βά θρων ένα πλήρες ψέμμα"!
- **ΣΕΛΙΣ αρ. 239** Ό Ιησούς ήτο ανίσχυρος και χω ρίς επιρροήν. Αυτός ήτο πολύ αδύνατος δια να τιμωρήση τους Εβραίους, οι οποίοι ηρνήθησαν να τον αποδε χτούν".
- **ΣΕΛΙΣ αρ. 241 "**Αυτό συνέβη εκατοντάδες έτη προ της εξαπλώσεως του κατηραμένου κινήματος του Χριστι ανισμού".
- **ΣΕΛΙΣ αρ. 256** "Αυτός δεν είχε τίποτα από την δύ ναμη του Ιεχωβά".
- **ΣΕΛΙΣ αρ. 313** "Αυτός διέπραξε γκάφα αποπειρώ-μενος να γίνη βασιλεύς. Επομένως δεν του απέμενε τί ποτα άλλο απο του να διάταξη τους μαθητάς του να τον κάνουν να επιβή όνου τον οποίον ο ίδιος είχε κρυφίως προετοιμάσει, δια να νομίζουν αυτοί, ότι ο όνος είχε προετοιμασθή από "τον πατέρα του", ο οποίος είναι εις τους ουρανούς. Εάν οι χριστιανοί δεν θα αποδεχθούν αυτή την άποψιν, τότε θα τους απομείνει να είπουν, ότι ο Ιησούς διέταξε τους μαθητάς του να κλέψουν τον ό-νον, διότι αυτός δεν τους είπε κατά πρώτον να εξασφα λίσουν την έγκρισιν του ιδιοκτήτου".
- **ΣΕΛΙΣ αρ. 372** " Εάν ο Ιησούς δεν είχε αποθάνει κατά τον γνωστόν τρόπον, τότε η όλη υπόθεση θα ελάμ βανε άλλην τροπήν. Αυτός ουδέποτε θα εγένετο αποδε κτός ως Κύριος, ως θεός από τους μαθητάς του. Και ποιος δύναται να εγγυηθή, ότι οι πιστοί του Ιησού δεν θα τον εφόνευον οι ίδιοι, εαν αυτός θα προσπαθούσε να αποφύγη την Σταύρωσιν; Αυτός είχε είπει τον μύθον αυτόν του θανάτου του εις τους μαθητάς του. Αυτός έ πρεπε να πεθάνη, ενώ ο Βασιλεύς - Υιός του Βασιλέ ως θα ζει αιωνίως".
- **ΣΕΛΙΣ αρ. 395** Ό Ιησούς ουδέποτε ενεφανίσθη ως αγωνιστής. Αυτός δεν απελευθέρωσε ούτε την μι κράν ομάδα εβραίων, οι οποίοι κατοικούσαν εις την γην του Ισραήλ εις τα ημέρας του. Διότι αυτός ήτο πονηρός,

αξιοκαταφρόνητος, διεστραμμένος και ανίσχυρος μέχρι τοιούτου σημείου ώστε να μη μπορεί να σώση τον εαυτό του από την σταύρωσιν ή άλλο είδος θανάτου διότι αυτός ήτο δόλιος και άνθρωπος της απάτης. Ο πόθος του ήτο να γίνη βασιλεύς. Η επιθυμία του να γίνη Θεός ήτο τόσο ισχυρά ώστε αυτός να παραμέληση το στοιχειώδες ηθικόν καθήκον, το κοινωνικόν, ανθρώπινον καθήκον - πράγμα το οποίον δεν μπορεί να του συγχωρε-θή- να βοηθήση, να σώση εάν όχι όλον τον κόσμο ή τα υπολείμματα των εβραίων... τότε τουλάχιστον τους οπαδούς του. Αυτός συνεχώς τους ωδηγούσε εσφαλμένως".

- **ΣΕΛΙΣ αρ. 396** "Δεν είχε απομείνει εις τον Ιησούν τίποτα άλλο από του να περιφέρεται από τόπου εις τό πον και να βασιλεύη, εάν όχι ολόκληρου του κόσμου τότε τουλάχιστον επί των δαιμόνων, όπως μαρτυρούν τα ευαγγελικά γραπτά".
- **ΣΕΛΙΣ αρ. 451** "Η υπόθεσις του Ιωάννου του Βαπτιστού μπορεί να γίνη ειδικώς κατανοητή, εάν ληφθή, υπ' όψιν, ότι ο ίδιος ο Ιησούς απέκρυυεν από τον Ιωάννην τους πραγματικούς του σκοπούς. Αυτή ήτο η αιτία διατί ο Ιωάννης ο Βαπτιστής πότε φλυαρούσε, πότε τραύλιζε και πότε ψέλλιζε μη γνωρίζων τι να είπη. Ό σον αφορά τον Ιησούν, όταν αυτός έστειλε τον Ιωάννην να μεταβιβάση τας ειδήσεις...αυτός απέφυγε να του πη οτιδήποτε συγκεκριμένο, φοβούμενος μήπως ο Ιωάννης δεν θα επιθυμούσε να τον προβάλη... Αλλά και τότε ο Ιησούς απέφυγε να δώση συγκεκριμένην απάντησιν... αλλά δια διαφόρων υπεκφυγών έκανε πάντως νύξιν δια τάζων τους ανθρώπους εκείνους να είπουν εις τον Ιωάν νην. "Οι τυφλοί θα αναβλέψουν"... Αυτός εφοβείτο να ομιλήση με απερίφραστον γλώσσαν φοβούμενος, μήπως θα τον εφόνευον προώρως".
- **ΣΕΛΙΣ αρ. 452** "Εις τον Ιησούν δεν απέμεινε ου δέν άλλον από του να ακολουθήση τα βήματα του Ιωάν νου του Βαπτιστού, τα βήματα ενός ψευδοπροφήτη και να ρίψη τον εαυτόν του εις τον ατιμωτικόν θάνατον της σταυρώσεως και επομένως το μόνον, το οποίον ηδύνατο να είπη ο Ιησούς, ήτο ότι δήθεν η βασιλεία του δεν ήτο εκ του κόσμου τούτου".

• **ΣΕΛΙΣ αρ. 510** "Ο Χριστιανισμός εξηπλώθη τόσον πολύ, διότι ανέλαβε την πλήρη ευθύνη, υποσχόμενος αμοιβάς σε κάθε παραβάτην των νόμων, σε κάθε πράξιν φθόνου και κακίας, σε κάθε ανάξιο άνθρωπο, σε κάθε αυθάδη, υπό τον όρο ότι αυτοί θα επίστευαν και θα αποδέχοντο αυτόν, τον Ιησούν τον υιόν του πνεύματος, τον κυρίαρχο των δαιμόνων, ως θεόν των, ως θεόν της συγνώμης και δεν θα τον εγκατέλειπον. Εάν μόνον αυτοί επίστευαν ότι ο Ιησούς εσταυρώθη, εδεινοπάθησε και ανέλαβεν τας αμαρτίας όλων αυτών, σεβόμενος τον καθένα και το κάθε αμάρτημα των πιστευόντων εις αυτόν, και το οποίον αυτοί τυχόν θα διέπραττον σε κάθε επόμενη γενεά...αλλά αυτό ποτέ δεν πρόκειται να γίνη. Αυτοί έχουν προσκόψει στην ιδίαν των ματαιότητα".

• **ΣΕΛΙΣ αρ.760** "Εγώ αμφιβάλλω, εάν οι Χριστιανοί θα ήθελον να παραδεχθούν ότι η κοινή γυναίκα, η οποία έλουσε τα πόδια του Ιησού με αρωματικόν έλαιον —"το αντίτιμον πορνείας και τιμή εις ένα σκύλον", ή το οποίον είχε αγορασθή με χρήματα προερχόμενα εκ πορνείας ή κλαπέντα υπό πόρνης από κάποιον, ο οποίος ηρνήθη να πληρώση δια την χρησιμοποίησιν του σώματος της- και αργότερα τα εσκούπισε με τα μαλλιά της κ.λ.π."

"Δια ταύτα ο Ιησούς δεν είναι ο άγγελος Γαβριήλ, ο Πρίγκηψ Δανιήλ. Δια τον λόγο αυτόν δεν του απέμεινε ουδέν άλλο, παρά να επιπλήξη τους μαθητάς του δια την απόπειράν τους, να τον στερήσουν αυτής της μικράς ικανοποιήσεως. Διότι είναι προτιμότερος ένας ζωντανός σκύλος (εσκέφθη ο Ιησούς) από ένα ψόφιο λέοντα. Είναι προτιμότερον να λουσθούν οι πόδες τινός υπό πόρνης και με τον ιδικόν της έλαιο -αντίτιμον της εμπορείας της σαρκός της- παρά να μη λουσθούν καθόλου".

• **ΣΕΛΙΣ αρ. 926** "Και εάν κανείς θα είπη, ότι από τας λέξεις: "Και έκανε αυτός τον τάφον του με τους αμαρτωλούς και πλουσίους όταν απέθανεν αυτός δεν έκανε καμίαν αδικίαν ούτε η απάτη υπήρξε εις τα χείλη του" (Ησαΐας 53,6), μπορεί να βγη το συμπέρασμα, ότι ο Ιησούς ήτο ένας δίκαιος άνθρωπος (αν και κατά την γνώμη μου και από το εδώ συμπέρασμα αυτός ήτο κακοήθης, αμαρτωλός και παραβάτης) δεν μου μένει παρά

να τους αποδείξωμεν ακριβώς το ίδιον κεφάλαιον ότι... εις τα όμματα του Ιεχωβά εν ονόματι του οποίου ωμι-λούσε ο Ησαΐας, ο Ιησούς ήτο ένας κακοήθης άνθρωπος της απάτης".

- **ΣΕΛΙΣ αρ. 927** Άπό τα ς λέξεις..."εάν προσέφερεν αυτός την ζωήν του ως θυσίαν, τότε θα έβλεπεν τον σπόρον ο οποίος θα παρέτεινεν τας ημέρας του" προποθέτει ότι αυτός ήτο παραβάτης, αμαρτωλός κλπ.".
- **ΣΕΛΙΣ αρ. 928** "Προσέξατε, το συμπέρασμα είναι ότι ο Ιησούς είναι ένας όφις, ο σατανάς γνωστός από τον Νόμον του Μωΰσέως υπό τα ονόματα "Οφις" και "Αγαέλ". Εξ αυτών κατανοούμεν (κατά τον Ησαΐα) ότι ο "Αγαέλ" ο όφις, ο σατανάς Ιησούς έφερεν τας αμαρτίας και παρανομίας ολοκλήρου του οίκου του Ισραήλ πολύ πριν αυτόν είχε εμφανισθή δια να σταυρωθή και ότι εν καιρώ θα τας εφορτώνετο αυτάς και πάλιν".
- **ΣΕΛΙΣ αρ. 930** "Επομένως ήτο ποτέ δυνατόν ο σατανάς να ονομάζεται Μεσσίας υπηρέτης του Ιεχωβά; Και βεβαίως ήτο! Μήπως δεν είχε ο σατανάς ως υιός του Θεού προσέλθει ενώπιον του Ιεχωβά μαζί με άλ λους υιούς του Θεού;
- **ΣΕΛΙΣ αρ. 955** "Επομένως, ο Ιησούς είναι ψευδής προφήτης. Διότι ο Ιησούς υπεχρεώθη να δώση υποκλαπέν σημείον... και αυτό μόνον εις αυτούς, οι οποίοι τον επίστευαν, εις τους μαθητάς του και εν ονόματι του εαυ τού του. Διότι Αυτός ποτέ δεν είπε "ούτως ωμίλησεν ο Ιεχωβά", όπως ο Μωϋσής και όλοι οι προφήται της Βί βλου όταν ωμίλουν εν ονόματι του Θεού. Ο Ιησούς επι θυμούσε να κληρονομήση την θέσιν του Μωϋσέως".
- **ΣΕΛΙΣ αρ. 957** "Επομένως, ο Ιησούς είναι ο ψευδής προφήτης ο οποίος αναφέρεται εις το Δευτερονόμιον, διότι αυτός προσεπάθησε να απομακρύνη τα τέκνα του Ισραήλ από τον Μωϋσήν και τον Ιεχωβάν τον Θεόν τους, ο οποίος τους έφερε από την γην της Αιγύπτου δια να ακολουθήσουν άλλους θεούς, τον Ιησούν και τους συνεταίρους του και να τους υπηρετήσουν".
- **ΣΕΛΙΣ αρ. 961** "Ποίος εξ αυτών δεν γνωρίζει, ότι και μία προφητική φράσις του Ιησού, του ειδώλου της Χριστιανοσύνης, όπως όταν ο Ιησούς είπεν εις τους μα θητάς του ότι θα εμφανίζετο διά δευτέραν φοράν επί

νεφελών του ουρανού πριν αυτοί αποβιώσουν δεν έχει πραγματοποιηθή ούτε κατ' ελάχιστον; Όμως, από τότε μέχρι σήμερον πέρασαν περισσότερα από χίλια ενεακόσια χρόνια και από τους μαθητάς του Ιησού έχει χαθή και το τελευταίον ίχνος σκόνης τους και έχουν εντελώς ξεχαστεί και όμως αυτός δεν επανεφανίσθη ακόμη. Και ποιος από σας δεν γνωρίζει ότι και ο Ιωάννης ακόμη ο μόνος προφήτης του Ιησού ερρύθμισε τας "Αποκαλύψεις" του βάσει υποκλαπέντων περικοπών της Βίβλου με τον ύπουλον σκοπόν να παραπλάνηση τους Χριστιανούς;"

- **ΣΕΛΙΣ αρ. 1129** "Επομένως τίποτα δεν έμεινε δια τον Ιησούν, παρά να κάνη θερισμόν αυτών, τα οποία έ σπειρε και από του ύψους του Σταυρού να φωνάξη με απελπισίαν "Θεέ μου Θεέ μου διατί με εγκατέλειψες;"
διά να λάβη την κυριαρχίαν του κάτω κόσμου και των θυρών του Αμπαδδόν, και έτσι να κάνη όλους τους οπα δούς του να τον ακολουθήσουν".
- **ΣΕΛΙΣ αρ. 1170 "**Επομένως είχα δίκαιον και δεν
είπα υπερβολάς ούτε κατ' ελάχιστον, όταν είπα ότι οι ιδρυταί και οι δημιουργοί του Χριστιανικού κινήματος ή σαν απόλυτοι αγροίκοι και απατεώνες".
- **ΣΕΛΙΣ αρ. 1500** "...υπεχρεώθημεν να φθάσωμεν εις το αναμφίβολον συμπέρασμα, ότι ο πατέρας του Ιη σού ήτο κατά καταγωγήν ένας Ρωμαίος (πρέπει να δια βάζετε "Βαβυλώνιος") αν και συμφώνως με τους λόγους του Ιησού και των μαθητών του εις τα χριστιανικά ντο κουμέντα αναφέρεται ότι ο Ιησούς εγεννήθη χωρίς πατέρα".

"...Ο Ιησούς αντικατέστησε τα πραγματικά ονόματα των Εβραίων μαθητών του με ξενικά ονόματα Ελληνο-Ρωμαΐκά...".

- **ΣΕΛΙΣ αρ. 1503** "Επομένως αυτός ήτο ο υπολογι σμός! Και εις αυτήν την περίπτωσιν ο Ιησούς, ως φαίνε ται, δεν έσφαλεν. Αντί του "Σίμωνος" ενεφανίσθη ο "Πέτρος" και αντί ενός Εβραίου κατ' αρχάς ένας Ελληνο—Ρωμαίος, αργότερα απλώς ένα ανθρώπινο ον και με την παρέλευσιν του χρόνου ένα είδος διασταυρώσεων, χωρίς πηγήν ή ριζών προελεύσεως".
- **ΣΕΛΙΣ αρ. 1509** "Δυνάμεθα να πληροφορηθούμε ότι ακριβώς, όπως εις την περίπτωσιν του πατέρα του

ούτως και της μητέρας του η προέλευσις δεν ήτο εκ του σπέρματος του Ισραήλ, αλλά εκ σπέρματος Χαλδαίων, δηλαδή ότι ούτε ο πατέρας του ούτε η μητέρα του δεν ήσαν Ισραηλινοί, αλλά ήτο η μητέρα του εκ Χαλδαίων, κόρη της Βαβυλώνος...".

- **ΣΕΛΙΣ αρ. 1510** "Διότι αυτός ηρνήδη, ότι εγεννήθη εκ σαρκικού πατρός. Αυτός ο Ίδιος παρουσίασεν την μητέρα του ως πόρνην η οποία την...κλπ...κλπ.".
- **ΣΕΛΙΣ αρ. 1511** "...αυτός παρουσίασεν τον εαυτόν του ως νόθον".
- **ΣΕΛΙΣ αρ. 1515 "**Ό Ιησούς έπρεπε να σφαγή, όχι
από χείρας εβραϊκάς, όπως έχουν συμφέρον να λέγουν οι εχθροί μας δια να δώσουν εξήγησιν εις την υπόθεσιν της σταυρώσεως του θεού των, αλλά από τας χείρας αυ τών των ιδίων οπαδών του των μη Ιουδαίων".
- **ΣΕΛΙΣ αρ. 1518** "...είναι επίσης δυνατόν να καταλάβη κανείς την υπόθεσιν της εξαφανίσεως από το μνήμα εις τον οποίον ετάφη...είναι δυνατόν να πληροφορηθή κανείς απ' αυτούς, ότι ο Ιησούς, δεν είχε κάν κλα πεί... Απλώς τον απέδεσαν έξω, δια να μεταβληθή εις κόπρον επί της επιφανείας της γης "ως πτώμα καταπατού-
μενον υπό ποδών".
- **ΣΕΛΙΣ αρ. 1530** "...τώρα εσείς εδιδάχθητε, ότι όλαι αι προσπάθειαι του Ιησού, και μετά τον θάνατον του των μαδητών του ένα και μόνον σκοπόν είχαν: να απομακρύνουν τους Εβραίους από τον Ιεχωβάν, τον Θεόν τους... διά να προσκυνήσουν αυτοί αντ' αυτού το κατηραμένον είδωλον του Χριστιανισμού ως Θεόν τους...".

"Και αυτή είναι η αιτία, διά την οποίαν τα γραπτά του Χριστιανισμού δεν αναφέρουν καθόλου τας λέξεις "Ο Ιεχωβά είπεν"... με τας οποίας όλα τα βιβλία της Βίβλου είναι ευλογημένα. Διότι ο ίδιος ο Ιησούς εγνώρι-ζεν πολύ καλά, ότι αυτός ήτο ο Σατανάς, όπως ο ίδιος παραδέχεται όταν με το όνομα "Σατανάς" αυτός εκάλεσε έναν άνθρωπον της εμπιστοσύνης του τον οποίον ετο-ποθέτησεν επί του θρόνου του ως διάδοχον...".

- **ΣΕΛΙΣ αρ. 1530** "Πάντως αυτός δεν ηδυνήθη να παραπλανήση τους Εβραίους. Προσέξατε, ότι αυτός εξα πάτησε μόνον αυτούς οι οποίοι τον πίστεψαν. Αλλά διατί να ενδιαφερθούμε δι' αυτούς; Αφήσατε τους να προ-

σεύχωνται και να ανησυχούν διά τον εαυτό τους".

• **ΣΕΛΙΣ αρ. 1542** "...τώρα, όταν πλέον είναι φανε-ρόν δι' ημάς και αποδεικνύεται το παν σχετικώς με την προέλευσιν του Ιησού του Ναζωραίου όλα αυτά μας λέγουν απεριφράστως, ότι αυτός δεν ήτο εκ σπέρματος Ισραήλ, αλλά πραγματικώς εκ σπέρματος Αμαλήκ, αυτού του ίδιου σπέρματος, το οποίον ο Ιεχωβάς καταπολεμούσε από αρχαιοτάτων χρόνων και καταπολεμά μέχρι σήμερον".

Οι αναγνώστες αντιλαμβάνονται το τερατώδες απύθμενο μίσος που έχουν οι Σιωνιστές-Ταλμουδιστές για τον Κύριο μας, τον Ευλογημένο Ιησού Χριστό και των Χριστιανών.

Καθώς και ο ίδιος γράφει είναι Εβραίος από την Ρωσία που πήγε στο Ισραήλ (σ. 1877) με αποστολή να δημοσιεύσει το βιβλίο του.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ VI

ΟΙ ΕΣΧΑΤΟΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ

Οι Χριστιανοί και ιδιαίτερα οι Ορθόδοξοι θα διωχθούν και θα εξοντωθούν ΑΝΕΛΕΗΤΑ από τους Υδροχοϊστές και Ταλμουδιστές οπαδούς του Αντίχριστου γιατί αυτοί δεν θα δεχθούν να προσκυνήσουν κανέναν άλλο, εκτός από τον ΕΝΑ και ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ, ΤΟΝ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟ. Το Ψάρι, ο Ι.Χ. Θ.Υ.Σ., ήταν το πρώτο σύμβολο των αρχαίων Χριστιανών και βρέθηκε χαραγμένο στις κατακόμβες. Αλλά ο Ι.Χ.Θ.Υ.Σ. θα είναι και ΠΑΛΙ ΤΟ ΣΗΜΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗΣ των Χριστιανών. Αυτοί θα αρνηθούν, με τη Χάρη του Ιησού, τον Αντίχριστο, γι' αυτό και θα διωχθούν απηνώς.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΕΣΧΑΤΟΙ-ΜΑΡΤΥΡΕΣ

1. Ιερομάρτυρας Φιλούμενος. Ο π.Φιλούμενος, Κύπριος στην καταγωγή, μαζί με τον αδελφό του υπηρετούσαν στους Αγίους Τόπους, στο "Φρέαρ του Ιακώβ". Το 1979, φανατικοί Σιωνιστές τον κατακρεούργησαν τελετουργικά με τσεκούρι και έριξαν χειροβομβίδα εντός της Εκκλησίας που ιερουργούσε. Το Μαρτύριο του Φιλουμέ-νου έβαλε πυρκαγιά στις καρδιές χιλιάδων Ορθόδοξων Αγωνιστών. Κατανόησαν το ποιοί είναι πραγματικοί εχθροί του Ελληνισμού και της Ορθοδοξίας.

2. **Ιερομάρτυρας Παύλος Μπάλλαστερ.** Ο Παύλος Μπάλλαστερ ήταν μοναχός σε καθολικό μοναστήρι στην Ισπανία. Το 1959, με περιπετειώδη τρόπο καταγγέλλει

τις "Παπικές κακοδοξίες" και προσχωρεί στην Ορθοδο-ξία. Αργότερα πάει στο Μεξικό και εκεί εργάσθηκε με ζήλο *ανάμεσα* στους Καθ ολικούς και χιλιάδες προσ-έλκυσε στην Ορθοδοξία. Το 1984, "κάποιοι άγνωσ-τοι" τον δολοφόνησαν άν νανδρα. Αυτό το μικρό κείμ μενο ας είναι ένα μικρό κλαδί ελιάς στον μακρινό τάφο του Παύλου.

3. **Άγιος Ιερομάρτ υρας Ιωάννης του Σάντα Κρουζ.** Ο π.Ιωά άννης Καρασταμάτης γεννήθηκε στην Ανδρο το 1937. 10 χρόνια εργ γάστηκε με ιεραποστολ λικό ζήλο στην Αλάσ σκα.Ο π.Ιωάννης, φλογ γερός και πύρινος, έλ λέγε: "όσο τα μάτια μου έχουν νερό, εγώ θα κηρύττω τον Χρισ στό και την Ορθοδοξία α". Το 1981, εγκατασ στάθηκε στην Καλιφ φόρνια στο Σάντα Κρουζ, όπου εγκαινίασε το Ναό του Προφήτη Ηλία. Πολλούς νέους αλλόθρησκους Εβραίους οδήγησε στον Χριστό. Στις 18 Μαΐου του 1985, κατακρεο ουργήθηκε με σφυρί και μαχαίρι. Με το *αίμα* του που πλημμύρισε το Ναό, έγραψαν σατανικά συνθήματα και το 666. Ηταν σατανιστές. Θαύματα πολλά συνέβησαν από τότε από τον Αγιο Ιωάννη. Η Ρωσική Εκκλησία της Δια-σποράς τον τιμά σαν Άγιο. Η μνήμη αυτού είναι στις 19 Μαΐου.

THE ORTHODOX WORD, σελ.16 Εκκλησία Τάφος, σελ.31

4. Άγιος Ιερομάρτυρας Μεθόδιος (το πραγματικό όνομα Πέτροβιτς Κουκλάρ). Δολοφονήθηκε τελετουργικά από Ταλμουδοσιωνιστές στον κήπο της Ρωσικής Ορθοδόξου Αποστολής της Ιερουσαλήμ. Απομακρύνθηκε για λίγη ώρα από τους λοιπούς μοναχούς και εκεί καιροφυλ λακτούσαν οι εκτελεστές του. Βρέθηκε με κρανίο κτυπημ μένο με πέλεκυ και το σώμα του μέσα σε δεξαμενή ρέο οντος ύδατος. Ο Άγιος γεννήθηκε στις 27/12/1955 από ευσεβείς Ρώσους γονείς, στο χωριό Ντόλινα της Τσερν νουπόλεως. Ήταν πολύ μορφωμένος και απεφοίτησε το 1983 από τη θεολογική Ακαδημία Μόσχας (*Journal of Moscow Patriarchate No 2,* Φεβρουάριος 1988, σελ.33).

I. B. PRANAITIS

ΤΟ ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΟΥ ΤΑΛΜΟΥΔ

Για πρώτη φορά στο φως της δημοσιότητος οι ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΡΑΒΒΙΝΙΚΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ.
Τα απόκρυφα κείμενα του ΤΑΛΜΟΥΔ που μπόρεσαν να βρεθούν, της κάποτε μεγάλης βιβλιοθήκης του Συνταγματάρχη Sanctuary.
Η πρώτη έκδοση του βιβλίου αυτού, εκδόθηκε από την Ρωσική Αυτοκρατορική Ακαδημία των Επιστημών της Αγίας Πετρούπολης το 1892 με επιμέλεια του Αρχιεπισκόπου KOZLOWSKY. Έκτοτε τα αντίτυπα μυστηριωδώς εξαφανίσθηκαν και η έκδοση έγινε δυσεύρετη.
Σ' αυτό το ΜΟΝΑΔΙΚΟ βιβλίο αποκαλύπτονται εκτός από τις διεστραμένες θεωρίες των Ταλμουδιστών, το Εβραϊκό Τελετουργικό Ανθρωποθυσιών.

Ο Ιούδας δια μέσου των Αιώνων
ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ